

ရှားလော့ဟုမ်း
သရဲခြေထောက်
အပါအဝင်
ပြစ်ရပ်ဆန်းကြယ် အာသာပြန်ဝတ္ထုများ

မြဲသန်းတင့်
မင်းစည်သူ
ထွန်းတင့်အောင်
စိုးသင်း

BURMESE
CLASSIC
.com

QUALITY
POCKET
SERIES

ဒို့တာဝန်အခမဲ့သုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့ဆန္ဒတောင်း

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ဆုတ်ယူကာ ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဝံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ဆွေဖက်ကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ခု

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ခိုင်မာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ခု

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများမိတ်ဆွဲ၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စီးပွားဇာတိရပ်လုံးကို မန့်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ခု

- ထစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

ရှားလှေ့ဖုန်းနှင့်

သရဲခြေထောက်

အပါအဝင်

ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်

ဘာသာပြန်ဝတ္ထုများ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၀၈၀ / ၂၀၀၄ (၉)
 မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၂၈၉ / ၂၀၀၄ (၁၂)

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် - (၂၀၀၅၊ ဖေဖော်ဝါရီလ)
 အုပ်ရေ - (၅၀၀)

မျက်နှာပုံ - ညီတော်မောင်
 ကွန်ပျူတာစာပို့ - Quality
 အတွင်းဖလင် - Quality

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်စိန်စိန် (ရောင်စဉ်အောင်ဆက်) (၀၅၄၀၄)
 အမှတ် (၁၆၃)၊ (၄၈) လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမြင့်ထွန်း (၂၆) (၀၃၉၀၆)၊
 ၁၅၃၊ ၅(က)လွှာ၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊
 ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၅၀၀ - ကျပ်

မာတိကာ

- ၁ ♦ သရဲခြေထောက်
 ခြင်္သေ့
 THE ADVENTURE OF THE DEVIL'S FOOT
 BY CONIN DOYLN ၁
- ၂ ♦ ဒေါ်လာတစ်သိန်း လုယက်မှုကြီး
 ခြင်္သေ့
 THE HUNDRED - THOUSAND - DOLLAR ROBE
 BY HESKETH PRITCHARD ၅၀
- ၃ ♦ ထူးဆန်းသော ပုလဲပျောက်ဆုံးမှုကြီး
 ခြင်္သေ့
 THE GREAT PEARL MYSTERY
 BY BARONESS GREY ၈၁
- ၄ ♦ ဆေးလိပ်သေတ္တာပျောက်ဆုံးမှု
 ခြင်္သေ့
 THE STOLEN CIGAR CASE
 BY BRETT HARTE ၁၁၉

သရဲခြေထောက်

ရှာ လော့ဟုမ်းနှင့် နှစ်ကာလကြာရှည်စွာ ရင်းရင်းနှီးနှီးနေခဲ့သည့် အတောအတွင်း ကြုံတွေ့ခဲ့သည့်ထူးဆန်းသော အတွေ့အကြုံများနှင့် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသည့် အဖြစ်အပျက်များကို အခါအားလျော်စွာ မှတ်တမ်းတင်ခြင်းပြုခဲ့ရာ၌ နာမည်ကြီးခြင်းကို ရှိခဲ့သည့် ရှားလော့ဟုမ်း၏ စိတ်ဓာတ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ အမြဲလိုလိုပင် အခက်အခဲများကို တွေ့ရတတ်ပေ၏။ လေးနက်၍ လောကကြီးကို လှောင်ပြောင်အတင်သေးစာတဲသည့် ရှားလော့ဟုမ်း၏ စိတ်၌ ဩဘာလက်ခုပ်သံတို့သည် စက်ဆုပ်ဖွယ် ဖြစ်လျက်ရှိလေရာ အမှုတစ်ခုကို အောင်မြင်စွာ ဖြေရှင်းပြီးနောက် ဆိုင်ရာပုလိပ်တို့ကို လွှဲပေးလိုက်၍ ပရိသတ်က သက်ဆိုင်ရာ ပုလိပ်ဘက်ကို အဟုတ်မှတ် ချီးကျူးသည့်အခါ တိုင်း ထိုအဖြစ်ကို ကြည့်၍ ပျော်ရွှင်ခြင်း ဖြစ်ရသည်မှာ ရှားလော့ဟုမ်း၏ ဝါသနာတစ်မျိုးဖြစ်သည်ဟု ဆိုရတော့မည်သာ ဖြစ်ပေ၏။

သို့ဖြစ်ရကား ယခုတစ်လောတွင် ကျွန်ုပ်၏ မှတ်တမ်းများကို စာပတ်ပရိသတ်ရှေ့မှောက်သို့ ရေးသားတင်ပြခြင်းမပြုနိုင်ခဲ့သည်မှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသည့် အမှုမရှိသောကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ကျွန်ုပ် မိတ်ဆွေကြီးထားရှိသည့် ထိုစိတ်သဘောထားကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သူ၏ စွန့်စားခန်းများတွင် ကျွန်ုပ်ကို လိုက်ပါခွင့်ပြုခြင်းအားဖြင့် ရှားလော့ဟုမ်းသည် ကျွန်ုပ်အား ထူးခြားသည့်

BURMESE
CLASSIC

အခွင့်အရေးတစ်ရပ်ကို ပေးထားသည့်အလျောက် ထိုအခွင့်အရေးကလေး ဆုံးရှုံးသွားမည်စိုးသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်ကလည်း အချို့သော အကြောင်းများ ကို မရေးဘဲ ချန်လှပ်ထားရခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

သို့ဖြစ်လေရာ လွန်ခဲ့သည့် အင်္ဂါနေ့က ရှားလော့ဟုမ်းထံမှ အောက်ပါ ကြေးနန်းတိုက်လေးကို ရရှိသည့်အခါတွင် ကျွန်ုပ်မှာ အံ့အားသင့်လျက်ရှိပေ ၏။ (ရှားလော့ဟုမ်းသည် ကြေးနန်းရိုက်၍ရသော နေရာမျိုးတွင် စာဖြင့် ရေးသားဆက်သွယ်လေ့ရှိသည်ကို ကျွန်ုပ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးသေးချေ။) သူ့ကြေးနန်းမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပေ၏။

“ကွန်းဝေါနယ်က အမှုကို ရေးသားတင်ပြဖို့ ကောင်းသည်။ ကျုပ် လိုက်ဖူးသမျှထဲတွင် အထူးဆန်းဆုံးဖြစ်သည်” ဟု ဝါရှိရာ ခုနစ်ဆွေး ရှစ်ဆွေး အမှုကြီးကို အဘယ်ကြောင့်များ ယခုမှ အမှတ်ရလေသနည်း။ သို့မဟုတ်လျှင် လည်း မည်သည့်စိတ်ကူးမျိုးပေါက်၍ ကျွန်ုပ်ကို အရေးခိုင်းလေသနည်းဟု စဉ်းစား၍မရအောင် ဖြစ်လျက်ရှိပေ၏။ သို့ရာတွင် စိတ်တစ်မျိုးပြောင်းသွား ကာ ရေးသားခြင်းမပြုရန် ကန့်ကွက်သည့် ကြေးနန်းတစ်စောင် ရောက်လာနိုင် သေးသည့်အတွက် ထိုကြေးနန်း မရောက်မီမှာပင် ကျွန်ုပ်သည် အမှုအသေးစိတ် များကို ရေးမှတ်ထားသည့် မှတ်စုဟောင်းများကို ပြန်ရှာကာ အဖြစ်အပျက်ကို ခပ်သွက်သွက်ရေးသား တင်ပြလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ထိုနှစ်မှာ ၁၈၇၉ ခုနှစ်၊ နွေဦးပေါက် ရာသီဖြစ်ပြီး အလုပ်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်လုပ်သည့်အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ထိုအထဲတွင် သူ ကိုယ်နှိုက်ကလည်း ရံခါရံခါဆိုသလို ပစ်စလက်ခတ်နေတတ်သည့်အတွက် ကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ အလွန်ကြိုခိုင်သည့် ရှားလော့ဟုမ်း၏ ကျွန်းမာရေး အခြေ အနေတွင် အနည်းငယ်ယိုယွင်းစပြုလာသည့် လက္ခဏာချက်များကို တွေ့ရပေ ၏။ ထိုနှစ်မတ်လထဲ၌ ဟာလေလမ်းမှ နာမည်ကျော် သမားတော်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သူ ဒေါက်တာမိုးအဂ္ဂါ (ထိုသမားတော်ကြီးနှင့် ရှားလော့ဟုမ်းတို့ ထူးထူး ဆန်းတွေ့ခဲ့ကြပုံကိုမူ နောင်အခွင့်သင့်သည့်အခါတွင် ရေးသားပါဦးမည်) က

ရှားလော့ဟုမ်းသည် အမှုများလိုက်ခြင်းကို လုံးဝရပ်ထားလိုက်ပြီးလျှင် လုံးဝအနားယူဖို့ လိုကြောင်း၊ ထိုသို့မှ အနားယူခြင်းမပြုလျှင် မကြာမီတွင်ပင် ဗုန်းဗုန်းလဲတော့မည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် အတိအလင်း ထုတ်ဖော်သတိပေးခဲ့လေ ၏။ ရှားလော့ဟုမ်းမှာ စိတ်ကို ကိုယ်နှင့်စွာ၍ နေနိုင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် အလျောက် သူ့ကျန်းမာရေးကို သူလုံးဝဂရုစိုက်ခြင်းမပြုသည့်တိုင် ယခု အတိုင်းသာ ဆက်သွားနေပါက အလုပ်မှ ရာသက်ပန် အနားယူရတော့မည့် အရေးကို မြင်လာသည့်အတွက် နောက်ဆုံး၌ အလုပ်မှ အနားယူကာ ရေ ပြောင်းမြေပြောင်း သွားရောက်နေထိုင်ရန် တိုက်တွန်းချက်ကို လက်ခံလိုက် ရလေ၏။ သို့ဖြင့် ထိုနှစ်နွေဦးပေါက်ခါစ၌ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်သည် ကွန်းဝေါနယ် ပိုလူပင်လယ်ကွေ့ရှိ တည်းခိုသိပ်သာကလေးတစ်ခုတွင် ရောက်ရှိ နေကြခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ထိုနေရာမှာ အလွန်ထူးခြားသည့် နေရာဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ်၏ လူနား ဖြစ်သည့် ရှားလော့ဟုမ်း၏ နောက်ကျိနေသော စိတ်ဓာတ်နှင့် ထိုက်ညီ လိုက် လျောသော နေရာဖြစ်ပါပေ၏။ စိမ်းလုံသော မြက်ပင်တို့ပေါက် လျက်ရှိသော တောင်ကုန်းကလေးတစ်ခုပေါ် တွင် ဆောက်ထားသော ဆေးဖြူသုတ်ထား သည့် ကျွန်ုပ်တို့ တည်းခိုသိပ်သာကလေး ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်လိုက်လျှင် များစွာသော သင်္ဘောသားတို့ အသက်ဆုံးခဲ့ရသော မည်းနက်သည့် ကျောက် ဆောင်များ၊ လှိုင်းပုတ်ထားသည့် ကျောက်တန်းများရှိ၍ သင်္ဘောသင်္ချိုင်းဟု ဆိုအပ်သော လခြမ်းပုံ ထိုင်ပင်လယ်ကွေ့မှာ ငြိမ်သက်အေးချမ်းလျက် ရှိသဖြင့် မုန်တိုင်းဒဏ်ကိုခံရသော သင်္ဘောအပေါင်းတို့၏ ခိုလှုံရာ နားနေရာဖြစ်ခဲ့ပေ၏။

ထိုနောက်တွင်မူ လေကြောင်းသည် ရုတ်တရက်ပြောင်းသွား တတ်ပြီးလျှင် အနောက်တောင်လေပြင်းသည် မဆင်ဘဲနှင့် ဖြူနံ့စပ် တိုက် လာတတ်လေရာ ဧကန်ဆူးကို အမြန်နှုတ်၊ ကမ်းမှ အမြန်ခွာရန် ကြိုးစားကြ သည့်တိုင် များစွာသော သင်္ဘောတို့သည် အမြွှပ်တို့ တစ်စီ တက်လျက်ရှိသည့် လှိုင်းလုံးကြီးများကြားတွင် ကျောက်ဆောင်များနှင့် ဂိုက်မိပြီး ကွဲအက်

နှစ်မြုပ်ခဲ့ကြရလေ၏။ ကျွမ်းကျင်သော မာလိန်မျိုးများမှာမူကား ထိုနေရာကို ရှောင်ကွင်းကြပေ၏။

ပင်လယ်ဘက်တွင်သာမက ကျွန်ုပ်တို့ တည်းခိုခိုပ်သာ နောက်ဖေးမှ ပတ်ဝန်းကျင် ကုန်းမြေတစ်ဝိုက်မှာလည်း စိတ်နှောက်ကျိဖွယ် ကောင်းလှပေ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာ ကုန်းမြေမည်မည်ဖြစ်နေသော ဖုန်းဆိုး ကုန်းကြီးများဖြစ်ပြီးလျှင် လူသူကင်းမဲ့သော ညိုမှိုင်းမှိုင်း အရောင်ပေါက် လျက်ရှိလေ၏။ အခြားနေရာများတွင် ရှေးကရှိခဲ့သော ရွာကြီးတစ်ရွာစ နှစ်ရွာစ၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တစ်ကျောင်းစ နှစ်ကျောင်းစကို မြင်ရလေ၏။ အညံ့လေရာ ဖုန်းဆိုးမြေတစ်ဝိုက်တွင် စုံးစုံးမြုပ် ပျောက်ကွယ်သွားသော မျိုးနွယ်တစ်ရပ်၏ လက္ခဏာချက်များကိုသာ တွေ့ရပြီး ၎င်း၏ မှတ်တမ်းအဖြစ် ထူးဆန်းသော ပုံသဏ္ဌာန်ရှိသည့် ကျောက်တိုင်ကြီးများ၊ သင်္ချိုင်းပုံများ၊ ရွှေက တူးဖွဲ့ဟန်ရှိသော ကတုတ်ကျင်းဟောင်းများဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိပေ၏။

ပျောက်ဆုံးသွားသော လူမျိုးများ၏ မှိုင်းညှို့သော ပတ်ဝန်းကျင် နှင့် တကွ ထိုဒေသတစ်ဝိုက်၏ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော အမှုတို့သည် ကျွန်ုပ် မိတ်ဆွေကြီး ရှားလော့ဟုမ်း၏ စိတ်ကူးနှင့် ကိုက်ညီလျက်ရှိလေရာ ရှားလော့ ဟုမ်းသည် ထိုဖုန်းဆိုး စားကျက်ကြီးများပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်ခြင်း၊ တစ်ယောက်တည်း တွေးတော စဉ်းစားခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်လေ့ရှိပေ၏။ ရှားလော့ဟုမ်းသည် ရှေးကွန်းဝေါနယ်သားများ၏ ဘာသာစကားကိုလည်း စိတ်ဝင်စားစွာ လေ့လာလျက်ရှိပြီး ထိုဘာသာစကားမှအရှေးဟောင်း ကော် လဒီးယန်းလူမျိုးတို့၏ စကားနှင့် နီးနွယ်လျက်ရှိသည်ဟု ယူဆသည့်ပြင် (ကျွန်ုပ်မှတ်မိသလောက် ပြောရလျှင်) ရှေးခေတ်က သံအရောင်းအဝယ် လုပ်သည့် ဖိနီးရှန်းကုန်သည်များမှ တစ်ဆင့် ကူးလူးရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ် သည်ဟုလည်း ယူဆပေ၏။ ရှားလော့ဟုမ်းသည် ဘာသာဗေဒနှင့် ပတ်သက်၍ ကျမ်းစာအုပ်များကို မှာယူလေ့လာလျက် ထိုအယူအဆကို အခြေခံ၍ စစ်တမ်းတစ်စောင်ရေးရန် ပြင်ဆင်လျက်ရှိစဉ် လန်ဒန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့

ကြုံတွေ့ခဲ့သည့် အမှုများစွာတို့ထက် ပို၍ရှုပ်ထွေး ဆန်းကြယ်ပြီး ပို၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသည့် အမှုတစ်မှုကို ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက် တွေ့လိုက် ရသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်က စိတ်ပျက်ခြင်း ဖြစ်ရသလောက် ရှားလော့ဟုမ်းမှာ ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ အလွန်အကြူး ဝမ်းမြောက်လျက်ရှိလေ၏။

ထိုအမှုကြောင့် အေးချမ်း၍ ကြည်လင်ချမ်းမြေ့ဖွယ် ကောင်းသော ကျွန်ုပ်တို့၏ နေ့စဉ်ဇယားမှာ ပျက်ပြားသွားခဲ့ပြီးလျှင် ကွန်းဝေါနယ်တွင် သာမက အနောက်ပိုင်း အင်္ဂလန်ပြည်တစ်ခုလုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရ သည့် အဖြစ်အပျက်များကြားတွင် ပါခဲ့လျက်သား ဖြစ်နေကြလေ၏။ ထို စာဖတ်သူများသည် “ကွန်းဝေါနယ်မှ ကြောက်ဖွယ်အဖြစ်အပျက်” ဟုခေါ် သည့် ထိုအဖြစ်အပျက်အကြောင်းကို မှတ်မိကြဦးမည်ဖြစ်သည့် တိုင် ထိုစဉ်က သတင်းစာများထဲတွင် အပြည့်အစုံ မပါခဲ့ချေ။ ယခုဆယ်သုံး နှစ်ကြာသည့်အခါ မှပင်လျှင် ကျွန်ုပ်သည် ထိုအဖြစ်အပျက် အသေးစိတ် ကို စာဖတ်ပရိသတ်များ ထံသို့ တင်ပြလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ကွန်းဝေါနယ် ဤဒေသတစ်ဝိုက်တွင် ဟိုတစ်ခု သည်တစ်ခု တွေ့ရ သော ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများမှာ ရွာများဖြစ်ကြောင်းကို အထက်တွင် ကျွန်ုပ် ဖော်ပြခဲ့လေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့ တည်းခိုနေသည့်နေရာနှင့် အနီးဆုံး ရွာမှာ ရေညှိတိုတက်နေသည့် ရှေးဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးကို ဝိုင်းရံနေသော လူဦးရေ နှစ်ရာခန့်ရှိ ထရက်ဒါးနစ်ဟီးလား အမည်ရှိ ရွာငယ်ကလေး ဖြစ်လေ၏။ ထိုရွာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရှိ တရားပြဆရာ မစ္စတာရောင်းဒဟေးမှာ ရှေးဟောင်း သုတေသနကို ဝါသနာထုံသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတွက် ရှားလော့ဟုမ်းနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ကြလေ၏။

မစ္စတာရောင်းဒဟေးမှာ လူလတ်ပိုင်းအရွယ်ဖြစ်၍ ခပ်ပိုင့်ပိုင့် ဖြစ်ပြီးလျှင် ရှေးဟောင်း ဒဏ္ဍာရီများကိုလည်း ပြောဆိုတတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။ ၎င်း၏ဖိတ်ကြားချက်အရ ကျွန်ုပ်တို့သည် သူ့ကျောင်းသို့ ရွာား၍ လက်ဖက်ရည်သောက်ရာတွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် အခန်းတည်းနေသော

www.burmeseclassic.com

လူပျိုကြီးတစ်ဦးဖြစ်သူ မစ္စတာထရီဂျင်းနစ်ဆိုသူ တစ်ဦးနှင့်လည်း အသိအကျွမ်း ဖြစ်ခဲ့ကြလေ၏။ တရားပြဆရာမှာလည်း လူလွတ်တစ်ဦးဖြစ်သည့် အတွက် လာရောက်ငှားရမ်းနေထိုင်သူနှင့် စိတ်သဘောချင်း မတူကြသည့်တိုင် တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ဝင်ရောက်သဖြင့် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။

မစ္စတာထရီဂျင်းနစ်မှာ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ အသားညိုညို၊ မျက်မှန်နှင့်ဖြစ်ပြီးလျှင် ခါးမှာ အတန်ငယ်ကုန်းလျက်ရှိရကား၊ ငယ်စဉ်ကတည်းက ခါးကုန်းတစ်ယောက်ဟန် ပေါ်လျက်ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်သွားသည့် အခါတွင် တရားပြဆရာမှာ အသွက်လျက်ရှိသလောက် မစ္စတာထရီဂျင်းနစ်မှာ နှုတ်ဆိတ်လျက်ရှိကာ မသာယာသော မျက်နှာထားဖြင့် ခပ်ကုပ်ကုပ် ထိုင်ရင်း ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတစ်ခုကို တွေးတောစဉ်းစားနေဟန် ရှိပေ၏။

မိတ်လ ၁၆ ရက်နေ့၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် နံနက်လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး၍ ဖုန်းဆိုးကုန်းတွင် လမ်းမလျှောက်မီ ဆေးလိပ်ကိုယ်စီဖြင့် ထိုင်နေကြစဉ် ကျွန်ုပ်တို့ တည်းခိုခိုသာသော ခန်းထဲသို့ ပြုန်းခနဲ ဝင်ရောက်လာသူနှစ်ဦးမှာ အဆိုပါ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးပင် ဖြစ်ပေ၏။

တရားပြဆရာက တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက်ရှိသော အသံဖြင့်

“မစ္စတာဟုမ်းဂျေ၊ တော်တော်ထူးဆန်းပြီး တော်တော်ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခု မနေ့ညက ဖြစ်ခဲ့တယ်ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူးခင်ဗျ၊ ဒီအချိန်မှာ စုံထောက်ကြီးလိုလူ ဒီကီ ရောက်နေတာတော့ ဘုရားသခင်က လွတ်လိုက်တာပဲလို့တောင် ဆိုချင်တယ်၊ ဒီကိစ္စမျိုးကို ကိုင်တွယ်နိုင်တဲ့ လူဆိုလို့ စုံထောက်ကြီးကလွဲရင် အင်္ဂလန်မှာဖြင့် မရှိပါဘူးဗျာ၊ တကယ်ပါ”

ကျွန်ုပ်သည် ဘာမပြော ညာမပြောဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ အားလပ်ချိန်ကလေးကို လာရောက်နှောင့်ယှက်ခြင်းပြုသည့် တရားပြဆရာကို မနှစ်သက်သော အကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်၍ ရှားလော့ဟုမ်းမှာမူ ပါးစပ်တွင် ခဲထားသည့် ဆေးတံကို ချွတ်လိုက်ပြီးလျှင် အမဲလိုက်သမား၏ လေချွန်သံကို

ကြားသည့် အမဲလိုက်ခွေးတစ်ကောင်နှယ် ကုလားထိုင်တွင် မတ်မတ်ထိုင်ချင်း နားကိုစွင့်လျက်ရှိလေ၏။ ရှားလော့ဟုမ်းက ဆီဖာတွင်ထိုင်ရန် လက်ပြလိုက်သည့်အခါ၌ တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက်ရှိသည့် တရားပြ ဆရာနှင့် သူ့အဖော်သည် ဘေးချင်းယှဉ်၍ ထိုင်လိုက်ကြလေ၏။ မစ္စတာထရီဂျင်းနစ်မှာ တရားပြဆရာထက် အနည်းငယ် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်တူ၍ လက်မျှား ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ တုန်နေသည့်အတွက်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ နက်မှောင်သော မျက်လုံးများ တဖျပ်ဖျပ်တောက်နေသည့်အတွက်ကြောင့်လည်းကောင်း သူတို့နှစ်ယောက်မှာ စိတ်ထိခိုက်ခြင်းအရာတွင် အတူတူဖြစ်ကြောင်း သိသာနိုင်ပေ၏။

“ကျွန်ုပ် ပြောရမလား၊ ခင်ဗျားပြောမလား” ဟု တရားပြဆရာက မေးလိုက်လေ၏။

ရှားလော့ဟုမ်းက . . .

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ စတော့တုလူက မစ္စတာထရီဂျင်းနစ်ဖြစ်ဟန် ရှိလေတော့ ခင်ဗျားက နောက်မှ သိရတယ်လို့ပဲ ပြောရမှာပေါ့၊ ဒီတော့ သူပဲပြောပါ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အဝတ်အစားကို ကပြကာယာဝတ်လာသည့် တရားပြဆရာနှင့် ကျကျနန ဝတ်စားထားသော အိမ်ငှားကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လိုက်ပြီး နောက် ထိုအချက်ကို ကြည့်၍ တောက်ချက်ထုတ်ပြောဆိုလိုက်သော ရှားလော့ဟုမ်း၏ စကားကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြပုံကို ရယ်ချင်ဖက်ကျိ ဖြစ်နေလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် တရားပြဆရာက . . .

“ကျွန်တော် နည်းနည်းစကားဦး သန်းပြီး ပြောလိုက်မယ်ဗျာ၊ ဟောဒီက မစ္စတာထရီဂျင်းနစ်က အသေးစိတ်ပြောပြတော့ စုံထောက်ကြီး ပိုရလည်လာမှာပေါ့၊ အဲဒီအခါကျတော့ ခုကိစ္စဖြစ်တဲ့နေရာကို ကျွန်တော်တို့ ချက်ချင်း သွားသင့်သလား၊ မသွားသင့်ဘူးလားဆိုတာ စုံထောက်ကြီး ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ပါ၊ မဟုတ်ဘူးလား။ မနေ့ညနေတုန်းက ဟောဒီက ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကြီး

■ ၈ မြသန်းတင့်

ထရိုဂျင်းနစ်ရယ်၊ သူ့အစ်ကိုနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ အိုဝင်နဲ့ ကျော့ရယ်၊ သူ့ညီမ
ဗရင်ဒါရယ်၊ ထန်နာဒယ်ဝါသာဆိုတဲ့သူတို့ အိမ်မှာ ထိုင်ပြီးစကားပြောနေကြ
တယ် ခင်ဗျ။ သူတို့အိမ်က ဖုန်းဆိုးကုန်းပေါ်က ရှေးသင်္ချိုင်းကြီးနားမှာ၊ မနေ့ည
က သူတို့အိမ်က ထမင်းစားခန်းမှာ မောင်နှမတစ်တွေ အပျင်းပြေပိုင်းဖွဲ့ကာ
ကစားကြပြီး ညဆယ်နာရီလောက်ကျတော့ ပြန်လာခဲ့တယ်၊ ကောင်းကောင်း
မွန်မွန် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပါပဲ။

“မနက်ကျတော့ သူက အစောကြီး ထတတ်သူဖြစ်လေတော့ ခပ်
စောစော အဲဒီဘက်ကို လမ်းလျှောက်ထွက်သွားတယ်၊ လမ်းရောက်တော့ သူ့ကို
လာခေါ်တဲ့ ဒေါက်တာရစ်ချတ်ရဲ့ မြင်းရထားနဲ့ တွေ့တယ်၊ ဒေါက်တာရစ်ချတ်
က အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိလို့ သူ့ကိုလာခေါ်တာလို့ ပြောသတဲ့၊ ဒါနဲ့ မစ္စတာ
ထရိုဂျင်းနစ်လည်း အဲဒီမြင်းရထားနဲ့ လိုက်သွားတာပေါ့လေ၊ အိမ်ရောက်တော့
တော်တော်ထူးထူးဆန်းဆန်းဖြစ်နေတာကို တွေ့ရတယ်ခင်ဗျ။

“အိမ်ရောက်လို့ ထမင်းစားခန်းထဲကို ဝင်လိုက်တဲ့အခါကျတော့
သူ့အစ်ကိုနှစ်ယောက်ရယ်၊ သူ့နှမရယ်၊ မနေ့ညက သူထွက်လာစဉ်ကအတိုင်း
စားပွဲမှာ ထိုင်လို့တဲ့ခင်ဗျ။ သူတို့ရှေ့မှာလည်း ဖဲတွေချလို့တဲ့၊ ဖဲယောင်းတိုင်တွေ
ကတော့ အောက်ခံအထိ လောင်ပြီး ငြိမ်းလို့တဲ့၊ ညီမက တုလားထိုင်နောက်ကို
မိုပြီး ထိုင်လျက်ကြီးသေလို့တဲ့ခင်ဗျ။ အစ်ကိုနှစ်ယောက်ကတော့ သတိလက်
လွှတ်ကုန်ဟန်တူပါရဲ့၊ ရယ်လိုက်၊ အော်လိုက်၊ သီချင်းတွေ ဆိုလိုက်ခဲ့တဲ့ ခင်ဗျ။
သေသူညီမရဲ့ မျက်နှာမှာရော၊ စိတ်ဟောက်ပြန်နေတဲ့ အစ်ကိုနှစ်ယောက်ရဲ့
မျက်နှာမှာရော၊ သူတို့ သုံးယောက်စလုံးရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ အတော်ကြီးကို
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်တဲ့အမှုအရာတွေ ပေါ်နေသတဲ့ခင်ဗျ။ သူတို့ကြောက်နေလိုက်
ပုံများ ဘယ်လောက်အထိ ဖြစ်နေသလဲဆိုရင် ကြည့်ရဲစရာတောင် မရှိဘူးတဲ့
ခင်ဗျ။

“အိမ်မှာလည်း ထမင်းချက် မိန်းမကြီး မစ္စကပ်ပေါ်တာက လဲ့ရင်
လူစိမ်းသူစိမ်းတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရဘူးတဲ့ ခင်ဗျ။ မစ္စကပ်ပေါ်တာကတော့

သရဲခြေထောက် ■ ၉

မနေ့ညက သူ့အိပ်မောကျနေတဲ့အတွက် ဘာသံကိုမှ မကြားမိဘူးလို့ ပြော
သတဲ့၊ အိမ်ထဲ လျှောက်ကြည့်တော့လည်း ပစ္စည်းပျောက်နေတာကို ပစ္စည်း
ဖရိုဖရဲဖြစ်နေတာတို့လည်း မတွေ့ရဘူးတဲ့ ခင်ဗျ။ မိန်းမတစ်ယောက် သေ
လောက်အောင်ဖြစ်ပြီး အားကောင်းမောင်းသန် လူနှစ်ယောက် ဂျူးဘူး
လောက်အောင် ဘယ်လိုများ ကြောက်စရာတွေလို့ပါလိမ့်လို့ စဉ်းစားလို့
မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်ခင်ဗျ။ ဒါကတော့ အဖြစ်အပျက်အတိုချုပ်ပါ၊
ဒီကိစ္စကို စုံထောက်ကြီး ပြေရှင်းပေးနိုင်တယ်ဆိုရင်တော့ အတိုင်းထက်
အလွန်ပါပဲ”

ကျွန်ုပ်တို့၏ မူလရည်ရွယ်ချက်မှာ အေးအေးဆေးဆေးအနားယူရန်
လာရောက်ခြင်းဖြစ်ရာ ရည်ရွယ်သည့်အတိုင်း အေးအေးဆေးဆေးနေထိုင်ရန်
ရှားလော့ဟုမ်းအား ပျောင်းပျံ့၍ ရလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့မျှော်လင့်ခဲ့၏။
သို့ရာတွင် မျက်မှောင်ကုတ်ထားခြင်းနှင့် တင်းမာလေးနက်သော မျက်နှာထား
ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်တို့ မျှော်လင့်ချက်တို့မှာ အချည်းနှီး
သာဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့သိလိုက်လေပြီ။ ရှားလော့ဟုမ်းသည် တိတ်ဆိတ်စွာ
ထိုင်ကာ ကျွန်ုပ်တို့ အေးချမ်းမှုကို လာရောက် ဖျက်ဆီးသည့် ထူးဆန်းသော
ထိုအဖြစ်ကို စဉ်းစားတွေးတောလျက် ရှိလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ရှားလော့ဟုမ်းက . . .

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီကိစ္စကို ကျုပ်ကြည့်ပါဦးမယ်၊ အပေါ်ထဲ ခင်ဗျား
တို့ ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင်တော့ ခုကိစ္စက တော်တော်ထူးခြားတဲ့ ဖြစ်ရပ်ပဲဗျ။
ဒါထက် နေစမ်းပါဦး၊ အဲဒီ နေရာကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ရောက်ခဲ့ပြီးပဲလား
မစ္စတာ ရောင်းဒဟေး”

“မရောက်ခဲ့သေးပါဘူး စုံထောက်ကြီး၊ မစ္စတာ ထရိုဂျင်းနစ်ပြန်
လာပြီး ပြောလို့ စုံထောက်ကြီးနဲ့ တိုင်ပင်ရအောင်ဆိုပြီး သူ့ကို ခေါ်ပြီး ကတိကုတ်
ကရိုက်ထွက်လာခဲ့တာပါ”

“အခင်းဖြစ်တဲ့ အိမ်နဲ့ ဒီနေရာနဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ”

“ဖုန်းဆိုးကုန်းအတွင်းဘက်ကို တစ်မိုင်ပျော့ပျော့လောက် ဝင်သွားရင် ရောက်ပါတယ်”

“ကဲ ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့ လျှောက်သွားကြတာပေါ့၊ သို့သော်လည်း မသွားခင် မစွတာထရီဂျင်းနစ်ကို တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းတော့ မေးချင် သေးတယ်ဗျ”

မစွတာထရီဂျင်းနစ်မှာ တစ်ချိန်လုံး စကားတစ်လုံးမျှ ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ ထိုင်လျက်ရှိသည့်တိုင် ချုပ်တည်းထားရဟန်ရှိသော သူခံစားချက်မှာ တရားပြဆရာထက်ပင် ပြင်းထန်ကြီးမားသည်ကို ကျွန်ုပ် သတိပြုမိပေ၏။ မစွတာထရီဂျင်းနစ်သည် ဖျော့တော့သော မျက်နှာဖြင့်ထိုင်ကာ ရှားလော့ဟုမ်းကို စိုက်ကြည့်လျက်ရှိလေ၏။ သို့ စိုက်ကြည့်စဉ်တွင်လည်း သူ့လက်မောင်းများသည် ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ တွန့်သွားကြသည်ကို ကျွန်ုပ် သတိပြုလိုက်မိပေ၏။ မစွတာ ရောင်းဒဂေးက သူ့မိသားစုများ ဖြစ်ပျက်ပုံကို ပြောပြနေသည့် အခါ၌ သူ့နှုတ်ခမ်းများသည် တရွရွတုန်လျက်ရှိတာ သူ့မျက်လုံးများသည် ကြောက်စဖွယ်မြင်ကွင်းကို ပြန်လည် မြင်ယောင်နေသည့်နှယ် တဖျပ်ဖျပ်တောက်ပလျက်ရှိလေ၏။

“မေးချင်တာ မေးပါခင်ဗျာ၊ ဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော် သိပ်မပြောချင်ပေမဲ့ ကျွန်တော် သိသလောက် ဖြေပါမယ်”

“မနေ့ညက ဖြစ်ပုံကို ပြောစမ်းဗျာ”

“ဟောဒီ ဆရာကြီးပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ကျွန်တော် မနေ့ညက သားချင်း ဆွေမျိုးများဆီကို ထမင်းသွားစားပါတယ်၊ ထမင်းစားပြီးတော့ ပိုကာလေး ဘာလေး ကစားရအောင်လို့ ပြောတာနဲ့ ကိုးနာရီလောက်ကျ တော့ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းဝံ့ကြပါတယ်၊ ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်လုပ်တော့ ဆယ်နာရီထိုးပြီးလို့ ဆယ့်ငါးမိနစ်ရှိပါပြီ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သူတို့ကို နောက်ပြောင်နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ပါတယ်”

“ခင်ဗျားကို ဘယ်သူတံခါးလိုက်ဖွင့်ပေးသလဲ”

“အဲဒီတုန်းက ထမင်းချက်အဘွားကြီး မစွတ်ပေါ်တာလည်း

အိပ်ပျော်နေလို့ ကျွန်တော့်ဘာသာ တံခါးဖွင့်ပြီး ထွက်လာခဲ့ပါတယ်၊ သူတို့ ဒဲကစားနေတဲ့ အခန်းပြတင်းပေါက်က ပိတ်ထားပေမဲ့ ခန်းဆီးတွေကို တော့တင်ထားတယ် ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့မနက် ရောက်သွားလို့ ကြည့်တဲ့အခါကျတော့လည်း မနေ့ညက အတိုင်းပဲ၊ တံခါးပေါက်ရော၊ ပြတင်းပေါက်တွေမှာရော ခြေရာလက်ရာပျက်တာ မတွေ့ရဘူး၊ အိမ်ထဲကို လူစိမ်းသူစိမ်းဝင်တဲ့ ခြေရာလက်ရာလည်း ဘာမှ မတွေ့ရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အစ်ကိုနှစ်ယောက်ကတော့ ကုလားထိုင်မှာထိုင်ရင်း ကြောက်လွန်းလို့ သွက်သွက်လည်အောင်ကို ရူးနေကြပြီး ကျွန်တော့်ညီမဗရင်ဒါကတော့ အကြောက်လွန်လို့ ကုလားထိုင်လက်တင်ပေါ်မှာ ခေါင်းစိုက်ကျပြီး သေနေတယ်ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ဒီမြင်ကွင်းကို မျက်စိထဲက ဘယ်တော့မှ သွက်တော့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး ခင်ဗျာ”

“အင်း၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ အချက်အလက်တွေကဖြင့်တော်တော်ကို ထူးခြားပေတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ဖြစ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင် စဉ်းစားလို့ မရသေးဘူးပေါ့”

“စုံထောက်ကြီးရော ကျွန်တော့်အထင်တော့ နာနာဘာဝ၊ ဝိနာ ဘာဝ ထင်တာပဲ၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လူမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အခန်းထဲကို တစ်ခုခု ဝင်လာတာ မြင်လိုက်တာနဲ့ လိပ်ပြာလွင့်စဉ်သွားပြီး သေတဲ့လူသေ၊ ရူးတဲ့လူ ရူးသွားတယ် ထင်တာပဲ၊ လူဆိုရင် ဒီလောက် ဘာဖြစ်စရာလိုသလဲ ခင်ဗျာ”

ရှားလော့ဟုမ်းက . . .

“အင်း၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဗျ၊ ခု ကိစ္စက လူလုပ်တာမဟုတ်ဘူး ဆိုရင် ကျုပ်လည်း ဘာမှ လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ လူလုပ်တာမဟုတ်ဘူးလို့ ကောက်ချက်ချချင်တယ်ဆိုရင်တော့ သဘာဝကျကျ စဉ်းစားချက်တွေ အားလုံးကို ကုန်အောင်နှိုက်ပြီးမှ စဉ်းစားရလိမ့်မယ်ဗျ၊ သဘာဝကျကျ စဉ်းစားလို့ မရတော့ဘူးဆိုမှ သဘာဝမကျတဲ့ နည်းလမ်းတွေကို စဉ်းစားရလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြောရရင်တော့ ကျန်တဲ့ ညီအစ်ကို မောင်

နမတေက အတူနေပါလျက်နဲ့ ခင်ဗျားက တစ်ယောက်တည်းအခန်းငှားနေတယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်သားချင်းတွေသိပ်အဆင်ပြေကြပုံမပေါ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ သိပ် အဆင်မပြေလှပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒါက ပြီးခဲ့ပါပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ မွေးချင်းတစ်ယောက်က ရက်ဒရမှာ သတ္တုတွင်းတွေ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့သတ္တုတွင်းတွေကို ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို ရောင်းလိုက်ပြီး ရတဲ့ ငွေကလေးနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်စားနေခဲ့ကြ ပါတယ်၊ သတ္တုတွင်းတွေ ရောင်းလိုက်လို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံခွဲတဲ့အခါကျတော့ ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲခဲ့ကြလို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခပ်တန်းတန်း ဖြစ်နေခဲ့ကြပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ဒီကိစ္စတွေ အားလုံး ပြေလည်သွားကြပြီး အရင်တုန်းက လိုပဲ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ကြင်ကြင်နာနာ ရှိကြပါတယ်”

“သူတို့ဆီကို အလည်ရောက်ခဲ့တုန်းက ခုကိစ္စပေါ်လာနိုင်တဲ့ စာကွဏာချက်ရယ်လို့ ဘာမှ မတွေ့မိဘူးလား၊ မစ္စတာထရီဂျင်းနစ် သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ၊ သဲလွန်စကလေးတစ်ခု ရရင် ကျုပ်တို့အဖို့ အများကြီး တန်ဖိုးရှိလာနိုင်တယ်”

“ဘယ်လို အတိတ်နိမိတ်မှ မတွေ့ရပါဘူးခင်ဗျာ”

“ခင်ဗျား မွေးချင်းပေါက်ဖော်တွေကို ကြည့်ရတာကလည်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲလား”

“ဒီလောက်ပျော်တာ တစ်ခါမှတောင် မတွေ့ဖူးပါဘူးခင်ဗျာ”

“ခင်ဗျား ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေဟာ စိတ်ခိုင်ကြရဲ့လား၊ နည်းနည်းပါးပါး စိုးရိမ်ကြောင့်ကြတဲ့ လက္ခဏာတို့ ဘာတို့ကော မတွေ့မိဘူးလား”

“မတွေ့မိပါဘူးခင်ဗျာ”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်ကို အကူအညီဖြစ်မယ့် အချက်အလက် နောက်ထပ် ဘာမှ မပြောနိုင်တော့ဘူးပေါ့”

မစ္စတာ ထရီဂျင်းနစ်သည် အတန်ကြာမျှ စိတ်အားထက်သန်စွာ စဉ်းစားလျက်ရှိလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ . . .

“အဲ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ခင်ဗျ၊ ပိုတာကစားကြမယ်လို့ စားပွဲမှာ ထိုင်ကြတော့ ကျွန်တော်က ပြတင်းပေါက်ကို ကျောပေးပြီး ထိုင်တယ် ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်အစ်ကို ကျော့က စပ်တူကစားကြတော့ လက်ယှဉ်ထိုင်ကြတဲ့အတွက် သူက ပြတင်းပေါက်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကျတယ် ခင်ဗျ၊ တစ်ချီတော့ ကျွန်တော့်ကို ကျော်ပြီး နောက်ဘက်ကို စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်နေတဲ့အတွက် ကျွန်တော်လည်း နောက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်မိတယ်ခင်ဗျ၊ ခန်းဆီးက တင်ထားပြီး ပြတင်းပေါက်တော့ ပိတ်ထားတယ် ခင်ဗျ၊ ဒါနဲ့ မှန်ပြတင်းကနေ အပြင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အပြင် ခြံစည်းရိုးနားမှာ လှုပ်လှုပ်လှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေတာကိုတော့ မြင်လိုက်တယ် ခင်ဗျာ၊ လူလား၊ တိရစ္ဆာန်လားတော့ ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်ဘူး၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က အစ်ကို့ကို ဘာလဲလို့ မေးတော့ သူကလည်း ဒီလိုပဲ လူ လိုလို၊ အကောင်လိုလို မကွဲဘူးလို့ ပြောတယ်ခင်ဗျ၊ ထူးထူးခြားခြားဆိုလို့ ဒီတစ်ချက်ပဲ ရှိတာပဲခင်ဗျ”

“ခင်ဗျားတို့ ထမကြည့်ကြဘူးလား”

“မကြည့်မိဘူးခင်ဗျ၊ ဘာမှ ဟုတ်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ဆက်ကစားနေကြတယ်”

“ခင်ဗျားပြန်လာတဲ့အခါကျတော့ ဆိုးဆိုးရွားရွားဖြစ်မယ့် အိပ်နီမိတ်ဆိုလို့ ဘာမှ မတွေ့ရဘူးလား”

“ဘာမှ မတွေ့ရပါဘူးခင်ဗျာ”

“ဒီနေ့မနက် သတင်းကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ကြားတယ်ဆိုတာကို သိပ်မရှင်းသေးဘူးဗျ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ကျွန်တော်က မနက်ဆိုရင် အိပ်ရာက စောစောထပြီး လမ်းလျှောက်လေ့ရှိပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်လာတုန်း ဒေါက်တာ ခုန်ချစ်ရဲ့ မြင်းရထား ကျွန်တော့်အနား ရောက်လာတော့ ကျွန်တော်လည်း ရုတ်တရက်မို့ လန့်သွားပါတယ်၊ အနားရောက်တော့ ထမင်းချက်မိန်းမမစ္စတာပေါ် တာက သူငယ်ကလေးတစ်ယောက်ကို လွှတ်ပြီး အခေါ် ခိုင်းခိုက်လို့လာ

တာတဲ့၊ တော်တော်အရေးကြီးတယ်လို့ ပြောတယ်တဲ့၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သူ့ရထားနဲ့ တက်လိုက်လွှာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရောက်တော့ အဲဒီအခန်းကို ဝင်ကြည့်ကြပါတယ်။ ဖယောင်းတိုင်မီးနဲ့ မီးလင်းစိုက တော်တော်အစောက် တည်းက ငြိမ်းနေဟန်တူတယ်ခင်ဗျ၊ သူတို့လည်း အမှောင်ကြီးထဲမှာ တော် တော်ကြာကြာ ထိုင်နေကြဟန် တူတာပဲ။ ဒေါက်တာကတော့ ကျွန်တော့်ညီမ ဗရင်ဒါဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နာရီလောက်တုန်းက အသက်ပျောက်ခဲ့ဟန် တူ တယ်တဲ့။ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တို့ ဘာတို့လည်း မတွေ့ရဘူးခင်ဗျ၊ သိပ်ပြီး ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့နေတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ကုလားထိုင်လက်တင်ပေါ် ခေါင်းတင်ပြီး သေနေ တာပဲ။ ဂျော့နဲ့ အိုဝင်ကတော့ တွေ့ကရာ သိချင်းတွေဆိုပြီး ဝက်ဝံကြီးနှစ်ကောင် လို့ အော်နေကြတယ်ခင်ဗျ၊ ဟင်း . . . ကြည့်ရတာ ကြောက်စရာကြီးခင်ဗျာ၊ ကျွန် တော်ဖြင့် မကြည့်ရဲတာနဲ့ မျက်နှာကို လွှဲထားတယ်။ ဒေါက်တာ ရစ်ချက်ဆို တာလည်း မျက်နှာတွေ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေတာပဲ။ သတိမေ့ပြီး လဲကျသွားလို့ ကျွန်တော်တို့ကပဲ ဝိုင်းပြီး နှာတွေ ဘာတွေ နှပ်ယူရသေးတယ်”

ရှားလော့ဟုမ်းက ထိုင်ရာမှထ၍ ဦးထုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီးလျှင် “ထူးဆန်းတာကတော့ တော်တော်ထူးဆန်းတာပဲဗျိုး၊ အကောင်း ဆုံးကတော့ အဲဒီကို ချက်ချင်းလိုက်သွားတာ အကောင်းဆုံးပဲဗျ၊ ကြားလိုက်ရုံနဲ့ ဒီလောက် စဉ်းစားစရာကောင်းတဲ့အမှုမျိုးကို ကျုပ်ဖြင့် ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့သေး တယ်ဗျ”

ထိုနေ့မနက်ကသွားရောက်စုံစမ်းရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့မှာ များစွာ ခရီး မရောက်လှချေ။ သို့ရာတွင် စစ်ချင်း ဆောက်နှင့်တွင်း ဆိုသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်စိတ် တွင် နိမိတ်မကောင်းသည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုနှင့် ကြုံတွေ့ရခြင်းကိုမူ ကျွန်ုပ်မေ့ နိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။ အချင်းဖြစ်ပွားသောအိမ်သို့သွားရာ အဝင်လမ်း ကလေးမှာ ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းကြားကလေးတစ်ခု ဖြစ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ တစ်သိုက်သည် ထိုလမ်းကြားကလေးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြရာ ကျွန်ုပ်တို့

ဆီသို့လာနေသော မြင်းရထားတစ်စင်း၏ အသံကို ကြားသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘေးသို့ကပ်၍ ရှောင်ရပ်ပေးလိုက်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အနီးမှ ဖြတ်မောင်းသွား သည့်အခါ၌ ကြောက်ဖွယ်ရှိ မှဲ့နေသော မျက်နှာကြီးတစ်ခုသည် ဖြူဖြူကြီး သုပ်လျက် ကျွန်ုပ်တို့အား ကြည့်သွားသည်ကို ပိတ်ထားသော ပြတင်းကြားမှ ကျွန်ုပ်မြင်လိုက်ရလေ၏။ ပြူးပြူးကြီး ဖြစ်နေသော မျက်လုံးများနှင့် ဖြူနေသော သွားကြီးများသည် တစ္ဆေမျက်နှာကြီး တစ်ခုသဖွယ် ကျွန်ုပ်တို့ အနီးမှ ဖြတ်သွားလေ၏။

မစ္စတာထရီဂျင်းနစ်မှာ နှုတ်ခမ်းတွေ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်လျက် ရှိရာမှ “ကျွန်တော့်အစ်ကို နှစ်ယောက်ခင်ဗျ၊ လယ်စကန် စိတ်ကျန်းမာ ရေး ဆေးရုံကို ပို့မလို့ ခေါ် သွားတာ”

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရထားနက်နက်ကြီးကို ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် မျှော် ကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပြီးနောက် အနိဋ္ဌာရုံတို့ဖြစ်ပွားခဲ့ရာ အိမ်ကြီးဆိုသို့ လာခဲ့ ကြလေ၏။

အိမ်မှာ ကော့တစ်ချို့ခေါ် အိမ်ယုတ ဆိုရမည်ထက် ဗီလာခေါ် အိမ်မျိုး ဖြစ်၍ အတော်ကြီးသည့် အိမ်တစ်လုံးဖြစ်ပြီးလျှင် အိမ်ပတ်ပတ်လည်တွင် လည်း ပန်းပွင့်တို့ဝေဆာလျက်ရှိကာ လေကောင်းလေသန့် တည်းညည်း တိုက် လျက်ရှိသော ဥယျာဉ်တစ်ခုရှိလေ၏။ ထင်ရှားနစ်တို့ ထိုင်၍ ဖဲကစားခဲ့ကြ သော အခန်းပြတင်းပေါက်မှာ ဥယျာဉ်ဘက်တွင်ရှိပြီး (သစ္စကားအတိုင်း ပြော ရလျှင်) သူတို့အားလုံးကို သွက်သွက်လည်အောင် လိပ်ပြာလှင့်မတတ် ကြောက် စရာကောင်းသည့်အရာကို မြင်လိုက်ရသည် ဆိုသည်မှာလည်း ထိုပြတင်း ပေါက်မှ မြင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ရှားလော့ဟုမ်းသည် အိမ်ထဲသို့ မဝင်မီတွင် ဥယျာဉ်ထဲက လမ်း ကလေးအတိုင်း ပန်းအိုးများကြားတွင် ဖြည်းညင်းစွာ လမ်းလျှောက်ကာ စဉ်းစားလျက်ရှိလေ၏။ ရှားလော့ဟုမ်းမှာ မည်မျှ အစဉ်းစားလွန်နေသည် မသိ။ ပန်းပင် ရေလောင်းသည့် အိုးကြီးတစ်လုံးကို တိုက်မိသဖြင့် လမ်း တစ်

လျှောက်တင်သာမက ကျွန်ုပ်တို့ ခြေထောက်များပါ ရေတွေ စိမ့်ကုန်သည်ကို ကျွန်ုပ်တို့မိလိုက်ပေသေး၏။

ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်သို့ရောက်သွားသည့်အခါတွင် သူငယ်မကလေး တစ်ဦး၏ အကူအညီဖြင့် အိမ်မှကိစ္စအားလုံးကို တာဝန်ယူလုပ်ကိုင်ပေးရသော ကုန်းဒေါနယ်သူ ထမင်းချက်မိန်းမကြီး မစွက်ပေါ် တာက ကျွန်ုပ်တို့ကို ဆီးကြို လေ၏။ မစွက်ပေါ် တာသည် ရှားလော့ဟုမ်းမေးသမျှ မေးခိုင်းများကို လိုလို ချင်ချင်ပင် ဖြေကြားခြင်း ပြုလေ၏။ ယမန်နေ့ညက ဘာသမျှ မကြားမီ ကြောင်း၊ ယခုတစ်လောတွင် အိမ်သူအိမ်သားများမှာ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ရှိကြ ကြောင်း၊ ဤမျှ ရွှင်လန်း၍ ငွေရေးကြေးရေး ချောင်လည်ကြသည်ကို သူတစ်ပါး မှ မတွေ့ဖူးသေးကြောင်း၊ မနက်လင်း၍ အခန်းထဲသို့ ဆင်းလာပြီး သူတို့ ဖြစ်ပျက်နေပုံကို မြင်လိုက်သည့်အခါတွင် ကြောက်လန့်သဖြင့် မူးမေ့၍ သွား ကြောင်း၊ သတိပြန်ရသည့်အခါတွင် လေကောင်းလေ သန့်ဝင်ရန် ပြတင်းပေါက် ကို ဖွင့်ပြီးနောက် လမ်းကြားအတိုင်းထွက်လာကာ ယာအလုပ်သမား လူငယ် ကလေးတစ်ယောက်ကို ဆရာဝန်အခေါ် ခိုင်းလိုက်ကြောင်း၊ အလောင်းကို အပေါ်ထပ်တွင် ပြင်ထားကြောင်း၊ ကြည့်လို သည်ဆိုပါက အပေါ်ထပ်သို့ တက်ကြည့်နိုင်ကြောင်း စိတ်ဖောက်ပြန်နေသည့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို သန့်သန့်မာမာ ယောကျ်ားကြီးလေးဦး ဝိုင်းဝန်းကာ စိတ်ကျန့်မာရေးဆွေးနွှဲ ရထားပေါ် သို့ တင်နေကြောင်း၊ မိမိမှာမူ ဤအိမ်တွင် နောက်ထပ်တစ်ရက်မျှပင် မနေလိုတော့ကြောင်း၊ စိန်အိုက်ရှိ သူ့ဆွေမျိုးများထံသို့ ယနေ့ညနေပင် ပြန် တော့မည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့ကြကာ အလောင်းကို စစ် ဆေးကြည့်ကြလေ၏။ သေသူမစွတ်ရင်ဒါမှာ ငယ်စဉ်က အတော်လှပ ချောမော သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ယခုအချိန်တွင် အကျပိုင်းသို့ ရောက်နေလေပြီ။ ညိုစိမ့်၍ ပြတ်သားကြည်လင်သော မျက်နှာသည် သေပြီး သည့်နောက်မှာပင် လှပချောမောဆီရှိပေသေး၏။ သို့ရာတွင် မသေမီ နောက်

ဆုံးတွေ့လိုက်ရသည့် ခံစားချက်ဖြစ်သော ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း ဝေဒနာ၏ အရိပ်သည် မျက်နှာတွင် ယခုတိုင် ရေးရေးပေါ် လျက်ရှိပေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် သူ့အိပ်ခန်းမှ အချင်းဖြစ်ပွားသည့် အောက်စပ် အခန်းသို့ ဆင်းလာခဲ့ကြလေ၏။ မီးလင်းဖို သံဘောင်ပေါ်တွင်မူ မနေ့ညက လောင်ကျွမ်းခဲ့သော ထင်းစများမှ ပြာမှုန့်များ ယခုတိုင် ရှိနေသေး၏။ စားပွဲ ပေါ်တွင် အဆုံးထိ လောင်ကျွမ်းထားသည့် ဖယောင်းတိုင်လေးတိုင်နှင့် ဖြန့် ထားသည့် ပဲချပ်များကိုလည်း အတိုင်းသား တွေ့ရလေ၏။ ကုလားထိုင်များကို နံရံတွင် ပြန်ကပ်ထားသည်မှ လွဲလျှင် အားလုံးမှာ ယမန်နေ့ညက အနေ အထားအတိုင်းပင် ရှိပေ၏။ ရှားလော့ဟုမ်းမှာ လျင်မြန်သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို လျှောက်ကြည့်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုနောက် ကုလားထိုင်များကို ထိုင်ကြည့်ပြီး ယမန်နေ့ညက အနေအထား အတိုင်း ကုလားထိုင်များကို ပြန်ရွှေ့လျက်ရှိလေ၏။ ရှားလော့ဟုမ်းသည် အခန်းတိုင်းမှ ဥယျာဉ်သို့ မည်သည့်အကွာအဝေးအထိ မြင်ရသည်ကိုလည်း စမ်းသ ကြည့်၏။ ကြမ်းပြင်ကိုလည်းကောင်း၊ မျက်နှာကြက်ကို လည်းကောင်း၊ မီးလင်းဖိုကိုလည်းကောင်း စစ်ဆေးကြည့်၏။ သို့ရာတွင် အမှောင်ထုကြီးထဲ၌ အလင်းရောင်ကို တွေ့ရပြီဟု အဓိပ္ပာယ်ထွက်သော အမူအရာများဖြစ်သည့် သူ့ မျက်လုံးများ ရုတ်တရက်တောက်ပလာခြင်း၊ သူ့နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့သွား ခြင်းတို့ကိုမူကား ကျွန်ုပ် တစ်ချက်မျှ မမြင်ရသေးချေ။

တစ်ကြိမ်တွင်မူ ရှားလော့ဟုမ်းက . . .

“မီးဖိုက ဘာဖြစ်လို့ ဖိုထားတာလဲဗျ၊ ဒီလောက်ကျဉ်းတဲ့ အခန်း ကလေးထဲမှာ နွေခေါင်ခေါင်ကြီးတောင် မီးဖိုလေ့ ထုံးစံရှိသလား” ဟု မေးမြန်း လေ၏။

မနေ့ညက ချမ်းအေး၍ ခပ်ထိုင်းထိုင်းဖြစ်နေကြောင်းဖြင့် မစ္စတာ ထရီဂျင်းနှစ်က ရှင်းပြလေ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ရောက်လာပြီး မကြာမီတွင် မီးဖိုကြောင်းဖြင့်လည်း ‘ငါ့ကြာ

“စုံထောက်ကြီး ဘယ်လိုများ စိမ့်ချင်သတုံး ခင်ဗျာ”

ဟု မေးလေ၏။

ရှားလော့ဟုမ်းက ပြုံးလိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်လက်မောင်းကို ဆွဲကိုင်

ကာ

“အိုင်ဆေး ဝပ်ဆင်ရေ၊ ဒီတစ်ခါလည်း ခင်ဗျား ဆူရင်ခံရဦးမှာပဲ ဗျ၊ ဆူချင်လည်း ဆူတော့၊ ကျုပ်တော့ ဆေးတံသောက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆိပ် ခတ်တဲ့လမ်းကို လိုက်ရလိမ့်ဦးမယ်၊ ကဲ မိတ်ဆွေကြီးများ ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင်ဖြင့် ကျုပ်တို့ တည်းခိုရိပ်သာကို ခဏပြန်ချင်တယ်ဗျာ၊ ကြည့်ရသလောက်တော့ ဒီမှာနေလို့လည်း နောက်ထပ်အချက်အလက်သစ်တွေ တွေ့တော့မယ် မထင်တော့ပါဘူး၊ မစ္စတာထရီဂျင်းနစ်ရေ၊ အချက်အလက်တွေကို ကျုပ်ပြန်စဉ်းစား ကြည့်ဦးမယ်ဗျာ၊ အကယ်၍ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ ထူးတယ်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားနဲ့ ဟောဒီဆရာကြီးတို့ကို ဆက်သွယ်ပါ့မယ်၊ လောလောဆယ်တော့ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပါတယ်”

ကျွန်ုပ်တို့ တည်းခိုရိပ်သာသို့ ပြန်ရောက်ပြီးသည့်အချိန်တွင် ရှားလော့ဟုမ်းမှာ စကားမပြောတော့ဘဲ စဉ်းစားခန်းဝင်လျက်ရှိလေ၏။ ရှားလော့ဟုမ်းသည် လက်တင်ကုလားထိုင်တွင် ခေ့၍ ထိုင်လျက်ရှိရာမှ နဖူးကို ရှုံ့ကာ မျက်မှောင်ကြီးကုတ်လျက် ငေးမိငေးရက်ကို ငေးကြည့်ရင်း ဆေးတံကို တစ်ဆုံပြီးတစ်ဆုံ မီးခိုးထောင်းထောင်းထအောင် ဖွာလျက်ရှိရာ အရည် ဝါသိတို့၏ မျက်နှာကဲ့သို့ရှိသော ချိုးကျနေသည့် သူ့မျက်နှာကို ကောင်းကောင်းပင် မမြင်ရတော့ချေ။ နောက်ဆုံးတွင် ရှားလော့ဟုမ်းသည် ဆေး တံကို ဘေးသို့ ချလိုက်ပြီးလျှင် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေ၏။

ထိုနောက် တစ်ချက်ရယ်လိုက်လျက် . . .

“ဒီအတိုင်းတော့ မဟန်ဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ကမ်းနားက ကျောက်ဆောင်တွေနားကို လျှောက်ပြီး အပျင်းပြေ ကျောက်တုံးချွန်ချွန်ကလေးတွေ လိုက်ရှာရအောင်၊ ဒီအမူရဲ့ သဲလွန်စကို ရှာရတာထက် အဲဒီကျောက်တုံး

ချွန်ချွန်ကလေးတွေကို ရှာရတာက လွယ်လိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့၊ လုံလောက်တဲ့ အချက်အလက်မရှိဘဲ ဦးနှောက်ကို ဖျစ်ညှစ်စဉ်းစားတာဟာ စက်တစ်ခုကို ဆီမရှိဘဲ အရမ်းမောင်းတာနဲ့ အတူတူပဲ၊ ကြာတော့ မခံနိုင်တော့ဘဲ ချိုးချိုး ကျသွားတတ်တယ်၊ ပင်လယ် လေကောင်းလေသန့်ရယ်၊ နေရောင်ခြည်ရယ်၊ ပြီးတော့ စိတ်ရှည်မှုကလေးရယ်၊ ဒါတွေ ရရင်တော့ အဖြေပေါ် ကောင်းပါရဲ့”

ပင်လယ်ကမ်းနားရှိ ကျောက်တုံးများအနီးသို့ ရောက်သည့် အခါတွင် ရှားလော့ဟုမ်းက . . .

“ကျုပ်တို့ ကိုင်ရမယ့်အခြေအနေကို ခေါင်းအေးအေးနဲ့ စဉ်းစား ကြည့်စမ်း၊ အိုင်ဆေး ခု ကျုပ်တို့ သိရသလောက် အချက်အလက်ကလေး ကို ကျေညက်နေဖို့ လိုတယ်ဗျ၊ ဒါမှ နောက်ထပ်အချက်အလက်သစ်ရရင် သူ့နေရာ နဲ့ သူ့အဝင်ခွင့်ကျ ထည့်နိုင်မှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ ပထမအချက်အားဖြင့် ဒီကိစ္စမှာ နာနာဘာဝ ဝိနာဘာဝကြောင့် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် စလုံးက လက်မခံကြဘူးဗျ၊ ဒါကြောင့် ပြဿနာကို စပြီးစဉ်းစားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဒီအချက်ကို ကျုပ်တို့ ဘေးဖယ်ထုတ်ထားလိုက်ရလိမ့်မယ်၊ ဟုတ်ပြီနော်။

“ဒီတော့ ခုအမှုမှာ သိလျက်နှင့် လုပ်သည်ပဲဖြစ်စေ၊ မသိဘဲနဲ့ လုပ်သည်ပဲဖြစ်စေ လူပယောဂတစ်ခုခုကြောင့် ထိခိုက်နစ်နာ ဆုံးရှုံးသွားရတဲ့ လူသုံးယောက်ရှိတယ်၊ ဒါက ဘယ်လိုပဲ ကြည့်ကြည့်မငြင်းနိုင်တဲ့ အချက်ပဲ၊ ဒီထက်ခိုင်းမာတဲ့ အချက်အလက်တော့ မရှိနိုင်တော့ဘူး၊ ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့်ရင် ဒီကိစ္စဟာ ဘယ်အချိန်မှာ ဖြစ်ပွားသလဲ၊ သူ့စကားအတိုင်း မှန်တယ်လို့ထားပြီး တွက်လိုက်ရင် မစ္စတာထရီဂျင်းနစ် အဲဒီအိမ်က ပြန်ထွက်လာပြီး နောက် မကြာခင်မှာ ဖြစ်တယ်ဗျ၊ မှတ်ထားနော်၊ ဒီအချက်ဟာ တော်တော်အရေးကြီးတယ်၊ လွယ်အောင် ပြောရရင် သူထွက်သွားပြီး မိနစ်အနည်းငယ်အကြာမှာ ဖြစ်တယ်လို့ပဲ ပြောရလိမ့်မယ်၊ ဖဲချပ်တွေက စားပွဲပေါ် မှာ ဖြန့်ချထားလျက်ဗျ၊ သူတို့ ခါတိုင်း အိပ်ရာဝင်ချိန်ထက် လွန်နေပြီ၊ သို့တိုင်အောင် သူတို့သုံးယောက် စလုံး ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်လျက်ဖြစ်နေကြတယ်၊ နေရာမပြောင်းဘူး၊ ကုလား

ထိုင်တော့ ဘာတော့ကို ရွှေတာလည်း မရှိဘူး၊ ဒီတော့ ကျုပ်နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ပြောမယ်၊ ဒီကိစ္စဖြစ်တာဟာ သူထွက်သွားပြီးမကြာခင်၊ တစ်နည်း ပြောရရင် မနေ့ညက ဆယ့်တစ်နာရီ မတိုးခင်မှာ ဖြစ်တာ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။

“နောက် ကျုပ်တို့ စုံစမ်းဖို့ အချက်တစ်ချက်ကတော့ အဲဒီအခန်းထဲက ထွက်ပြီး ထရီဂျင်းနစ်ဘာလုပ်သလဲဆိုတဲ့ အချက်ပဲ၊ ဒါကို ကျုပ်တို့ တတ်နိုင်သမျှ စုံစမ်းဖို့လိုလားလား၊ ဒါလည်း ဒီလောက်မခက်လှပါဘူး၊ သူ ဘာမှ မသိလိုက်ဘဲနဲ့ စုံစမ်းလို့ ရပါတယ်၊ ခင်ဗျားလည်း ကျုပ်နည်းတော့ကို သိသင့်သလောက် သိထားတဲ့လူပဲ၊ ဥယျာဉ်ထဲမှာ ကြည့်တုန်းက ရေ လောင်းတဲ့အိုးကြီး ကျုပ်ဝင်တိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်တာ ခင်ဗျား သတိထားမိလိုက်မှာပေါ့၊ တခြား ကြောင့် တိုက်ပစ်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူးဗျို့၊ ထရီဂျင်းနစ်ရဲ့ ခြေရာကို ထင်ထင်ရှားရှားမြင်ချင်လို့ အဲဒီအိုးကြီးကို တိုက်ပစ်လိုက်တာ၊ ဒီပြင်နည်းနဲ့ဆိုရင် ဒီလောက်ထင်ရှားတဲ့ ခြေရာကို ရချင်မှရမယ်၊ ခုတော့ ရေတွေဖိတ်လို့ စိုကုန်တော့ မြေကြီးပေါ် မှာ သူ့ခြေရာကြီးကို ကောင်းကောင်းကြီး ရလိုက်တော့တာပေါ့၊ လမ်းကလည်း သဲကလေးတွေ ခင်းထားတော့ အတော်ပဲ၊ မနေ့ညကလည်း အတော်လေးအေးပြီး နှင်းကျ ထားလေတော့ ကိုယ့်လက်ထဲမှာ ခြေရာပုံစံ ရှိနေရင် ဒီပြင်ခြေရာတွေကြားထဲမှာ သူ့ခြေရာကို လိုက်ခံပြီး သူလုပ်ရှားမှုကို လေ့လာဖို့ သိပ်လွယ်သွား တော့တာပေါ့၊ ခုထိကြည့်ရတာကတော့ သူ့ဦးနေတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းဘက်ကို ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်သွားခဲ့တဲ့ပုံပဲဗျ။

“နောက် ပြီး ထရီဂျင်းနစ်ဟာ ကျုပ်တို့ စဉ်းစားနေတဲ့ အမှုဘောင်ထဲက ထွက်သွားပြီဆိုတော့ ကျန်ခဲ့တဲ့ သုံးယောက်ကို ဘယ်သူက လာပြီး နှောင့်ယှက်နိုင်သေးသလဲဆိုရင် အပြင်လူတစ်ယောက်ယောက်ကလာပြီး နှောင့်ယှက်နိုင်သေးတယ်ဗျ၊ ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီအပြင်ကလာတယ်ဆိုတဲ့လူကို ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စုံစမ်းကြမလဲ၊ ဘယ်လိုလာပြီး ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်းလုပ်လိုက်လို့ ကျန်တဲ့ လူသုံးယောက်ဟာ ဒီလောက်ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်သွားကြရသလဲ၊ ဒီအပြင်လူဟာ မစွက်ပေါ်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ သေချာတယ်၊ ဒီတော့

မစွက်ပေါ်တာကိုလည်း ကျုပ်တို့ ဖယ်ထားလိုက်ရလိမ့်မယ်၊ ကြည့်ရတာကတော့ မစွက်ပေါ်တာ ဘာမှ သိပုံ မရ ဘူး။

“ဒါဖြင့်ရင် ခြံထဲကို လူတစ်ယောက်ဝင်လာပြီး ပြတင်းပေါက်နားမှာ လာရပ်၊ သူတို့ သွေးပျက်သွားစေလောက်တဲ့ ကြောက်စရာတစ်ခုခုကို ပြလိုက်လို့လား၊ ဒီလိုပြလိုက်တဲ့ အထောက်အထားကော ရှိသလား၊ စဉ်းစားစရာဆိုလို့ ထရီဂျင်းနစ်ပြောတဲ့ စကားတစ်ခွန်းပဲ ရှိတယ်၊ သူတို့ ဖဲကစားနေကြတုန်းက သူ့အစ်ကိုက ခြံထဲမှာ လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ်နဲ့ အရာတစ်ခုကို မြင်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းရှိတယ်ဗျ၊ အဲဒီညက မိုးသားတွေ အုပ်နေပြီး တော်တော် မှောင်တဲ့ညဗျ၊ အခန်းထဲက လူသုံးယောက်ကို ခြောက်လှန့်ချင်ရင် လူလုံးကို မပြဘဲ မှန်ပြတင်းနားမှာ မျက်နှာကြီးကပ်ပြီး ရုတ်တရက်ပြလိုက်ရုံနဲ့ လန့်သွားနိုင်တယ်၊ ပြတင်းပေါက်အပြင်နားမှာ သုံးပေလောက် ကျယ်တဲ့ ပန်းခင်းကလေး တစ်ခုရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီပန်းခင်း ပေါ်မှာလည်း ခြေရာတို့ ဘာတို့ကို မတွေ့ရဘူး၊ ဒီတော့ အပြင်ကလူဟာ အခန်းထဲက လူသုံးယောက်ကို ဒီလောက် ကြောက်လန့်သွားအောင် ဘယ်လိုလုပ်နိုင်သလဲဆိုတာကို စဉ်းစားလို့မရအောင် ဖြစ်နေတယ်၊ နောက်တစ်ချက်က ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ကို ခြောက်လှန့်ရသလဲဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ရှာလို့မရနိုင်တော့ဘဲ ဖြစ်နေတယ်၊ ကျုပ်တို့ အခက်အခဲကို ခင်ဗျားမြင်ပြီနော် ဝပ်ဆင်”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ရှင်းပါတယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်၏။

“သို့တိုင်အောင် နောက်ထပ်အချက်အလက် အသစ်ကလေး ဘာလေးရလာရင်တော့ ဒီအခက်အခဲဟာ ကျော်လွှားလို့မရနိုင်တဲ့ အခက်အခဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်လိုက်ခဲ့တဲ့ အမှုတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျားမှတ်ထားတဲ့ မှတ်တမ်းတွေထဲမှာ ခလိပ်ဖီးတီးဝါးတားဖြစ်တဲ့ အမှုတွေအများ ကြီးရှိပါတယ်၊ ခုလောလောဆယ် အချက်အလက်အသစ်မရခင်မှာတော့ ကျုပ်တို့ ဒီကိစ္စကို အသာချထားလိုက်ကြပြီး ကျောက်ခေတ်လူသား အကြောင်းကို လေ့လာကြည့်တာပဲ ကောင်းပါတယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ရှားလော့ဟုန်း၏ စိတ်တန်ခိုးအားကောင်းပုံကို ဖော်ပြခဲ့ဖူးသော်လည်း ကွန်းဝေါ့နယ်သို့ ရောက်ရှိနေစဉ် ထိုနေ့နေ့ဦးပေါက် မနက်ကမူ သူ့ရှေ့တွင် လွန်စွာ ဆန်းကြယ်လျှို့ဝှက်သည့် အမှုကြီးတစ်ခု ပြေရှင်းရန် မရှိသည့်နယ် ကျောက်ခေတ်သုံးလက်နက်များ၊ ကျောက်ခေတ် သုံးမြားများနှင့် အိုးတုံးများ အကြောင်းကို နှစ်နာရီကြာမျှ ပြောဆိုလျက်ရှိ လေ၏။

ညနေပိုင်းတည်းခိုရိပ်သာသို့ ပြန်ရောက်၍ ကျွန်ုပ်တို့ကို စောင့် ဆိုင်းလျက်ရှိသည့် ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကို တွေ့သည့်အခါကျမှပင် ကျွန်ုပ် တို့စိတ်သည် အမှုဆီသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ထိုဧည့်သည် မည်သူ မည်ဝါဖြစ်သည်ကိုမူ ကျွန်ုပ်တို့အား ပြောဖွယ်မလိုတော့ချေ။ ကြီးမား တတ်သိမ် သော ကိုယ်ခန္ဓာ၊ ကြောက်ဖွယ်ကောင်းသည့် မျက်လုံးများနှင့် ဆိမ်းငှက်၏ နှုတ်သီးကဲ့သို့ ကောက်သောနှာခေါင်းတို့ရှိသော ကြမ်းတမ်း၍ အရေး အကြောင်းတို့ အစဉ်စဉ်ပေါ်နေသည့် မျက်နှာ၊ ကျွန်ုပ်တို့တည်းခိုရိပ်သာမျက်နှာ ကြက်ကို တိမြည်စည်းလည်းတော့မတတ် ထိုးထိုး ထောင်ထောင်ဖြစ်နေသည့် ဖြူဖွေးသောဆံပင်များနှင့် ဆေးပြင်းလိပ်ကို အဆက်မပြတ်သောက်သဖြင့် အရင်းတွင် ဝါကြန့်ကြန့်ဖြစ်လျက် အဖျားတွင် ဖြူဖွေးသွားသော မုတ်ဆိတ် ရှိသူမှာ အခြားသူ မဟုတ်။ လန်ဒန်နှင့် တောင်အာဖရိကတိုက်တွင် နာမည် ကျော်ကြားသော ခြင်္သေ့လိုက်မဆိုးနှင့် နယ်သစ်များသို့ စွန့်စားသွားလာသူ ဒေါက်တာ လီယွန်စတန်းဒေးဆိုသော ကိုယ်ခန္ဓာအတ္တတောကြီးပင် ဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤနယ်တွင် ဒေါက်တာစတန်းဒေးရောက်ရှိနေ သည်ကို ကြားသိပြီးဖြစ်ရုံမျှမက မိုးသို့ထိုးလျက်ရှိသော သူ့သဏ္ဌာန်ကို ဖုန်း ဆိုးမြေတောလမ်းများပေါ်တွင် တစ်ခါနှစ်ခါမြင်လိုက်ပြီး ဖြစ်ပေ၏။ သို့ရာတွင် ဒေါက်တာစတန်းဒေးမှာ တစ်ကိုယ်တည်းနေခြင်းကို နှစ်သက်ခြင်း၊ ခရီး မထွက်လျှင် ဗျူးချမ်းအာရိယန်းတောအုပ်ကြီးထဲရှိ တစ်လုံးတည်းသော တည်းခိုရိပ်သာတွင် နေထိုင်လေ့ရှိခြင်းတို့ကြောင့် သူကလည်း ကျွန်ုပ်တို့ထံ

လာရောက်ခြင်း မရှိ။ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း သူထံ သွားရောက်လည်ပတ်ရန် စိတ်မကူးခဲ့ဖူးချေ။ ဒေါက်တာ စတန်းဒေးသည် ထိုတောအုပ်ကြီးထဲရှိ ရိပ်သာ တွင် တစ်ယောက်တည်း နေထိုင်ရင်း မြေပုံများ၊ စာအုပ်များနှင့် တစ်ယောက် တည်းလိုလို အမြဲတမ်းအလုပ်များနေပြီးနောက် သူတူလည်း အခြားကိစ္စဝိစ္စ နည်းတောင်နေရုံမျှမက ရွာနီးချုပ်စပ်တစ်ဝိုက်ရှိ ရွာများမှ ကိစ္စများကိုလည်း များစွာ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိလှချေ။ ထို့ကြောင့် ဆိုခဲ့သည့် ဆန်းကြယ်သော အမှုနှင့် ပတ်သက်၍ အကြောင်းမည်သို့ ထူးသနည်းဟု စိတ်အားထက်သန်စွာ မေးမြန်းပြောဆိုလျက်ရှိသည့်အခါတွင် ကျွန်ုပ်တို့မှာ အကြီးအကျယ် အံ့အား သင့်လျက် ရှိလေ၏။

“တောပုလိပ်ကို စားကုံးနေလို့ကတော့ ဘာမှ အရာရောက်မှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ စုံထောက်ကြီးကတော့ အတွေ့အကြုံရှိပြီးသားဆိုတော့ ဒီ အမှုကို ရှင်းနိုင်မလားမသိဘူး၊ ကျုပ်က ဒီကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားရတာကတော့ တခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ဒီမှာ လာလာပြီး အနားယူနေတုန်းမှာ ထရီ ဂျင်းနစ်တို့ အမျိုးနွဲ့တော်တော်လေးဝင်းနီးခဲ့ကြလို့ပါ၊ ဒါတွင် မကဘူး၊ ဆွေမျိုး နီးစပ်တော်နေသေးတယ်ဗျာ၊ ခု သူတို့ သတင်းကို ကြားလိုက်ရင်တော့ ကျုပ်တော် တော်လေးကို စိတ်မကောင်းဖြစ်တယ်ဗျာ၊ ကျုပ် အာဖရိကတိုက်ကို ထွက်မလို့ ပလင်းမောက်အထိတောင် ရောက်ပြီ၊ ဒီနေ့ မနက်မှာ ဒီသတင်းကို ကြားတော့ စုံစမ်းတဲ့နေရာမှာ အကူအညီရလိုငြားဆိုပြီး ချွတ်ချင်းပြန်လှည့်လာခဲ့တာ ပဲဗျ”

ရှားလော့ဟုန်းသည် မျက်ခုံးကို ပင့်လိုက်လျက်

“ဒါဖြင့် ဒေါက်တာ သင်္ဘောမမိတော့ဘူးပေါ့”

“ကိစ္စမရှိဘူးလေ၊ နောက်တစ်ပတ် သင်္ဘောနဲ့ကျမှပဲ လိုက်တော့

မယ်”

“အင်း . . . ဒါပေါ့လေ၊ မိတ်ဆွေရင်းချာဆိုတာ ဒီအတိုင်း ဖြစ်ရ

မှာပေါ့”

www.burmeseclassic.com

“မိတ်ဆွေတင် မကသေးဘူးခင်ဗျ၊ ဆွေမျိုးလည်းတော်သေးတယ်”
 “ဪ... ဪ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒေါက်တာအမေဘက်က ဆွေမျိုးတွေပေါ့၊ ဒေါက်တာရဲ့ ပစ္စည်းတွေကကော၊ သင်္ဘောပေါ်ကို တင်လိုက်ပြီလား”

“တချို့တင်လိုက်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ အများစုကတော့ ဟိုတယ်မှာထားပစ်ခဲ့တယ်”

“ဟုတ်ပြီခင်ဗျ၊ သို့သော်လည်း ဒီသတင်းက ပလင်းမောက်က ထုတ်တဲ့ သတင်းစာတွေထဲမှာတော့ မပါနိုင်သေးဘူးနော်”

“ကြေးနန်းရောက်လာလို့ သိရတာဗျ”

“ကြေးနန်းက ဘယ်သူက ဂိုက်လိုက်တဲ့ ကြေးနန်းလဲ ခင်ဗျ၊ မေးပါရစေ”

ဒေါက်တာစတန်းဒေးမှာ အနည်းငယ် မျက်နှာပျက်သွားလေ၏။

“မစ္စတာဟုန်းက တယ်လည်း စပ်စုသကိုးဗျ”

“ဒါ ကျွန်တော့်အလုပ်ကိုးခင်ဗျ”

ဒေါက်တာ စတန်းဒေးသည် ကြိုးစား၍ လူနေ့ဆည်လိုက်လျက်

“မပြောနိုင်စရာ အကြောင်း မရှိပါဘူးဗျ၊ ကြေးနန်းကတော့ ဟောဒီက တရားပြဆရာ မစ္စတာရောင်းဒဟေးက မှိုက်လိုက်တာပါ၊ သူ ကြေးနန်းကြောင့် လာတယ်ပြောပါစို့”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျ၊ ဒေါက်တာကြီးမေးတဲ့ စောစောက စကားကို ကျွန်တော်ဖြေရရင်တော့ ဒီအမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ တယ် ပြီးမရှင်းလင်းလှသေးပါဘူး၊ သို့သော်လည်း ဖြေရှင်းနိုင်လိမ့်မယ်လို့တော့ ထင်ပါတယ်၊ ခုတော့ ဒီလောက်ပဲ ပြောနိုင်ပါသေးတယ်”

“နေစမ်းပါဦး၊ စုံထောက်ကြီးက ဘယ်သူကိုများ မသက်သေပြစ်သတိုးဗျာ”

“ဒါတော့ ကျွန်တော်မပြောနိုင်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကျုပ်သက်သက်အချိန်ကုန်တာပေါ့ဗျာ၊ ပြန်ရုပ်ရှိတော့တာပေါ့”

ဒေါက်တာ စတန်းဒေးသည် မရှင်သော နှလုံးဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့တည်းခိုရိပ်သာမှ ထွက်သွားလေရာ နောက် ငါးမိနစ်အကြာ၌ ရှားလော့ဟုန်းသည်လည်း နောက်မှ လိုက်သွားလေ၏။ ညနေစောင်း၍ ပြန်ရောက်လာသည့်အခါတွင် နွေးကွေးသော ခြေလှမ်းများနှင့် ချိုးကျလျက် ရှိသော မျက်နှာတို့ကို ကြည့်လိုက်ခြင်းဖြင့် ရှားလော့ဟုန်းမှာ အမှုနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာတိုးတက်မှုမရှိခဲ့ကြောင်းကို သိသာနိုင်ပေ၏။ ရှားလော့ဟုန်းသည် ခပ်စောစောစာ ရောက်နေသည့် ကြေးနန်းစာအိတ်ကို ဖောက်၍ ဖတ်လိုက်ပြီးလျှင် မီးဖိုထဲသို့ ပစ်ချလိုက်လေ၏။

“ပလင်းမောက် ဟိုတယ်ကလာတဲ့ ကြေးနန်းဗျ၊ သူတည်းတဲ့ ဟိုတယ်နာမည်ကို တရားပြဆရာဆီက ရတာနဲ့ သူပြောတဲ့အတိုင်း ပလင်းမောက်ဆိုတယ်ကို ရောက်၊ မရောက်သိရအောင်လို့ ကြေးနန်း လှမ်းခိုက်ပြီး မေးတာ၊ ကြည့်ရတာကတော့ မနေ့ညက သူတယ် အဲဒီဟိုတယ်မှာ တည်းခိုပြီး ပစ္စည်းစာချို့ကို အာဖရိကထွက်တဲ့ သင်္ဘောတစ်စင်းပေါ် တင်၊ ကျန်ပစ္စည်းတွေကို ဟိုတယ်မှာ ထားခဲ့ပုံရတယ်ဗျ၊ ပြီးတော့မှ ဒီကိစ္စအတွက် ဒီကို ပြန်လာပုံပဲ၊ အယ်လိုသင်္ဘောသလဲဗျ အိုင်ဆေး”

“သူကတော့ အမှုကို တော်တော်စိတ်ဝင်စားနေတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ လူကြီးကို ကြည့်ရတာ ဒီအမှုကို တော်တော် စိတ်ဝင်စားနေတယ်၊ ဘာကြောင့် ဒီလောက် စိတ်ဝင်စားနေသလဲဆိုတာ မသိရတော့ ခက်နေတယ်ဗျ၊ ဒါကို သိရရင်တော့ ရှင်းသလောက်ဖြစ်သွားမှာပဲ၊ ခဗျာ၊ အချိန်တန်တော့ နူးပိန်ကန်လိမ့်မပေါ့၊ ဘာဒီလောက် စိတ် ပျက်နေရာလိုသလဲ၊ ကျုပ်တို့လက်ထဲမှာ အချက်အလက်မှ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မရသေးဘဲ၊ ခယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ အချက်အလက်ရပြီးရင်တော့ ဒီအခက်အခဲတွေ ရှင်းသွားမပေါ့”

ရှားလော့ဟုန်း ပြောသည့်အတိုင်း ထိုအမှုသည် မည်သည့်အခါမှ ရှင်းမည်ကိုလည်းကောင်း၊ နောက်ထပ် တွေ့ရှိသည့် အချက်အလက်များသည် မည်မျှ အနိဋ္ဌာရုံဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ တွေးထောင့်များကို မည်သို့မည်ပုံ ပြောင်းလဲစေလိမ့်မည်ကိုလည်းကောင်း ကျွန်ုပ်အနည်းငယ်မျှ မစဉ်းစားမိခဲ့ချေ။

နောက်တစ်နေ့မနက်၌ ကျွန်ုပ်သည် ပြတင်းပေါက်တွင်ရပ်ကာ မုတ်ဆိတ်ရိတ်လျက်ရှိစဉ် မြင်းခွာသံကို ကြားရသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာတွင် လမ်းတစ်လျှောက် ခုန်းစိုင်းမောင်းလာသော ဒေါက်ကပ်တစ်စီးကို မြင်ရလေ၏။ ဒေါက်ကပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့တည်းခိုသည့်အတွင်း ရပ်လိုက်ပြီးနောက် တရားပြဆရာသည် ဒေါက်ကပ်ပေါ်မှ ဒရောသောပါး ခုန်ဆင်းလာပြီးလျှင် ခြံထဲသို့ ဝင်သည့် လမ်းကလေးအတိုင်း ပြေးဝင်လာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ရှားလော့ဟုန်းမှာ အဝတ်အစားလဲပြီးပြီဖြစ်သည့်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ညွှန်သည့်မှာ များစွာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက်ရှိသည့် အတွက် စကားကိုပင် ပိသအောင် မပြောနိုင်တော့ချေ။ နောက်ဆုံးတွင်မှ မောကြီးပန်းကြီးဖြင့် “စုံထောက်ကြီးရေ၊ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကိုတော့ နာနာဘာဝပူးပြီထင်စွာပဲ၊ ကျွန်တော့်ကျောင်းကိုလည်း နာနာဘာဝစီးပြီခင်ဗျ၊ မကောင်းဆိုးဝါးမှ အကြီးအကျယ်ဝင်တာ”

တရားပြဆရာသည် စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် ကခုန်နေသကဲ့သို့ ခုန်ပေါက်လျက်ရှိလေရာ ဖြူရော်သော မျက်နှာနှင့် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေသော မျက်လုံးများကိုသာ မမြင်ရလျှင် ရယ်စရာပင် ကောင်းနေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မိပေ၏။ နောက်ဆုံးတွင်မှ တရားပြဆရာသည် လာရောက်သည့် အကြောင်းကို ပြောဆိုခြင်းပြုနိုင်ပေ၏။

“ကျွန်တော့်ကျောင်းမှာနေတဲ့ ထင်ရှားနစ်ရယ် ခင်ဗျ၊ မနေ့ညက သေသွားပြန်ပြီခင်ဗျ၊ အရင် သူ့မွေးချင်းပေါက်ဖော်တွေဖြစ်သလို ထိတ်လန့်ပြီး သေသွားတာခင်ဗျ”

ရှားလော့ဟုန်းသည် ပြုံးခနဲ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ကာ အားစိုက်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်လျက် ရှိပေ၏။

“ခင်ဗျား ဒေါက်ကပ်ထဲမှာ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်လိုက်လို့ရပါ့မလား”
“ရပါတယ်”

“အိုင်ဆေး ဝပ်ဆင်ရေ၊ မနက်လက်ဖက်ရည် နောက်မှ သောက်ရအောင်ဗျာ၊ ကဲ မစွတာ ရောင်းဒေဟေ။ ကျုပ်တို့လိုက်မယ်၊ ခြေရာလက်ရာ မပျက်ခင် မြန်မြန်လေး မောင်းစမ်းဗျာ၊ မြန်မြန်”

မစွတာထင်ရှားနစ်ရယ်မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် အခန်းနှစ်ခန်း ငှားထားပြီးထောင့်ကလေးထဲတွင်ရှိ၍ အောက်ထပ်တွင် ညွှန်ခန်းရှိပြီး အပေါ်ထပ်မှာ အိပ်ခန်းဖြစ်လေ၏။ အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်လိုက်လျှင် တိုင်ထောင်ကစားသည့် ကွင်းကလေးတစ်ကွင်းရှိပြီး ထိုကွင်းမှာ ပြတင်းပေါက် အစပ်နားအထိ ရောက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဝုလိပ်နှင့် ဆရာဝန်တို့ထက် စောရောက်သွားသဖြင့် အနေအထားအားလုံးကို ခြေရာလက်ရာမပျက် တွေ့ရလေ၏။ နှင်းတို့ထူထပ်စွာ ကျနေသောထိုနေ့မနက် ကျွန်ုပ်တို့ရောက်သွားသည့် အခါတွင် မြင်ရသည့် ရှုခင်းကို ကျွန်ုပ်အသေးစိတ်ဖော်ပြပါဦးမည်။ ထိုမြင်ကွင်းကိုမူ ကျွန်ုပ်တစ်သက်တွင် မေ့ပျောက်၍ ရနိုင်တော့မည် မထင်ချေ။

အခန်းတစ်ခုလုံးမှာ မှောင်မည်း မှန်းကျပ်လျက်ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့က ဝင်သွားသည့် အစေခံသူငယ်မသာ ပြတင်းပေါက်ကို မဖွင့်လိုက်လျှင် အခန်းမှာ ထိုထက်ပင် မည်းမှောင် မှန်းကျပ်နေပေလိမ့်မည်။ အခန်းထဲရှိ စားပွဲပေါ်တွင် မှန်အိမ်တစ်အိမ်ထွန်းထားသဖြင့် ထိုမှန်အိမ်မှ ထွက်သော မိုးခိုးများကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပေ၏။ ထိုမှန်အိမ်အနီး ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်တွင်မူ မစွတာထင်ရှားနစ်ရယ် ထိုင်လျက် အနေအထားဖြင့် ခေါင်းသည် အထက်သို့ မော်၍ မုတ်ဆိတ်သည် ထောင်လျက်ရှိရာ မျက်မှန်သည် နဖူးပေါ်သို့ ရောက်နေလေ၏။ ပိန်ချိုးချောင်ကျနေသည့် သူ့မျက်နှာမှာ ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက် မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း သေသူ သူ့ညီမကဲ့သို့ အလွန်

အမင်းထိတ်လန့်သောအသွင် ပေါ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ကောက်ကွေ့တုန်လိမ်လျက်ရှိပြီး လက်များကပ်နေသည်ကို ထောက်လျှင် ကြောက်လန့်ပြီး အသက်ထွက်သွားရဟန်တူသည်ဟု ယူဆရပေ၏။ ကိုယ်ပေါ်တွင် အဝတ်အစားများကို အပြည့်အစုံ ဝတ်ထားသော်လည်း ကပျာကယာ ဝတ်စားထားဟန် ရှိလေ၏။ အိပ်ရာကို ကြည့်ရှုသည့်အခါတွင် မနေ့ညက အိပ်ရာပေါ်တွင် အိပ်ခဲ့သည့် လက္ခဏာများတွေ့ရသဖြင့် မနက်လင်းအားကြီး ပိုင်းကျမှ ထိုအဖြစ်မျိုး ကြုံရခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ခန့်မှန်းရပေ၏။

အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ရှားလော့ဟုမ်း၏ မျက်နှာထား ပြောင်းသွားသည်ကို မြင်လိုက်သည့်အခါ၌ အပြင်ပန်းသဏ္ဌာန်အားဖြင့် အေးစက်စက်နိုင်သလောက် အတွင်းတွင် သံတွေခဲကဲ့သို့ ပူပြင်းသော ရှားလော့ဟုမ်း၏ စွမ်းအားကို ကျွန်ုပ်ချက်ချင်း သတိပြုလိုက်မိလေပြီ။ ရှားလော့ဟုမ်း၏ အကြောအခြင်များသည် ချက်ချင်းတောင့်တင်းသွားကြတာ ဖျတ်လတ်သည့် အနေအထားသို့ ရောက်သွားပြီးလျှင် မျက်နှာသည် တင်းသွားရာမှ မျက်လုံးများသည် တောက်ပလာကြလျက် သူ့ကိုယ်လက်အင်္ဂါများသည် လှုပ်ရှားရန် အဆင်သင့်ဖြစ်သည့် အနေဖြင့် တုန်ယင်လျက်ရှိကြလေ၏။ ရှားလော့ဟုမ်းသည် မြက်ခင်းပြင်သို့ ထွက်သွားလိုက်၊ ပြတင်းပေါက်ကို ကြည့်လိုက်၊ အခန်းကို စစ်ဆေးလိုက်၊ အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းကို တက်ကြည့်လိုက်ဖြင့် ရှိလေရာ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ အနံ့ကို လိုက်ရှာနေသည့် အမဲလိုက်မိခွဲတစ်ကောင်နှင့် တူလှပေ၏။

အိပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ရှားလော့ဟုမ်းသည် အိပ်ခန်းပတ်ပတ်လည်တွင် လျှောက်ကြည့်ပြီးနောက် ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် မြူးထူးစရာ အသစ်တစ်ခုကိုတွေ့သည့်အလား ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် အားဖီးတရ အော်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် လှေကားအတိုင်း အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းသွားပြန်ကာ ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ဘက် မြက်ခင်းပြင်သို့ ခုန်ထွက်လိုက်ပြီးလျှင် မြက်ခင်းပေါ်တွင် ဝမ်းလျှားမှောက်၍ တစ်စုံ

တစ်ရာကို ကြည့်နေပြန်လေ၏။ ထို့နောက် အခန်းထဲသို့ဝင်လာခဲ့ပြန်လေရာ သူ့အပြုအမူအားလုံးမှာ သားကောင် နောက်သို့ထက်ကြပ်လိုက်နေသော မုဆိုးတစ်ယောက်နှင့် တူလျက်ရှိလေ၏။

ရှားလော့ဟုမ်းသည် သာမန် စားပွဲတင်မှန် အိမ်ကို သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီးနောက် မှန်အိမ်အောက်ခံ ရေနံဆီထည့်သည့်ခွက်ကို တိုင်းထွာ နေပြန်လေ၏။ ထို့နောက် မှန်ဘီလူးကို ထုတ်ကာ မီးပြောင်းထိပ်တွင် အုပ်ထားသည့် လချေးပြားကလေးကို ကြည့်ရှုပြီးလျှင် ထိုလချေးပြားအပေါ် ယံတွင် ကပ်နေသည့် မှိုင်းများကို ခြစ်ချပြီး စာအိတ်တစ်အိတ်တွင် ထည့်၍ မှတ်စုစာအုပ်ကြားထဲသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။ နောက်ဆုံး ဆရာဝန်နှင့် ပုလိပ်တို့ရောက်လာသည့်အခါတွင် ရှားလော့ဟုမ်းသည် တရားပြဆရာကို လက်ယပ်ခေါ်ကာ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်သည် မြက်ခင်းပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

“ဟန်တော့ကျပြီဗျို့၊ ကျုပ်တို့ စုံခမ်းတာကလေးတွေ အချည်းနှီးတော့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ကျုပ်ကတော့ ပုလိပ်နဲ့ သိပ်ပြီး မဆွေးနွေးချင်သေးတာနဲ့ ရှောင်ထွက်လာတာ၊ ဒီတော့ မစ္စတာ ရောင်းဒဲဟေး၊ ကျုပ်ကို တစ်ခုလုပ်ပေးဗျာ၊ ပုလိပ်အင်စပတ်ကို ကျုပ်က နှုတ်ဆက်လိုက် ကြောင်း ပြောပြီးတော့ အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်နဲ့ ညှို့ဝှက်စွာ မှန်အိမ်ကို သေသေချာချာကလေး စစ်ဆေးပါလို့ပြော၊ ဒီနှစ်ခုစလုံးကို ကြည့်ရတာ ကျုပ်မသက်ဘူးဗျာ၊ နှစ်ခုပေါင်းကြည့်ရင်တော့ တော်တော်ကို ရှင်းနေပြီ၊ နောက်ထပ် ပုလိပ်ဘက်က သိချင်တာရှိရင် ကျုပ်တည်းခိုခိုသာမှာရှိ တယ်လို့ ကဲ အိုင်ဆေး ဝပ်ဆင်ရေ၊ ကျုပ်တို့တစ်နေရာရာ သွားနေရရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

သက်ဆိုင်ရာ ပုလိပ်ဘက်သည် အပျော်ထမ်းစုံထောက်တစ်ဦးက ဝင်ရောက်စုံစမ်းနေသည့်အတွက် မကျေမနပ်ဖြစ်သောကြောင့်လော၊ သို့တည်းမဟုတ် သူတို့ကိုယ်တိုင် သဲလွန်စကို ခြေရာခံမိပြီဟု ထင်နေသောကြောင့်လော၊ အဘယ်ကြောင့်ဟူ၍ကား မသိရချေ။ သို့ရာတွင် နောက်နှစ်ရက်လုံးလုံး ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့မည်သည့် အကြောင်းကြားချက်မှ ရောက်မလာသည်မှာကား အမှန်ပင်

ဖြစ်ပေ၏။ ထိုနှစ်ရက်အတွင်း၌မူ ရှားလော့ဟုမ်းသည် တည်းခိုရိပ်သာတွင် ဆေးတံသောက်လိုက်၊ စဉ်းစားလိုက်ဖြင့်သာ အချိန်ကုန်လျက်ရှိပေ၏။ သို့ရာတွင် အမျှားအားဖြင့်ကား ဖုန်းဆိုးကုန်းပေါ်သို့ တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်ထွက်သွားလေ့ရှိပြီး မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်ခဲ့ကြောင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ်အား တစ်လုံးမျှ ပြောဆိုခြင်းမရှိချေ။

စမ်းသပ်မှုတစ်ခု ပြုလုပ်သည်ကို မြင်ရသည့်အတွက်မူ ရှားလော့ဟုမ်းမည်သို့ စုံစမ်းနေသည်ကို ကျွန်ုပ်အကဲခတ်နိုင်ပေ၏။ ရှားလော့ဟုမ်းသည် အချင်းဖြစ်သည့်မနက်က မစ္စတာထရိုဂျင်းနစ်၏ ဧည့်ခန်းတွင် တွေ့ခဲ့ရသည့် မှန်အိမ်မျိုးတစ်လုံးကို ဝယ်လာခဲ့လေ၏။ ထိုမှန်အိမ်ထဲတွင် မစ္စတာရောင်းဒဟေး၏ ကျောင်းတွင် အသုံးပြုသည့် ရေနံဆီအမျိုးအစား ကို ထည့်ထွန်းကာ ရေနံဆီကုန်သည့်အချိန်ကို သေချာစွာ မှတ်သားထားလေ၏။ သူပြုလုပ်သည့် အခြားစမ်းသပ်မှုတစ်ခုမှာ လွန်စွာမှ စိတ်မချမ်းသာစရာ ကောင်းလှသည့် အတွက် ကျွန်ုပ်သည် ထိုအဖြစ်ကို မေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်တော့ချေ။

တစ်ညနေတွင် ရှားလော့ဟုမ်းက ကျွန်ုပ်အား . . .

“အိုင်ဆေး၊ ဒီအမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျုပ်တို့ ကြားရတဲ့ သတင်းအမျိုးမျိုးတွေထဲမှာ တခြားဘယ်အချက်တွေ ဘယ်လောက်ကွဲကွဲ၊ အချက်တစ်ချက်တော့ တစ်သမတ်တည်း တူနေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသတိထားမိရဲ့လား၊ တခြားမဟုတ်ဘူးဗျ၊ အမှုနှစ်ခုစလုံးမှာ အချင်းဖြစ်တဲ့အခန်းထဲကို ပထမဆုံး ရောက်သွားတဲ့လူစားရတဲ့ အခြေအနေပဲ၊ မစ္စတာထရိုဂျင်းနစ်ဟာ သူ့အစ်ကိုအိမ်ကို အလည်သွားကြည့်တဲ့အခါကျတော့ သူနဲ့အတူ လိုက်လာတဲ့ ဆရာဝန်ဟာ အခန်းထဲကို ဝင်ဝင်ချင်း မူးမေ့သွားတယ်ဆိုတာလေ မှတ်မိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ခုဒီလို ဘာကြောင့် ဖြစ်ရသလဲဆိုတာ ကျုပ်ရှာလို့ တွေ့ပြီဗျ၊ နောက်ပြီးတော့ ထမင်းချက် မိန်းမကြီး မစ္စကင်ဝေါ် လတာပြောတဲ့ စကားလည်း ရှိသေးတယ်၊ သူဝင်သွားတော့ မူးမေ့လဲကျသွားတယ်တဲ့၊ ပြန်ပြီး သတိရတော့မှ ပြတင်းပေါက်ကို သွားဖွင့်ရတယ်ဆိုတဲ့ စကားလေ၊ ဒုတိယ မစ္စတာထရိုဂျင်းနစ်

သေလို့ ကျုပ်တို့ သူ့အခန်းထဲ ဝင်ကြည့်ကြတော့လည်း အခန်းက မည်းမှောင်မွန်းကျပ်နေတာကို ခင်ဗျား သတိထားမိရဲ့လား၊ ဒါတောင် အစေခံက ပြတင်းပေါက်ကို သွားဖွင့်ပေးပြီးသားနော်၊ ခု ကျုပ်လိုက်စုံစမ်းလိုက်တော့ အဲဒီအစေခံမကလေးဟာ နေထိုင်မကောင်းလို့ အိပ်ရာပေါ် ကတောင် မထနိုင်ရှာဘူးတဲ့၊ ဒီတော့ ဒီလောက်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ စဉ်းစားလို့ ရလောက်ပြီပေါ့ဗျာ။

“ဒီနှစ်မှုစလုံးမှာ ဖြစ်ပျက်ပုံဟာ အခန်းထဲမှာ အဆိပ်နဲ့မွန်နေတဲ့ အထောက်အထားပဲဗျ၊ ပြီးတော့ ဒီနှစ်မှုစလုံးမှာ အချင်းဖြစ်တဲ့အချိန်က အခန်းထဲမှာ မီးတွေရှိတယ်ဆိုတာကို တွေ့ရတယ်ဗျ၊ ပထမအမှုတုန်းက အခန်းထဲမှာ မီးလင်းဖို့မှာ မီးထည့်ထားတယ်၊ ဒုတိယအမှုမှာ အခန်းထဲမှာ မှန်အိမ်ထွန်းထားတယ်၊ အခန်းထဲမှာ မီးရှိစေချင်တယ်၊ ဒီတော့ ဘာလုပ်သလဲ၊ မှန်အိမ်ကို တစ်ညလုံးတွင်မကဘူး၊ နေ့ခင်းကြောင်တောင်အထိ ထွန်းထားတယ်ဗျ၊ မှန်အိမ်ကို ရေနံဆီအပြည့် ထည့်ထွန်းကြည့်ပြီး ရေနံ ဘယ်လောက်ကုန်သလဲဆိုတာကို ယှဉ်ကြည့်ပြီးမှ ကျုပ်ပြောတာ၊ ဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ၊ မီးရှိတာရယ်၊ အခန်းထဲမှာ လေလုံပြီး မွန်းကျပ်နေတာရယ်၊ လူတွေ ရူးလျှင်ရူး၊ မရူးလျှင် သေရတာရယ်၊ ဒီအချက်သုံးချက်ဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဆက်စပ်နေတယ်ဆိုတာ လေ့လာလို့ရတယ်၊ ဒီအထိ ရှင်းပြီနော်၊ ရှင်းတယ်မဟုတ်လား။”

“အင်း၊ ရှင်းသလိုလိုတော့ ရှိပါရဲ့”

“ထားပါတော့ဗျာ၊ အနည်းဆုံး အလုပ်စလုပ်ရမယ့် အခြေခံအချက်တစ်ခုအနေနဲ့ပဲ ထားပါတော့၊ ဒီတော့ ဒါကို အခြေခံပြီး ဆက်တူးကြည့်ရင် အမှုနှစ်ခုစလုံးမှာ လေထုကို အဆိပ်သင့်စေမယ့် ပစ္စည်းတစ်ခုခု မီးရှိထားတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်၊ ကောင်းပြီ၊ ညီမသေသွားပြီး အစ်ကိုနှစ်ယောက် သွက်သွက်လည်အောင် ရူးသွားတဲ့ ပထမအမှုကို ကြည့်ကြရအောင်၊ အဲဒီပစ္စည်းကို မီးထဲထည့်လိုက်တယ်၊ အဲဒီတုန်းက ပြတင်းပေါက်တွေက အလုံပိတ်ထားတယ်၊ သို့သော်လည်း မီးလင်းဖို့မှာ ခေါင်းတိုင်ရှိနေလေတော့ အဆိပ်ငွေ့တွေဟာ အထက်ကိုတက်သွားတယ်၊ ဒါကြောင့် ပထမအမှုတုန်းက အဆိပ်

ငွေဟာ ဒုတိယအမှုမှာလောက် မပြင်းဘူး၊ ဒုတိယအမှုကျတော့ အခန်းထဲမှာ တွင် ပိတ်လှောင်နေတဲ့ အဆိပ်ငွေတ ဝိပြင်းတယ်။ ခုဖြစ်လာတဲ့ အဖြစ် အပျက်တွေကို ကြည့်လိုက်တော့ ဒီ အတိုင်းပဲ အဓိပ္ပာယ်ထွက်နေတယ်။ ပထမ အမှုကို ကြည့်လေ၊ လူသုံးယောက် အခန်းထဲမှာရှိတဲ့ အနက်ပိပြီး အာရုံ ထက် မြက်တဲ့ ကိုယ်အင်္ဂါဖွဲ့စည်းမှု ရှိတယ်လို့ ယူဆရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် သေသွားရ ပြီး ကျန်တဲ့ ယောက်ျားနှစ်ယောက်မှာတော့ အဆိပ်က သိပ်မပြင်းတဲ့အတွက် ယာယီ၊ သို့မဟုတ် ရာသီကပ်ပန် ရှေးရှေးလောက်ပဲ ဖြစ်သွားကြတယ်။ ဒုတိယအမှုမှာ တော့ ရှင်းပါတယ်။ အဆိပ်က အခန်းထဲမှာ လှောင်နေတော့ သိပ်ပြင်းတဲ့ အတွက် ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်လုံး သေသွားတာပဲ။ ဒါကြောင့် အချက် အလက်တွေကို ကြည့်ရင် မီးနဲ့ရှိရတဲ့ အဆိပ်တစ်မျိုးကို သုံးပြီး သတ်တယ်လို့ ယူဆစရာ ဖြစ်နေတယ်။

“ကျုပ်ခေါင်းထဲမှာ ဒီတော့လုံးက တော်တော်လေးခိုင်ခိုင်ဝင်ဝင်နေလေ တော့ မစတုတ္ထရိုက်ခန်းနစ်ရဲ့ အခန်းကို ရောက်တဲ့အခါမှာ အဲဒီအဆိပ် အကြွင်း အကျန်ကလေးများ တွေ့ရလို့တွေ့ရငြား လိုက်ရှာမိတာပေါ့ဗျ။ ဒီအကြွင်း အကျန်ကို ရှာလို့ အလွယ်ဆုံးနေရာကတော့ မှန်အိမ်ကိုကာထားတဲ့ လခွေး အကာဗျ။ ကံကောင်းချင်တော့ အဲဒီလခွေးအကာပေါ်မှာ မိုင်းတွေတက်နေ တာကို သွားတွေ့ရတယ်ဗျ။ ပြီးတော့ မီးအိမ်နဲ့တစ်ခန်းမှာ မီးမလောင်လို့ ကျန်နေ တဲ့ ညိုတိုတိုအမှုန့်ကလေးတွေကို သွားတွေ့ရတယ် ခင်ဗျ။ အဲဒီအထဲက တစ် ဝက်ကို ခင်ဗျားမြင်တဲ့အတိုင်း ကျုပ် စာအိတ်ထဲ ထည့်ပြီး ယူလာခဲ့တာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ တစ်ဝက်ပဲ ယူလာခဲ့တာပဲ”

“ကျုပ်အဖို့ သက်ဆိုင်ရာ ပုလိပ်ဘက်ကို အတားအဆီးဖြစ်လို့ မကောင်းဘူးလေ၊ သူတို့ဖို့လည်း ချွန်ခွဲဦးမပေါ့၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တွေတဲ့ သက်သေခံအထောက်အထားကို သူတို့ရချင်ရပါစေချင်ပြီး ချွန်ပစပစ်ခါး၊ သူတို့ ဉာဏ်ရှိလို့ရှာတတ်ရင် လခွေးအကာပေါ်မှာ အဆိပ်မှုန့်ကလေးတွေ ကျန်နေ ရစ်ခဲ့သေးတယ်ဗျ။ ကဲ အိုင်ဆေးဓေဒီတော့ ကျုပ်တို့ မှန်အိမ်ကလေးကို ထွန်း

ကြည့်လိုက်ကြဦးစို့ရဲ့၊ သို့သော်လည်း ကျုပ်တို့ လူကြီး လူကောင်းနှစ်ယောက် မာလက ဈာန်မကြာရင်လအောင် ပြတင်းပေါက်တွေ ဘာတွေကိုတော့ ကြိုကြို တင်တင် ဖွင့်ထားမှဗျို့။ ခင်ဗျားကတော့ အသက် ကို ဉာဏ်စောင့်ဆိုတဲ့ စကား လို့ ဒီကိစ္စမျိုးမှာ ဘေးကင်းရန်ကင်းနေတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ရင် ဝေးဝေးက ရှောင်ပေတော့၊ ခြေဘာလဲ ခင်ဗျားလည်း ကြည့်မယ်ဟုတ်ဓ၊ ကျုပ်လူ အကြောင်းကို ကျုပ်သိတာပေါ့၊ ကောင်းပြီလေ၊ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားက ဖွင့်ထား တဲ့ ပြတင်းပေါက်နားက လက်တင်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်တည့်တည့် ဟောဒီက ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်မယ်၊ ထိုင်နေတဲ့ နေရာတွေဟာ မှန်အိမ် တစ်ဘက်တစ်ချက် အကွာအဝေးအတူတူပဲဗျ။ တံခါးမ ကြီးတိုတော့ ဖွင့်ထားရင် ကောင်းမယ်၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လှမ်းပြီး အကဲခတ်နေနေ၊ နည်းနည်းအခြေအနေလှုပ်မပေါ် ရင် စမ်းသပ်မှုကို ရပ်ပစ်လိုက်ကြတာပေါ့၊ ဟောဒီမှာ ကျုပ်ယူလာခဲ့တဲ့ အမှုန့် အကြွင်း အကျန်ကလေးတွေ၊ စာအိတ်ထဲက မှောက်ချလိုက်ပြီး မှန်အိမ်ပေါ် ကို တင် လိုက်မယ်၊ ကဲ အိုင်ဆေးဓေ ထိုင်ပြီး အခြေအနေကို ကြည့်ပေတော့ဗျို့။

မကြာလိုက်ချေ။ ကုလားထိုင်တွင် ကျွန်ုပ် ထိုင်၍ မကြာမီမှာပင် မှန်ထူသွားစေသော အခွံတစ်ခုကို ရလိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်မှာ အောက်လီဆန် ၍ လာလေ၏။ ပထမတစ်ချက်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ မိမိတို့ ကျွန်ုပ်တို့ နောက်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ မှာ ထိန်း၍ မရအောင် ဖြစ်လာခဲ့လေပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိရှေ့တွင် မည်းမှောင် သော မီးခိုးလုံးများသည် ဖုံးစပြုလာခဲ့ကာ မီးခိုးလုံးထဲမှ ကြောက်စရာကောင်း သော အရာများသည် ကျွန်ုပ်ကို ခုန်အုပ်တော့မည်ကဲ့သို့ မှတ်ထင်လိုက်ရလေ ၏။ မည်းမှောင်သော မီးခိုးလုံးများကြားတွင် သဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုးသည် လှုပ်ရှား သွားလာလျက်ရှိပြီး ထိုသဏ္ဌာန်များ အားလုံးသည် တံခါးပေါက်မှ အရိပ်မည်း မည်းနှင့် သဏ္ဌာန်ကြီးတစ်ခု ဝင်ရောက်လာတော့မည်ဟု ကျွန်ုပ်အား သတိပေး နေသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ ထိုအချိန်၌ကား ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အေးစက် တောင့်တင်းကာ အကြီးအကျယ်ထိတ်လန့်လျက်ရှိလေပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ အထင်

တင် ကျွန်ုပ်၏ ဆံပင် များသည် ဆွဲဆုပ်ယူလိုက်သကဲ့သို့ တောင်ထသွားကာ မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူးထွက်လျက်ရှိပြီး ပါးစပ်သည် ဟသွားလျက် လျှာကြီး သည် သားရေပတ်ကြီးတစ်ခုနယ် တန်းလန်းထွက်ကျလာသည်ဟု ထင်မှတ် လိုက်မိလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းထဲတွင်ကား အသံများသည် တစ်စိတ်ဖြစ်လာ ခဲ့ကာ ခေါင်းသည် အက်ကဲ့ထွက်သွားတော့မတတ် ထင်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပါးစပ်မှ အသံထွက်အော်ဟစ်ကြည့်ရန် ကြိုးစားသေးသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ အသံသည် ခြောက်သွေ့တဲ့အက်လျက်ရှိကာ ကိုယ့်အသံဟု မထင်မိဘဲ အဝေး ကြီးမှ လာနေသော အသံတစ်သံဟု ထင်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကြိုးစား၍ သတိကို ဖြစ်စေလျက် မည်းမှောင်သော မီးခိုးများအကြားမှနေ၍ ရှားလှေ့ ဟုန်း၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် သေသူတစ်ဦး၏ မျက်နှာ ပေါ်တွင် တွေ့ရသကဲ့သို့ ရှားလှေ့ဟုန်း၏ မျက်နှာမှာလည်း တင်းမာချောင်ကျ လျက်ရှိပြီး အကြီးအကျယ်ထိတ်လန့်နေသည့်ပုံကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ ထို သဏ္ဌာန်ကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါတွင်မူ ကျွန်ုပ်သည် သတိရလာကာ အားတင် ပြီးနောက် ကုလားထိုင်မှ တစ်ဟုန်ထိုး ထပြေး လာခဲ့ပြီးလျှင် ရှားလှေ့ဟုန်း၏ လက်မောင်းကို ဆွဲ၍ တံခါးမှ အပြင်သို့ ပြေးလာခဲ့ကြလေ၏။ ခဏကြာသော အခါ၌ကား ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် သည် မြက်ခင်းပေါ်တွင် လဲကျသွားလေရာ ကျွန်ုပ်တို့ မျက်စိရှေ့တွင် ရစ်ဝနေသည့် မီးခိုးလုံးများကို ဖောက်ထွင်းကျလာ သည့် တောက်ပသော နေရောင်ခြည်များကို မြင်လိုက်သည့်အခါကျမှပင် ကျွန်ုပ်တို့သည် သတိကောင်းကောင်း ပြန်ရလာကြလေ၏။

ခဏကြာသောအခါ၌ နှင်းများသည် တဖြည်းဖြည်းလွင့်စင်သွား ကြသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့ မျက်စိထဲတွင် ရစ်ဝနေသည့် မီးခိုးများသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း လွင့်စဉ်ပျောက်ကွယ်သွားကြလေ၏။ သတိကောင်းစွာ ရလာ သောအခါ၌ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သည် မြက်ခင်းပေါ်တွင် ထထိုင်ကာ စေးထန်းနေသော နဖူးပြင်ကို သုတ်ရင်း ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် ဖြတ်သန်းခဲ့ သည့် ကြောက်မက်ဖွယ်အတွေ့အကြုံမှ အရိပ်အယောင်များ ကျန်မကျန်

အစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်နေမိကြ လေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ရှားလှေ့ဟုန်းက မမမှန်သော အသံဖြင့် . . .

“သောက်ကျိုးနည်း ကြောက်စရာ ကောင်းပါကလားဗျို့၊ အိုင် ဆေးရေ၊ ခင်ဗျားကိုတော့ ကျေးဇူးလည်း တင်တယ်၊ တောင်းလည်း တောင်း ပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒီလို စမ်းသပ်မှုမျိုးကို ကျုပ်တစ်ယောက်အနေနဲ့တောင် မလုပ် သင့်တာ၊ ခုတော့ ခင်ဗျားကိုပါ အလုပ်ခိုင်းလိုက်မိတယ်၊ ဆောရီးဗျာ”

ကျွန်ုပ်မှာလည်း ရှားလှေ့ဟုန်း ဤမျှ စိတ်ထိခိုက်ခြင်းဖြစ် သည်ကို တုံ့မိမျှမမြင်ဖူးသည့်အတွက် သူ့ကို အားနာသနားဖြစ်သွားရာမှ

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်အဖို့ ခင်ဗျားကို ကူရတာဟာ ကြို ကောင်ကြိုခဲ အခွင့်အရေးကြီးတစ်ခုပဲ ဖြစ်လေတော့၊ ကျွန်တော် ဝမ်းသာ ပါပါတယ်”

ထိုနောက်တွင်ကား ရှားလှေ့ဟုန်းသည် သူ့အဖြစ်ကို သူ့လှောင် ခြောင်ရယ်မောလေ့ရှိသည့် ပုံမှန်အနေအထားသုသိန္နီရောက်သွားကာ လှောင် ခြောင်အထင်သေးဟန်ဖြင့် . . .

“ကျုပ်တို့ကို ရူးအောင်လုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲဗျာ၊ အချည်းတန်းပဲ ဖြစ်တော့မှာပေါ့၊ ဘေးလူမြင်ရင် ဒီလောက် အတတ်ဆန်းပြီး စမ်းတဲ့လူတွေ ဘာထူးပြီး ရူးစရာလိုသေးသလဲ၊ နဂိုကတည်းက ရူးပြီးသားလို့ ပြောမှာပေါ့၊ တကယ်ပဲဗျာ၊ ဒီအဆိပ်ဟာ ဒီလောက်ပြင်းပြီး ဒီလောက် ချက်ချင်း လတ်ငင်း ထိရောက်လိမ့်မယ်လို့ မထင်မိဘူး”

ရှားလှေ့ဟုန်းသည် အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားကာ လက်ကို ဆန့် တန်း၍ မှန်အိမ်ကို ကိုင်လာပြီးလျှင် အနီးရှိ ချုံကြားထဲသို့ လွင့်ပစ်လိုက်လေ ၏။

“အခန်းထဲကို ချက်ချင်း ဝင်လို့ မဖြစ်သေးဘူးဗျာ၊ အဆိပ်ငွေ့ကြိတ် သွားအောင် နည်းနည်းတော့ စောင့်ရလိမ့်ဦးမယ်၊ ဒီလူတွေ ဂူးပြီး ဘာလို့သေ

သွားတယ်ဆိုတာကို ဒီလောက်ဆိုရင် ခင်ဗျားရှင်းလောက် ခောပေါ့”

“အင်း ရှင်းပါပြီဗျာ”

“ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့် ဒီလို လုပ်ရသလဲဆိုတာကတော့ ခုထက်ထိ မရှင်းသေးဘူးဗျ၊ လာဗျာ၊ ဟောဒီ ပန်းရုံအောက်မှာ ထိုင်ပြီး ဆွေးနွေးကြသေးတာပေါ့၊ ဒီအနံ့ကြီးဟာ ကျုပ်လည်ချောင်းထဲမှာ ခုထက်ထိ ကျန်နေသေးတယ်ဗျ၊ ခုအတိုင်းဆိုရင်တော့ ပထမအမှုမှာ တရားခံဟာ ထင်ရှားနေသလားဆိုတာ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ညွှန်ပြနေပြီဗျ၊ အဲဒုတိယအမှုမှာတော့ သူတို့ရဲ့ တိုင်သည့်ပင်လျှင် သားကောင်ဖြစ်သွားတာပေါ့ဗျာ။

“ပထမအားဖြင့် သူတို့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတစ်တွေဟာ စိတ်ဝင်စားနေကြတယ်၊ နောက်တော့ ပြေလည်သွားတယ်လို့ ပြောတာ ခင်ဗျား မှတ်လား၊ သေးတယ်မဟုတ်လား၊ သူတို့ စိတ်ဝမ်းကွဲတာဟာ ဘယ်လောက် ပြင်းထန်သလဲ၊ ပြီးတော့ သူတို့ ပြန်လည်သင့်မြတ်သွားကြတာကတော့ ဘယ်နှလုံးအထိ ပြန်လည် သင့်မြတ်သွားကြသလဲဆိုတာကိုတော့ ကျုပ်တို့လည်း မသိလိုက်ရဘူးဗျ၊ ထင်ရှားနစ်ဆိုးတဲ့လူကို ကြည့်ရတာကတော့ မျက်နှာတလုံး မြေခွေးမျက်နှာဗျ၊ ရှည်မျောမျောနဲ့ မျက်မှန်အောက်က မျက်လုံးတွေကလည်း ခပ်သေးသေး၊ ပြူးကြောင်ကြောင်နဲ့၊ တော်တော် ကောက်ကျစ်မလှပဲပဲ၊ ဒီ ပုံမျိုးဟာ အကောက်ကြံတတ်တဲ့ ရုပ်မျိုး၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားသတိထားမိလိမ့်မယ်၊ သူတို့ ပဲကစားနေတုန်း ခြံထဲမှာ လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ်နဲ့ လူလိုလို အကောင်လိုလို မြင်တယ်ဆိုတာကလည်း သူ့ပါးစပ်က ပြောတဲ့စကားဗျ၊ သူပြောလိုက်တော့ ကျုပ်တို့တောင် အမှန်မို့ပြီး အဲဒီအရာကို စိတ်ဝင်စားသလို ဖြစ်သွားကြသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကို ထောက်ရင် ကျုပ်တို့ကို တခြားအာရုံရောက်စေရင် လမ်းလွဲချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ဒီလူမှာ ရှိရမယ်၊ နောက်ဆုံးအားဖြင့် သူတို့က သွားပြီး မကြာခင် ဒီကိစ္စဖြစ်တယ်ဆိုတော့ ဒီအဆိပ်မှုန့်ကို မီးထဲ သူမထည့်ဘဲ ဘယ်သူထည့်တာ ဖြစ်နိုင်သေးသလဲ၊ သူထွက်သွားပြီး အပြင်လူတစ်ယောက် ယောက် ဝင်လာတယ်ဆိုရင် ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ သူ့အစ်ကိုနှစ်ယောက်နဲ့ သူညီမဟာ

နေရာကတော့ ထရုတ် အမှန်ပဲဗျ၊ ပြီးတော့ ကွန်းဝေါလို ကျေးလက်မှာ ညဆယ့် နာရီကျော်ပြီးရင် ဘယ်ညည်သည့်မှ လာရိုးထိုးစံမရှိဘူး၊ ဒါတွေကို ထောက်ကြည့်လိုက်ရင် တရားခံဟာ ထင်ရှားနစ်ဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံ အထောက်အထားတွေ အားလုံးက ညွှန်ပြနေကြတယ်”

“ဒါဖြင့် သူ့သေသွားတာကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေသွားတယ်လို့ ပြောမလား”

“အင်း ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်ရင်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူးဗျ၊ ကိုယ့်မွေးချင်း အရင်းခေါက်ခေါက်တွေကို ဒီလို ကြံစည်တဲ့လူဟာ လိမ်ပြာမသန်ဖြစ်ပြီး နောင်တကြီးစွာရမှာ အမှန်ပဲ၊ သို့သော်လည်းပဲ ဒီအချက်ကို ဆန့်ကျင်နေတဲ့ တွေးစရာတွေ အများကြီးရှိနေတယ်၊ ဒီနေ့ ညနေမှာ ဒီအကြောင်းတွေကို ဖါးစပ်က ထုတ်ဖော်ပြောတာကို ကြားရအောင် ကျုပ်အစ်အစ်တစ်ယောက်တော့ လုပ်ထားပြီးပါပြီ၊ ဟောဗျ၊ ပြောရင်းဆိုရင်း ရောက်တောင်လာပြီ ကဲကြပါ၊ ဒေါက်တာ စတန်းဒေး၊ အခန်းထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ဓာတုဗေဒစမ်းသပ်မှုကလေးတစ်ခု လုပ်ထားတဲ့အတွက် ဒေါက်တာကြီးလို ထင်ရှားတဲ့ ညွှန်ချက်မျိုးကို ညွှန်ချက်ထဲမှာ ညွှန်မခံတာ ကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ”

ခြံတံခါးဖွင့်သံ ကြားလိုက်ရပြီးလျှင် ခြံအဝင် လမ်းကလေး အတိုင်း လျှောက်လာသော ဒေါက်တာ စတန်းဒေးကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ သူသည် ပန်းရုံကလေးအောက်တွင် ထိုင်နေသည့် ကျွန်ုပ်တို့ကို မြင်သော အခါတွင် အနည်းငယ် အံ့အားသင့်လျက် ရှိနေ၏။

“စုံထောက်ကြီး ကျွန်တော့်ကို အခေါ် လွှတ်လိုက်တယ်ဆို၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်ကတင် စုံထောက်ကြီး စာကိုရလို့ ထွက်လာခဲ့တာပဲဗျ၊ ဘာများ အရေးတကြီး ကိစ္စရှိပါလိမ့်”

“လူချင်း မခွဲခွဲ ရှင်းစရာရှိတာကလေး ရှင်းလိုက်ချင်လို့ပါ ခင်ဗျာ၊ ဒေါက်တာကြီး ခုလိုလာတွေ့တာကိုတော့ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အိမ်ပြင်မှာ ညွှန်ချက်တွေအတွက်လည်း ခွင့်လွှတ်ပါ ခင်ဗျာ၊ သို့သော်လည်း ကျွန်

www.burmeseclassic.com

တော့မိတ်ဆွေကြီး ဒေါက်တာဝပ်ဆင်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ဟာ 'ကျွန်းဝေါနယ်မှ ကြောက်ဖွယ်အဖြစ်'လို့ သတင်းစာတွေက ရေးကြတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နောက်ထပ် ဖြည့်စွက်စရာကလေးတွေ နည်းနည်း ပါးပါးတွေ့ထားလို့ပါ။ ဒါကြောင့် လောလောဆယ်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့ သန့်ရှင်းတဲ့ နေရာကလေး ကို ရွေးထားတာပါ။ ပြီးတော့လည်း ကျွန်တော်တို့ ခု ဆွေးနွေးမယ့် ကိစ္စက ဒေါက်တာကြီးရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်နေလေတော့ အခန်းကဲမှာ ဆွေးနွေးရင် ချောင်းမြောင်းနားထောင်တဲ့ လူတွေရှိရင် မကောင်းဘူးပေါ့ခင်ဗျာ။"

ဒေါက်တာဝပ်ဆင်နဲ့ဒေးသည် ဆေးပြင်းလိပ်ကို ပါးစပ်မှ ချွတ်လိုက်ပြီး လျှင်-ရှားလော့ဟုမ်းကို စားတော့ပါးတော့မည့်နယ် စိန်းစိန်းကြီး စိုက်ကြည့်လျက် ရှိလေ၏။

"ဘာများပါလိမ့်ဗျာ၊ ကျုပ်ကို ထိခိုက်နိုင်တဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတွေကို ဆွေးနွေးချင်တယ်ဆိုတော့ ဘာကိစ္စများပါလိမ့်"

"တခြား မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ မစ္စတာထရီဂျင်းနစ်ကို သတ်တဲ့ ကိစ္စပါ။"

လက်နက်ယုံလာခြင်းမပြုသည်မှာ မှားလေပြီဟု ကျွန်ုပ် ထင်လိုက်မိလေ၏။ ဒေါက်တာဝပ်ဆင်နဲ့ဒေး၏ ကြောက်ဖွယ်ကောင်းသော မျက်နှာကြီးသည် ချက်ချင်းညှိမှိုင်းသွားလျက် မျက်လုံးကြီးများ ပြူးလာပြီးနောက် နဖူးပေါ်တွင်လည်း အကြောကြီးများ ထောင်ထလာကြကာ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ရင်း ရှားလော့ဟုမ်းအနီးသို့ တိုးလာ လေ၏။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် ရုပ်တန်လိုက်ပြီးလျှင် မနည်းကြီးကြိုးစား၍ အေးစက်တည်ငြိမ်သည့် အမူအရာကို ဆောင်လိုက်လေရာ ထိုအမူအရာမှာ ဒေါသတကြီးဖြင့် ဆူပူအော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းနေသည်ထက်ပင် ပို၍ ကြောက်စရာကောင်းလှပေသည်ဟု ကျွန်ုပ် စိတ်တွင် ထင်လိုက်မိပေသေး၏။

"ဒီမှာ ကိုယ့်လူ၊ ကျုပ်က ဥပဒေမဲ့တဲ့ လူရိုင်းတွေကြားမှာ နှစ်ပေါင်း

များစွာ နေလာခဲ့တဲ့ လူနော်၊ ဥပဒေတို့ ဘာတို့ကို သိပ်ဂရုစိုက်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ တောထဲ တောင်ထဲမှာ ဥပဒေဆိုတာ ကျုပ်က လုပ်ခဲ့တာ၊ ဒါလေးကိုတော့ ခင်ဗျားကောင်းကောင်း သတိထားပါ၊ ကျုပ်ခင်ဗျားကို ဘာမှအန္တရာယ်မပေးချင်သေးဘူး။"

"ဒေါက်တာကြီးကိုလည်း ကျွန်တော် ဘာအန္တရာယ်မှ မပေးချင်ပါဘူး၊ ပုလိပ်ကို မတိုင်ဘဲ ဒေါက်တာကြီးကို အခေါ် လွှတ်လိုက်တာကို ကြည့်ပါတော့၊ အန္တရာယ်မပေးချင်လို့ အခေါ် လွှတ်လိုက်တယ်ဆိုတာ ထင် ရှားပါတယ်။"

ဒေါက်တာ ဝပ်ဆင်နဲ့ဒေးသည် အကြောက်ကြောက် အလန့်လန့်ဖြင့် အသက်ကိုမျှ ကောင်းစွာ မရှုနိုင်ဘဲ ခုံတန်းပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်လေ၏။ ဤသည်မှာ သူတစ်သက်တွင် ပထမဆုံးအကြိမ်ကြောက်ဖူးခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုပင် ကျွန်ုပ်ထင်မိပေ၏။ ရှားလော့ဟုမ်း၏ လေသံနှင့်အပြောအဆိုမှာ တည်ငြိမ်အေးဆေးရုံမျှမက တန်ခိုးအာဏာစက်ပြင်းသည့်အတွက် ဒေါက်တာကြီးမှာ ရင်ဆိုင်ရန် မဝံ့တော့ချေ။ ဒေါက်တာ ဝပ်ဆင်နဲ့ဒေးသည် လက်များကို လှုပ်သမ်းကာ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့် စကားမပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင်မှ . . .

"ခင်ဗျား ဘာဆိုလိုတာလဲ၊ ကျုပ်ကို အစ်အောက်မေးတယ်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား လူရွေးမှားသွားပြီဗျာ၊ ကျုပ်က ဒီလို အစ်အောက်မေးလို့ရတဲ့ လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ ရှုပ်တယ်ဗျာ၊ ဝေလည်ကြောင်ပတ်တွေ ပြောမနေနဲ့၊ ခင်ဗျား ဘာဆိုလိုချင်တာလဲ"

ရှားလော့ဟုမ်းက . . .

"ကျုပ် ပြောမယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ခေါ် ပြောရတဲ့အကြောင်းက ကျုပ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရင် ခင်ဗျားကလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိမ့်မယ်ဗျာလို့ ပြောတာပဲ၊ နောက်ထပ် ကျုပ် ဘာလုပ်မလဲ၊ ဘယ်ခြေလှမ်းကို လှမ်းမလဲဆိုတာကတော့ ခင်ဗျားကိုယ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်လို ခုခံတာကွယ်

မလဲဆိုတဲ့အပေါ်မှာ တည်တယ်”

“ဘာ-ကျုပ်ကိုကျုပ် ခုခံကာကွယ်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ကျုပ်က ဘာအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခုခံကာကွယ်ရမှာလဲ”

“မစ္စတာထရီဂျင်းနစ်ကို သတ်မှုအတွက် ခုခံကာကွယ်ရမှာပေါ့”

ဒေါက်တာ စတန်းဒေးသည် နဖူးကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်လိုက်ပြီးနောက် . . .

“သောက်ကျိုးနည်းဗျာ၊ စုံထောက်ကြီး တစ်ယောက်အနေနဲ့ ခင်ဗျားအောင်မြင်တယ်ဆိုတာဟာ ခုလို ဖြန်းလုံးဖြီးလုံး၊ အစ်လုံး အောက်လုံး တွေကြောင့် အောင်မြင်တာကိုး”

ရှားလော့ဟုန်းက မျက်နှာထား ခပ်တင်းတင်းဖြင့် . . .

“ဒီမှာ ဒေါက်တာစတန်းဒေး၊ ဖြန်းတာက ကျုပ်မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား၊ ကျုပ် ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောရလဲဆိုတာ အချက်အလက်တွေနဲ့ သက်သေပြမယ်၊ ခင်ဗျား ပစ္စည်းတချို့ကို အာဖရိကတိုက်ကို တင်လွှတ်လိုက်ပြီး ပလင်းမောက်ကနေ ခင်ဗျားပြန်လာတဲ့အခါကျတော့ ခင်ဗျားဟာ ဒီအမှုနဲ့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ပတ်သက်နေတယ်ဆိုတာကို အလိုလို ဖော်ပြီးသား”

“ကျုပ် ပြန်လာတာက . . .”

“ခင်ဗျား ပြတဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေကို ကျုပ်ကြားပြီးပါပြီ လေး ဒါပေမဲ့ ဒီအကြောင်းပြချက်တွေဟာ မခိုင်လုံဘူးဗျ၊ ဒါ ထားလိုက်ပါတော့လေး ပြီးတော့ ခင်ဗျား ကျုပ်ဆီကိုရောက်လာပြီး ဘယ်သူ့ကို သက်မကင်းဖြစ် ဆဲလဲလို့ မေးတယ်၊ ဒီတုန်းက ကျုပ်က မဖြေခဲ့ဘူး၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားဒီကနေပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ပြန်သွားတယ်၊ အပြင်မှာ တော်တော်ကြာကြာ စောင့်နေတယ်၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျား တည်းခိုရိပ်သာကို ပြန်သွားတယ်”

“ခင်ဗျား ဘယ်လို လုပ်သိသလဲ”

“နောက်က လိုက်ကြည့်တာပေါ့”

“ကျုပ် မတွေ့ပါလား”

“တွေ့အောင် လိုက်ကြည့်လို့ ဖြစ်မလားဗျ၊ မစော့အောင် လိုက်တာ ပေါ့၊ အဲဒီညက ခင်ဗျား အိပ်လို့ မပျော်ဘူး၊ တစ်ညလုံး စိမ့်ကိန်းတွေ ချတယ်၊ မနက်ကျတော့ ဒီစိမ့်ကိန်းကို အကောင်အထည် ဖော်ခဲ့တယ်၊ မနက် မိုးလင်းကာ နီးတော့ ခင်ဗျားတည်းခိုရိပ်သာက ထွက်လာပြီး ခင်ဗျား ခြံဝင်းတံခါးနားမှာ ရှိတဲ့ ကျောက်စရစ်ခဲနီနီကလေးတွေကို အိတ်ထောင် ထဲမှာ အပြည့်ထည့်တယ်”

ဒေါက်တာ စတန်းဒေးသည် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ရှားလော့ဟုန်းကို အလွန်အံ့အားသင့်သော အမူအရာဖြင့် ကြည့်လျက်ရှိလေ၏။

“ပြီးတော့ တစ်မိုင်လောက်ဝေးတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ခပ်ဆုတ်ဆုတ်လျှောက်လာခဲ့တယ်၊ အဲဒီတုန်းက ခု ခင်ဗျားစီးလာတဲ့ အောက်ခံခံက အစင်းအစင်းတွေ အစီအစဉ် တင်းနစ်ရိုက်တဲ့ ဖိနပ်ကို စီးထားတယ်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းရောက်တော့ ဘေးခြံစည်းရိုးကနေဝင်၊ သစ်သီးခြံကို ဖြတ်ပြီး ထရီဂျင်းနစ်ရဲ့ အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်နားကို လာခဲ့တယ်၊ အဲဒီတော့ မိုးစင်စင် လင်းနေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုဆရာတွေ မနိုးကြသေးဘူး၊ အဲဒီ နားရောက်တော့ အိတ်ထဲက ခဲလုံးကလေးတွေကို ထုတ်ပြီး အပေါ် ထပ်ပြတင်းပေါက်ကို ပစ်ခတ်လိုက်တယ်”

ဒေါက်တာစတန်းဒေးသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်ကိုယ် မှော်အတတ်တတ်နေတဲ့လူပဲ”

ရှားလော့ဟုန်းက ပြီးလိုက်လျက် . . .

“ထရီဂျင်းနစ်ပြတင်းပေါက်ကထဲကြည့်နေတာ ခင်ဗျား နှစ်ခါ သုံးခါ လောက် ပြတင်းပေါက်ကို ခဲလုံးကလေးတွေနဲ့ ပေါက်တယ်၊ ဟိုလူက ပြတင်းပေါက်နားလာရပ်တော့ အောက်ကို ဆင်းလာဖို့ ခင်ဗျား လက်ဆုပ် ခေါ်တယ်၊ ထရီဂျင်းနစ်က အဝတ်အစား ကပျာကယာလဲပြီး ညှော်ခန်းမှာ ထိုင်စောင့်တယ်၊ ခင်ဗျားက ပြတင်းပေါက်ကနေပြီး ကျော်ဝင်လာတယ်၊ အခန်းထဲမှာ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက် စကားပြောကြတယ်၊ သို့သော် သိပ်တော့ မကြာလိုက်ပါဘူး၊ စကားပြောတုန်းက ခင်ဗျားက အခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေ

တယ်၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားအခန်းထဲက ထွက်လာပြီး ပြတင်းပေါက်ကို ပိတ်၊ အပြင်ဘက် မြက်ခင်းပေါ်မှာ ရပ်ပြီး ဆေးလိပ်သောက်ရင်း အခြေအနေကို အကဲခတ်တယ်။ နောက်ဆုံး ထရီဂျင်းနစ်သေတဲ့အခါကျတော့မှ ခင်ဗျားလာခဲ့တဲ့ လမ်းအတိုင်း ပြန်လာခဲ့တယ်။ ကဲ ဒေါက်တာ စတန်းဒေးဒီး ဒီတော့ ခင်ဗျား အပြုအမူတွေကို ဘယ်လိုပြောမလဲ။ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီလိုလုပ်ခဲ့သလဲ။ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို လိမ်ပြောမယ်။ သို့မဟုတ် ယီးတီးယားတား လုပ်မယ်တော့ မကြုံနဲ့၊ ယီးတီးယားတားလုပ်ရင်တော့ ဒီအမှုကို ကျုပ်လက်ထဲက တစ်ခါတည်း လွှတ်ပြီး ဆိုင်ရာကို အပ်လိုက်မယ်”

ရှားလော့ဟုန်း၏ စကားကို နားထောင်နေစဉ် အတွင်း၌ကား ဒေါက်တာစတန်းဒေးဒီး၏မျက်နှာမှာ သွေးမရှိတော့သည့်နှယ် ဖြူရော်သည်ထက် ဖြူရော်လာခဲ့လေပြီ။ ဒေါက်တာစတန်းဒေးဒီးသည် ခေါင်းကို လက်ဖြင့် အုပ်ကိုင်ကာ အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားလျက်ရှိ၏။ ထို့နောက်တွင် ခေါင်းကို မော့လိုက်လျက် အိတ်ထဲမှ တွက်ပုံတစ်ပုံကို ထုတ်၍ သစ်သား ခုံကြမ်းပေါ် သို့ ပစ်ချလိုက်လေ၏။

“ဟောဒါကြောင့် လုပ်တာပဲဗျ”

ဓာတ်ပုံမှာ လှပချောမောသော အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက်၏ ကိုယ်တစ်ပိုင်းပုံ ဖြစ်လေ၏။ ရှားလော့ဟုန်းက ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် . . .

“ဗရင်ဒါရဲ့ ပုံပါလား”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ဗရင်ဒါရဲ့ ပုံပဲ၊ ကျုပ် သူ့ကိုချစ်ခဲ့တာ တော်တော် ကြာပြီ။ သူကလည်း ကျုပ်ကို ချစ်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ဟာ လူပြောသူပြောခံပြီး ကွန်းဂေါ့ကို လာလာနေတာပဲ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကျုပ်ချစ်ရမယ့်သူ၊ တွယ်တာရမယ့်သူဆိုလို့ သူတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ် ဒီကို လာလာနေတာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်မှာ သူ့ကို လက်ထပ်လို့ မရဘူး၊ ကျုပ်ကို စွန့်သွားတဲ့ သားကြီးမယားကြီးရှိတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ စိတ်ပျက်စရာ အင်္ဂလိပ်ဥပဒေကြီးကြောင့် သူ့ကို ကွာရှင်းလို့လည်း မရဘူး၊ ဗရင်ဒါဟာ ကျုပ်ကို နှစ်ချိုပြီးစောင့်ခဲ့

တယ်၊ ကျုပ်ကလည်း ဗရင်ဒါကို နှစ်ချိုပြီး စောင့်ခဲ့တယ်။ ခုတော့ ကျုပ်တို့ စောင့်ခဲ့ရတဲ့အတွက် ဘယ်လိုရလဒ်မျိုးကို ရခဲ့ကြပြီလဲ”

ငိုရွှက်လျက်ရှိခြင်းကြောင့် သူ၏ ကြိုးခိုင်းသော ကိုယ်ခန္ဓာကြီး သည် တသိမ့်သိမ့်ခါလျက်ရှိလေ၏။ ဒေါက်တာ စတန်းဒေးဒီးသည် မှတ်ဆိတ်အောက်မှ လည်ပင်းကို လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူ့ကိုယ်သူ ချုပ်တည်းကာ စကားကို ဆက်ပြောပြန်လေ၏။

“တရားပြဆရာဟာ ကျုပ်တို့ အကြောင်းတွေကို အကုန်သိ တယ်ဗျ၊ ဗရင်ဒါဟာ ဘယ်လောက်မြင့်မြတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာ သူပြောပြ လိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် သူကျုပ်ဆီကို ကြေးနန်းရိုက်တာ၊ ဒီ ကြေးနန်းကြောင့် ကျုပ်ပြန်လာခဲ့တာ၊ ကျုပ်ချစ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဒီလို ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတော့ သဘောပေါ် ကိုကျုပ် ပါမသွားကော ဘာအရေးလဲ၊ ကျုပ် အာဖရိကကို မသွားရတော့ကော ဘာအရေးကြီးသလဲ၊ ဒီတော့ ကျုပ် ဘာကြောင့် ပြန်လာရတယ် ဆိုတာကို သိပြီ မဟုတ်လား

“ဆက်ပါဦး”

ဒေါက်တာ စတန်းဒေးဒီးသည် အိတ်ထဲမှ စက္ကူဖြင့် ထုပ်ထားသည့် အထုတ်တစ်ထုတ်ကို စားပွဲပေါ် သို့ တင်လိုက်လေ၏။ အထုပ်ပေါ် တွင်မူ ‘Radix Pedis Diaboli’ ဟု ရေးသားထားပြီး အောက်တွင် ‘အဆိပ်’ ဟု စာလုံးအနီဖြင့် ရေးထားလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ဆီသို့ ထိုးပေးလိုက်လျက်

“ဟောဒီက မိတ်ဆွေကြီးက ဆရာဝန်လို့ ကြားဖူးတယ် ခင်ဗျ၊ ဒီဆေးမြစ်အကြောင်းကို ကြားဖူးသလား မသိဘူး”

“သရဲခြေထောက်မြစ်တဲ့ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်တော့ မကြားဖူးပါဘူး”

“အေးလေ ဒီဆေးက ဆရာဝန်အလုပ်နဲ့ ဆိုင်မှ မဆိုင်ဘဲကီး၊ ဘူးဒါပက်မှာရှိတဲ့ ဓာတ်ခွဲခန်းတစ်ခုထဲမှာ နမူနာအဖြစ်ထားတဲ့ အထုပ်မှအပ ဥရောပမှာ ဘယ်မှာမှ ဒီဆေးမူနာမရှိဘူး ခင်ဗျ၊ ဒါကြောင့် ဆေးဝါးဆိုင်ရာ စွယ်စုံကျမ်းတွေထဲမှာရော၊ အဆိပ်ဆေးဝါးဗေဒနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာတွေထဲမှာရော

မပါဘူးဗျ၊ အမြစ်က လူခြေထောက်လိုလို၊ ဆိတ်ခြေထောက်လိုလို သဏ္ဌာန် ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီအမြစ်ကို သရဲခြေထောက်မြစ်လို့ သာသနာပြုဆရာ တစ်ဦးက နာမည်ပေးခဲ့တာ၊ အနောက် အာဖရိကမှာတော့ ဆေးဆရာတွေက အင်မတန်ကောင်းတဲ့ အဆိပ်ဆေးလို့ အသိအမှတ်ပြုပြီး လျှို့ဝှက်ထားကြ တယ်၊ အဲဒီအမြစ်ကို အူတန်ဂီဆိုတဲ့ ပြည်နယ်တစ်ခုမှာ ကျုပ်ခက်ခက်ခဲခဲ ရလာခဲ့ တာ”

ဒေါက်တာစတန်းဝေးသည် စာရွက်ကို ဖြန့်၍ နီညိုညို အရောင် ရှိသည့် အမှုန်ကလေးများကို ပြလေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆိုပါဦး”

“ခင်ဗျားကတော့ အကုန်လုံး နီးပါးလောက် သိနေလေတော့ ခင်ဗျားကို ကွယ်ဝှက်နေလို့လည်း မထူးတော့ပါဘူးလေ၊ ဖြစ်ပျက်သမျှကို ကျုပ် အကုန်ပြောပြပါမယ်၊ ထင်ရှားနစ်နစ်သားစုတစ်တွေနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဘယ်လို အဆက် အသွယ်ရှိတယ်ဆိုတာကိုတော့ ခင်ဗျားကို ပြောခဲ့ပြီးပြီဗျ၊ သူတို့ နှစ်ယောက် ကြိုက်မိ လေတော့ ကျုပ်လည်းပဲ အစ်ကိုတွေကို တည်အောင် ပေါင်းရတာပေါ့ဗျ၊ သူတို့ မွေးချင်းတွေ အချင်းချင်း ငွေရေးကြေးရေး ကိစ္စနဲ့ ပတ်သတ်ပြီး စိတ်ဝမ်းကွဲ ကြလို့ ထင်ရှားနစ်နစ်ဆိုတဲ့လူက ကျန်တဲ့ ညီ အစ်ကိုမောင်နှမတွေနဲ့ အခေါ် အပြောသိပ်မရှိခဲ့ဘူးဗျ၊ သို့သော်လည်း နောက်ပိုင်းမှာတော့ ပြေလည်သွားကြ ဟန်တူတယ်၊ ဒါနဲ့ ဒီပြင် အစ်ကိုတွေ ကို ပေါင်းသလို ထင်ရှားနစ်နစ်ဆိုတဲ့ လူကိုလည်း ကျုပ်ပေါင်းရတာပေါ့ဗျ၊ မော်တီမာထင်ရှားနစ်နစ်ဆိုတဲ့လူက တော် တော် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့ လူ ဗျ၊ အကြံကလည်း ကြီးပါဘိသနဲ့၊ ကျုပ် ဒီလူ ကို မသင်္ကာဖြစ်နေတာ ကြာ လှပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်နဲ့ကတော့ ဘာမှ ဖြစ်စရာ အကြောင်းရယ်လို့ကြီးကြီးမားမား မရှိပါဘူး။

“အဲ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်လောက် တစ်နေ့ကျတော့ အထူးအဆန်း ပစ္စည်းကလေးတွေကို လျှောက်ပြတယ်ခင်ဗျ၊ အဲဒီလို ပြရင်း ဒီအမြစ်မှုန့်ကို လည်း ပြလိုက်မိတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီအမြစ်ရဲ့ အာနိသင်တွေ၊ ဒီအမြစ်ဟာ

ဦးနှောက်ထဲမှာရှိတဲ့ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်တဲ့ အာရုံကြောတွေကို ဘယ်လို ထိန်းချုပ်တဲ့အကြောင်း၊ အဲဒီလူရိုင်းတွေထဲမှာ မှော်ဆရာက ဒီဆေးမြစ်ကို သုံးပြီးစမ်းရင် လူရိုင်းတွေ ရူးရင်ရူး၊ မရူးရင်လည်း သေရတဲ့အကြောင်း ပြောပြမိတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ဥပဒေ သိပ္ပံပညာဟာ ဒီဆေးမြစ်ကို ရှာလို့ မတွေ့သေးတဲ့အကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော်က ပြောပြတယ်ဗျ၊ ကျွန်တော် လည်း ဒီအခန်းထဲက ဘယ်ကိုမှ မထွက်ပါဘူးခင်ဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီဆေးမြစ်ကို ရသွားတယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့် အထင်တော့ ကျွန်တော် တ တစ်ဖက်လှည့်ပြီး ဗီရိုတွေ၊ သေတ္တာတွေကို ဖွင့်နေတုန်းမှာ ဒီသရဲခြေထောက် မြစ်အမှုန်တွေကို ယူသွားတယ် ထင်တာပဲ၊ ဒီဆေးမြစ်ကိုသုံးရင် ဘယ်လောက် အချိန်ကြာကြာ သုံးရတယ်၊ အသုံးခံ ရတဲ့လူမှာ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာတွေကို ကျွန်တော့်ကို ခရေစတုလင်းကျ မေးတယ်ခင်ဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ဗဟုသုတလိုချင်လို့ သွေးရိုးသားရိုးမေးတယ်ပဲ အောက်မေ့တာပေါ့ ခင်ဗျ၊ သုံးဖို့ မေးတယ်လို့ ဘယ်ထင်မိပါ့မလဲ။

“ကျွန်တော်လည်း ဒီအကြောင်းကို လုံးလုံးသတိမရပါဘူး၊ ပလင်း မောက်ကို ရောက်လို့ တရားပြဆရာဆီက ကြေးနန်းရတော့မှပဲ သိတော့တာ ပဲ၊ ကြည့်ရတာကတော့ ကိစ္စဖြစ်တဲ့အချိန်ဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ ပင်လယ်ထဲ ကို ရောက်နေတော့မယ်၊ ဒီသတင်းကိုလည်း ဘာမှ ကြားရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်လည်း အာဖရိကမှာ တော်တော် နဲ့ပြန်လာမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ သူတို့ကပုံရတယ်ခင်ဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီသတင်းကိုကြားတော့ ကျွန်တော် ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့တာပဲ၊ ဒီရောက်လို့ အသေးစိတ်ကို ကြားလိုက်ရတော့ ကေန္တ ကျွန်တော့်ဆေးမှုန့်ကို သုံးပြီဆိုတာ ကျွန်တော်သိလိုက်ပါပြီ၊ ဒါနဲ့ ဒီပြင် ဘယ်နည်းများ ဖြစ်နိုင်သေးသလဲဆိုပြီး သိရ အောင် ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီကို လာစုံစမ်းပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီပြင် နည်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သေချာသွားပါပြီ၊ ဒါဟာ ကေန္တမော်တီ မာထင်ရှားနစ်ရဲ့ လက်ချက်ပုံဖြစ်ရ မယ်လို့လည်း ကျွန်တော် တွက်လိုက်ပါတယ်၊ ကြည့်ရတာကတော့ ဒီပြင်

မွေးချင်းပေါက်ဖော်တွေ့ ရှားကုန်ရင် ဘုံပိုင်ပစ္စည်းတွေကို သူတစ်ယောက်တည်း ပဲ လက်ဝါးကြီး အုပ်ရတော့မယ်ဆိုပြီး သရဲခြေထောက် အဖြစ်မှန်ကို သုံးလိုက် တော့ အစ်ကိုနှစ်ယောက်လည်း သွက်သွက်လည်အောင်ရှူး၊ ညီမလည်းဆုံး ညီမမှ လောကကြီးမှာ ကျွန်တော် အချစ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ဗရင်ဒါခင်ဗျ၊ ဒီတော့ ဒီလူ ဟာ ရာဇဝတ်မှုကြီး ကို ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့လူ၊ ဒီလူကို ဘယ်လိုဖြစ်ဒဏ်စီရင်စို့ ကောင်းသလဲလို့ ကျွန်တော်တို့တွေကြည့်တယ်။

“ကိစ္စကို ရေလည်အောင် ဖွင့်ပြောပြီး ပုလိပ်ကို တိုင်ရမလား၊ တိုင်ရင် ကော ကျွန်တော့်မှာ ဘာသက်သေ အထောက်အထားရှိသလဲ၊ ကျွန်တော့်မှာ အချက်အလက်တွေတော့ ရှိပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဂျူရီလူကြီး တွေက ဒီလောက် ဆန်းကြယ်တဲ့အဖြစ်အပျက်ကို ယုံပါ့မလား၊ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ သူ့ကိုတိုင်ရ မလား၊ မတိုင်ရဘူးလားနဲ့ ဒီဟာဖြစ်နေတယ်ခင်ဗျ၊ ဒါပေမဲ့ တိုင်တိုင် မတိုင်တိုင် သူ့ကိုတော့ တစ်ခုခုလုပ်မှဖြစ်မယ်လို့ ကျွန် တော်ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်၊ ကျွန်တော့် မှာလည်း သူ့ကို လက်စားချေချင်လို့ လက်တလည်း ယားနေပြီ ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော့် ဘဝဟာ ဥပဒေတို့ ဘာတို့ မရှိတဲ့ တောကြီးတောင်ကြီးထဲမှာ အချိန်ကုန်ခဲ့ရတယ် ဆိုတာ စုံထောက် ကြီးကို ကျွန်တော်ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ၊ ဒီတော့ ကိုယ့်တရားစွဲ ကိုယ်စီရင်တာပဲ ကောင်းတယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်၊ ခုတော့ ကျွန်တော့်တရားကို ကျွန်တော် စီရင်ပြီးပါပြီလေ၊ ကာလဝိပါတ် နောက် ပိုးတက်ဆိုသလို ဒီပြင်လူတွေ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့အဖြစ်မျိုးကို သူလည်း ကြုံရ မယ်လို့ ကျွန် တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်ခင်ဗျ၊ ဒီတော့ သူ့ကို ဘယ်လိုစီရင်မလဲ ဒီနည်းနဲ့ စီရင်မလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော့်လက်နဲ့ သတ်မလားလို့ ကျွန်တော် စဉ်း စားပါတယ်၊ အဲဒီတုန်းကတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ဟာ ဘယ်လောက်တောင့် ဖြစ်နေသလဲဆိုရင် တစ်ပြည်လုံးမှာ ကျွန်တော့်လောက် ကိုယ့်အသက်ကို တန်ဖိုးမထားတဲ့သူတောင် ရှိမယ် မထင်တော့ပါဘူး၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလူကို လက်စားချေရရင်တော့ပြီလို့ဘဲ အောက်မေ့မိတယ်။

“ကဲ စုံထောက်ကြီးတို့ ကျွန်တော် မခြင်းမချန်ပြောပြီးပါပြီ၊ ကျွန်

တာတွေကိုတော့ စုံထောက်ကြီး ဘာသာပဲ တွေးယူပါတော့၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ အတိုင်း အဲဒီနေ့ညက တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ဘူး၊ မနက်လည်း လင်းရော သူနေ တဲ့ ကျောင်းဘက်ကို ထွက်လာခဲ့တာပါပဲ၊ သူ့ကို နှိုးရမှာ ခက်လိမ့်မယ်လေဆိုပြီး ကျွန်တော်ခြံက ကျောက်စရင်ခဲတစ်ဆုပ်ကို ကောက်ထည့်သွားပါတယ်၊ အဲဒီ ဆဲလုံးကလေးတွေနဲ့ ပြတင်းပေါက်ကို ကျွန်တော် ပေါက်နှိုးပါတယ်၊ သူဆင်းလာ ပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြတင်းပေါက်က အဝင် ခိုင်းပါတယ်၊ အထဲရောက်တော့ ကျွန် တော်လာခဲ့တဲ့အကြောင်းကို ပြောပါတယ်၊ ကျုပ်လာတာဟာ တရားသူကြီး အနေနဲ့ရော၊ ခင်ဗျားကို သေတွင်းဖို့မယ် လူအနေနဲ့ရော လာတာပဲလို့ ပြောပါ တယ်၊ ကျွန်တော့်ခြောက်လုံးပြူး ကိုလည်း မြင်ရော ဒီကောင်ဟာ ကုလားဆိုင် ပေါ်မှာ ငွေကြီး ထိုင်ကျသွား တယ်ခင်ဗျ၊ ဒီတွင် မှန်တိမ်ကို ထွန်းဆေးခြစ်မှုန်ကို မီးပေါ်ပြူး၊ ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်ကရပ်ပြီး ဘယ်မှမထွက်နဲ့ ထွက်ရင် အပစ်ပဲလို့ ကျွန် တော်ပြောပါတယ်၊ ထွက်ရင်လည်း ကျွန်တော်တဏှယ်ပစ်မှာပဲ၊ မကြာပါဘူးခင်ဗျ၊ ငါးမိနစ်အတွင်းသေသွားတာပါပဲ၊ သေဝံ့ကလည်း မြန် လိုက်တာခင်ဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက သိပ်တော့ မကျေနပ်ချင်ဘူး ခင်ဗျ၊ သူ့မှာ ဗရင်ဒါသေသလို မဟုတ်ဘဲ အလွယ်တကူနဲ့ သေသွားရလို့ ကျွန် တော် တော်တော် စိတ်ပျက်သွားတယ်၊ ကဲ ကျွန်တော့်အဖြစ်အပျက်ကတော့ ဒါပါပဲ စုံထောက်ကြီးရယ်၊ ခင်ဗျားသာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်ခဲ့ရင် ခင်ဗျား လည်း ဒီလိုပဲ လုပ်မှာပါပဲ၊ အေးလေ၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားလက်ထဲမှာ ကျွန်တော်ရောက်နေပြီ၊ ခင်ဗျားကြိုက်သလို လုပ်နိုင် ပါတယ်၊ ခုအချိန်မှာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ သေရမှာကို ကျွန်တော့်လောက် မကြောက်စရာကောင် တစ် ယောက်မှ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ပြောခဲ့ပြီပဲ”

ရှားလော့ဟုန်းသည် အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်လျက်ရှိလေ

၏။

နောက်ဆုံးတွင် ရှားလော့ဟုန်းက . . .
“ခင်ဗျား စိတ်ကူးကကော ဘယ်လိုရှိသလဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ အလယ်ပိုင်း အာဖရိကတိုက်မှာ သွားနေမယ် လို့ စိတ်ကူးထားတယ်ခင်ဗျ၊ အဲဒီမှာ ကျွန်တော်လုပ်စရာ ကိုင်စရာရှိတာ ကလေးတွေလည်း တစ်ဝက်လောက်တော့ ပြီးနေပါပြီ”

“ဒါဖြင့်လည်း ကျန်တာတစ်ဝက်ကို သွားလုပ်တော့ဗျာ၊ ကျုပ် အနေနဲ့ကတော့ ခင်ဗျားကို ဟန့်ထားစရာ ဘာမှ အကြောင်းမရှိပါဘူး”

ဒေါက်တာ စတန်းဒေးသည် သူ၏ ကြီးခိုင်သော ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ကို မတ်လိုက်ပြီးလျှင် တည်ငြိမ်စွာ ဦးညှတ်ပြီးနောက် ပန်းရံအောက်မှ ထွက်ခွာ သွားလေ၏။ ။ ရှားလော့ဟုန်းသည် ဆေးတံကို ညှိလိုက်ပြီးလျှင် သူ့ဆေးအိတ်ကို ကျွန်ုပ်ထံသို့ လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။ ။

“ကဲ အဆိပ်ငွေကို ဂျူပြီးတဲ့နောက် အဆိပ်မဖြစ်တဲ့ အခိုးအငွေ လေး နည်းနည်းပါးပါး ဂျူကြည့်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒီအမှုဟာ ယုန်ကမတိုး ပိုက်ကတိုးဆိုသ လို ကျုပ်တို့က မတိုးဘဲ အမှုက လာတိုးတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသဘောတူလိမ့် မယ်ထင်တယ်၊ အိုင်ဆေး ဒီအမှုကို ကိုင်တွယ်ရာမှာ ကျုပ်တို့မှာ ဘယ်သူ့အပေါ် မှလည်း တာဝန်မရှိဘူး၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကျုပ်တို့သဘောနဲ့ ကျုပ်တို့ ဝင် ကိုင်တာပဲ၊ စုံစမ်းမှုဟာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိသလို ကျုပ်တို့ လုပ်ဆောင်ချက် တွေဟာ လွတ်လပ်ရပေလိမ့်မယ်ဗျ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျား ဒေါက်တာစတန်းဒေးကို အပြစ်ဆိုမလား”

“မဆိုတိုက်ပေဘူးပေါ့ဗျာ”

“ကျုပ်တစ်သက်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို တစ်ခါမှ မချစ်ခဲ့ဖူးပါဘူး၊ သို့သော်လည်း အကယ်၍ ချစ်မိခဲ့ပြီး ကျုပ်ချစ်တဲ့မိန်းမတစ် ယောက်ဟာလည်း အလားတူ ကံကြမ္မာမျိုးများ ကြုံတွေ့ခဲ့လို့ ရှိရင်တော့ ကျုပ်လည်းပဲ ဥပဒေမဲ့ ခြင်္သေ့လိုက် မုဆိုးလို လုပ်မိမှာ အမှန်ပဲဗျ၊ မပြောနိုင်ဘူး၊ တကယ်ပါ၊ ကဲ အိုင် ဆေးရေ၊ လယ်ပြင် ဆင်သွားသလို ထင်ရှားနေတဲ့ အချက်ကို ရှင်းပြခြင်းအား ဖြင့် ခင်ဗျားအသိဉာဏ်ကို ဖော်ကားခြင်းမပြုလိုပါဘူး၊ ကျုပ်စုံစမ်းမှုတို့ ဘယ်ကစပြီး ခြေရာကောက်တယ် ထင်သလဲ သိရဲ့လား၊ ပြတင်းပေါက် ဘောင်

ပေါ်မှာ တင်နေတဲ့ ကျောက်စရစ်ခဲ ကလေးတစ်လုံးက ခြေရာခံလာခဲ့တယ်ဗျ၊ ဒီခဲလုံးကလေးဟာ ဘုန်းကြီး ကျောင်းဝင်းထဲမှာရှိတဲ့ ခဲလုံးမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ကွဲပြားတယ်၊ ဒါနဲ့ စတန်းဒေးကို အာရုံစိုက်ပြီး သူ့တည်းခိုရိပ်သာတစ်ဝိုက်ကို လိုက်ကြည့်တော့မှ အဲဒီ ကျောက်စရစ်ခဲလုံးကလေးမျိုးကို သွားတွေ့တာ၊ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး လင်းနေတဲ့ မှန်အိမ်နဲ့ လချေးအကာပေါ်မှာ တွေ့ရ တဲ့ အမှန်ကလေးတွေကတော့ အဲဒီကွင်းဆက်ကြီးထဲမှာ ပါနေကြတဲ့ ဆက်ထုံး ကလေးတွေ ပဗျာ၊ ကဲ အိုင်ဆေးရေ၊ ဒီကိစ္စကို ခေါင်းထဲက ဖျောက်ပစ်လိုက်ပြီး တဲလတစ်မျိုးရင်း ဘာသာစကားကြီးရဲ့ ကွန်းဝေါမျိုးခွဲစကားတွေထဲမှာ ရှေးဟောင်း ကောလဒီယန်းလူမျိုးတွေရဲ့ ရင်းမြစ်စကားတွေ ဘယ်လောက် များပါနေသလဲဆိုတာကို လိပ်ပြာသန့်သန့်နဲ့ လေ့လာလိုက်ကြဦးစို့ရဲ့”

မြသန်းတင့်

The Adventure of the Devil's foot
by CONINDOYL

ဒေါ်လာတစ်သိန်း လှယ်ကုမ္ပဏီ

“ကျွန်

တော်အလိုကတော့ ဒီကိစ္စတစ်ခုလုံးကို လူသိရှင်ကြား မလုပ်
ဘဲ လျှို့ဝှက်ထားလိုက်ချင်တော့တယ်” ဟု ဘဏ် မန်နေဂျာ
ဟားရစ္စက စိတ်မသက်မသာစွာဖြင့်ဆိုသည်။

နိုင်ငံဘဏ်ဂျိုးက ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ သူသည် မန်
နေဂျာ၏ သီးသန့်ရုံးခန်းအတွင်း၌ ကုလားထိုင် တစ်လုံး၏ အဖျားသို့ တိုး၍
ထိုင်နေသည်။ သူ၏ အမူအရာမှာ ထည်ဝါခန့်ညားသည့်အခန်းတွင်း ရောက်
နေရသည်နှင့် အံဝင်ဂွင်ကျွမ်းဖြစ်သကဲ့သို့ စိတ်အေးလက်အေး မရှိလှဘဲ သတိ
အနေအထားမျိုး ဖြစ်သည်။

“အစဉ်အလာအရ” ဟားရစ္စက သူ၏ စကားကိုဆက်သည်။ “ကျုပ်
တို့ဘဏ်သမားဆိုတာက ကိုယ့်ဖောက်သည်တွေ နှလုံးမငြိမ်သက်မယုံကိစ္စမျိုး
ကို မလုပ်နိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားအသိပဲ ဂျိုး၊ ကျုပ်တို့ဘဏ်မှာ ငွေအနည်းအကျဉ်း
စုသူတွေရှိနေတယ်။ အထူးသဖြင့် ကျေးလက်ဒေသတွေကပေါ့။ ဟို လူမိုက်
ဆယ်စီလ် ဂျိမ်းစ်အက်တာဆင်ဆိုတဲ့ကောင် ဒေါ်လာတစ်သိန်း မပြေးသွားတာ
ကိုသာ သူတို့တွေသိခဲ့ရင် မျက်လုံးပြူး ကုန်ကြလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့အပေါ် ထုံ
ကြည်မှုရှိပါဦးမလား”

“ဒေါ်လာတစ်သိန်းဆိုတာ နည်းနည်းနောနောငွေ မဟုတ်ဘူး”
ဂျိုးက ထောက်ခံသည်။

“ကျုပ်တို့မှာ အရန်ငွေသန့်နှစ်ဆယ်ကျော်ရှိတယ်။ ပါသွားတဲ့ ငွေ
တစ်သိန်းထက် အဆနှစ်ရာပေါ့” ဟားရစ္စက ခပ်ကြားကြားတုံ့ပြန်လိုက်သည်။

သူ့စကားကြောင့် ဂျိုးက ထေ့တေ့တေ့ပြုံးသည်။

“ဒီလိုလား၊ ဒါဖြင့် အက်တာဆင်လွတ်သွားလည်း ဘဏ်မှာ ထိခိုက်
နစ်နာဖို့ အကြောင်းမရှိဘူးပေါ့”

“ဒီငနဲ လွတ်သွားမယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို သိပ် စိတ်
ပျက်မိမှာ အမှန်ပဲ” ဟားရစ္စက ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောသည်။

“ကဲပါ၊ ကျုပ်တို့ အလုပ်စကားပြောကြရအောင်”

ယမန်နေ့ညက ကနေဒါဂရင်းဘဏ်ကြီး၏ ကူးဘဏ်စ် ဘဏ်ခွဲ
မန်နေဂျာဟားရစ္စကိုယ်တိုင် ကျွန်ုပ်ထံ ဖုန်းဆက်၍ နိုင်ငံဘဏ်ဂျိုးကို တောင်း
သည်။ ဂျိုးသည် ကျွန်ုပ်ပိုင် မြေများအနက် မြေတစ်ကွက်ပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်
အတွက် သစ်လုံးအိမ်တစ်လုံး ဆောက်လုပ်ပေးလျက်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်
က ဂျိုးထံသို့ သံကြိုးတစ်စောင် ပို့ရသည်။ ဂျိုးသည် သံကြိုးလက်ခံပြီး ငါးနာရီ
အတွင်းမှာပင် မိုင်နှစ်ဆယ်လမ်းလျှောက်၍ ကူးဘဏ်စ်သို့ရောက်ရှိလာသည်။
ယခုအခါ ဟားရစ္စလှယ်ကခံရပုံကို နားထောင်ရန် ဂျိုးသည် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ
အသင့်ရှိနေ၏။

မန်နေဂျာသည် ချောင်းတစ်ချက်ဟန်၍ လည်ချောင်းကို ဂှင်းထုတ်
ရင်း မေးခွန်းတစ်ခုနှင့် သူ၏ စကားကိုစသည်။

“အက်တာဆင်ကို ဆရာတို့ မြင်ဖူးကြရဲ့လား။”

“ဟင့်အင်း”

“ခင်ဗျားတို့မြင်ဖူးကောင်း မြင်ဖူးလိမ့်မယ်။ ဒီငနဲက အားလပ်ရက်
တွေမှာ သစ်တောထဲ အချိန်ကုန်လေ့ရှိတယ်။ အထူးသဖြင့် ငါးမျှားတာပဲ။ လွန်ခဲ့
တဲ့ နှစ်နှစ်က မြစ်နီဘက်မှာ ငါးမျှားခဲ့တယ်။ ဖြစ်ပုံက ဒီလိုပါ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ စနေနေ့က
လုံခြုံရေးငွေခန်းကိုသွားပြီး ဒေါ်လာအသစ်တစ်ထုပ်နဲ့ ငါးဒေါ်လာတန် ငွေ
စက္ကူတွေ ယူချည်စမ်းလို့ သူ့ကို လွှတ်လိုက်တယ်။ ကျုပ်တို့မှာ အရေးပေါ် ငွေ
ပြတ်သွားလို့ပဲ။ အဲဒီငွေခန်းမှာပဲ ပုဂ္ဂလိကပိုင်ပစ္စည်းတွေလည်း ရှိနေတယ်။
မကြာခင်မှာ အယူခိုင်းတဲ့ငွေအုပ်တွေနဲ့အတူ သော့တဲကို ကျုပ်တို့ပို့ပေးတယ်။

စနေနေ့ မွန်းတည့်ချိန်လောက်မှာပါ။ မွန်းလွဲ တစ်နာရီမှာ ကျုပ်တို့ဘက် ပိတ်
လိုက်တယ်။ မနေ့က (တနင်္လာနေ့မှာ) အက်တာဆင် မပေါ်လာဘူး။ လက်ဦး
တော့ ကျုပ်လည်း ဘယ်တော့မှမိလဲ။ ဒါပေမဲ့ နေ့လယ်ပိုင်းရောက်ပြီး လူလည်း
ပေါ်မလာ၊ ပျက်ကွက်ခွင့်လည်း မတင်ဆိုတော့ ကျုပ်တယ်ပြီး မသင်္ကာချင်
တော့ဘူး။ ဒါနဲ့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ငွေခန်းကိုဆင်းသွားပြီး စစ်ဆေးကြည့်လိုက်
တယ်ဆိုရင်ပဲ။ လား... လား။ ခေါ်လာငွေစက္ကူတစ်သိန်းကျော်နဲ့ ပုဂ္ဂလိက
ပိုင် အပ်နှံပစ္စည်းတွေပါ လျော့နေတော့တာကိုး။

“ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း ပုလိပ်ဘက်ကိုချက်ချင်း အကြောင်းကြားတယ်။
သူတို့လည်း စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုတွေ အားချင်းလုပ်ပါတယ်။

“ဪ ပြောရဦးမယ်။ အက်တာဆင်ဟာ ဖရန်ကိုနတ် နောက်ဘက်
က ဘော်ဒါဆောင်တစ်ခုမှာနေတယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့ တစ်နေ့လုံး သူ့ကို ဘယ်သူမှ
မတွေ့ကြရဘူး။ ဒါပေမဲ့ စနေနေ့ညက ၁၀း၃၀ လောက်မှာ ကောလင်းစိလို့
ခေါ်တဲ့ အဆောင်ဖော်မိတ်ဆွေတစ်ဦးဆီ အက်တာဆင် ရောက်လာတယ်။
ဒီလူကတော့ သူ့ကို နောက်ဆုံးတွေ့ခွင့်ရလိုက်သူပဲ။ အက်တာဆင်က သူ့နဲ့
စကားလက်ဆုံကျခဲ့တယ်။ တနင်္ဂနွေအားလပ်ရက် တစ်ရက်လုံး တောင်ဘက်
ကမ်းခြေမှာ အပန်းဖြေဖို့ သွားမယ်လို့ ဆိုတယ်။ အဲဒီအချိန်ကတည်းက အယ်
တာဆင်ဟာ စုပ်စမြုပ်စပျောက်သွားခဲ့တယ်”

“ပုလိပ်က ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာတစ်ခုမှ ရှာမပေးခဲ့ဘူးလား” ဂျိုးက ဝင်
မေးလိုက်သည်။

“ရှာပြီလား၊ ဘူတာရုံတွေ စေ့သွားတယ်၊ ဘယ်ဘူတာမှာမှ သူ့အစ
အနက် မကောက်နိုင်ခဲ့ဘူး”

“မိုင်တစ်ရာအတွင်းမှာရှိတဲ့ အခြားပုလိပ်ဌာနတိုင်းကို သူတို့တွေ
သိကြီးရိုက်လိမ့်မယ်လို့ထင်တယ်၊ ဟုတ်ရဲ့လား”

“သူတို့ရိုက်ပါတယ်၊ ဒါဟာ ခင်ဗျားပါဝင်ပတ်သက်လာရခြင်း
အကြောင်းတရားပါ”

“အလို ဘယ်နှယ်ကြောင့်လဲ”

“ရှိတာမို့လို့ ပုလိပ်စခန်းရဲ့ ပြန်ကြားချက်အရ၊ အက်တာဆင်လို့
ထင်ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို စတုန်းဟမ်းလမ်းပေါ်မှာ ခရီးသွား လယ်သမား
တစ်ဦးက တွေ့မြင်ခဲ့တယ်။ မြောက်ဘက်ကိုဦးတည်လို့ပဲ၊ တနင်္ဂနွေနေ့ လင်း
အားကြီးအချိန်လို့ဆိုတယ်”

“ဒါထက် ပိုမသိတော့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒီလိုဆို ငွေတွေဘိုးသွားတဲ့ကိစ္စဆီ ပြန်ကြည့်ရအောင်။ အက်
တာဆင် မရှိမသားလုပ်သွားတယ်လို့ ဘာကြောင့် ခင်ဗျားက အပ်ကျ မပ်ကျ
စုပ်စုပ်သလဲ”

“ငွေစက္ကူတွေနဲ့ ပုဂ္ဂလိကပိုင်ပစ္စည်းတွေက စနေနေ့ မနက်ထိ
ရှိနေခဲ့တယ်”

“ရှိနေတယ်လို့ ခင်ဗျား ဘယ်နှယ် သိနိုင်သလဲ”

“သိရမှာ ကျုပ်အလုပ်ပဲ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် တွေ့ခဲ့ရတာပါ”

“ရော - အခြားဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ငွေခန်းကို မဆင်း
တော့ဘူးတဲ့လား”

“အက်တာဆင်ပဲ ဆင်းပါတယ်၊ ဒုတိယတန်းစာရေးလုပ်သူက အက်
တာဆင် ငွေခန်းကို ဆင်းနေချိန်မှာ လှေကားထိပ်မှာ စောင့်ပေးရတယ်၊ ဒါ
ဥပဒေပဲ၊ ဘယ်ဝန်ထမ်းမှ လုံခြုံရေးငွေခန်းကို တစ်ဦးတည်း ဆင်းခွင့်မရှိဘူး”

“သော့ကို ဘယ်သူကိုင်သလဲ”

“ကျုပ်ပါ”

“ဒီလိုဆို သော့က ခင်ဗျားကိုယ်နဲ့ ဘယ်တုန်းကမှ အကြောင်းမဲ့
မကင်းကူးဘူးပေါ့”

“မကူးပဲပါဘူး”

နီဝင်ဘာသည် တစ်ခဏမျှ နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။

www.burmeseclassic.com

“အက်တာဆင် ဘက်ကိုဝင်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“နှစ်နှစ်နီးပါးရှိပြီ”

“အရင်ကရော မရိုးမသားတွေ လုပ်ဖူးသလား”

“လုံးဝမရှိဘူး”

ထိုအခိုက် စာရေးတစ်ဦးတံခါးခေါက်လျက်ဝင်ရောက်လာပြီး စာအချို့ ယူဆောင်လာလေ၏။ စာတိတ်တစ်အိတ်ပေါ်မှ အရေးအသားကို မြင်လျှင် ဟားရစ္စမမြာ ကြက်သေသေ၍ သွားရသည်။ ထို့နောက် သူက စာအိတ်ကိုဖွင့်သည်။ စာယူလာသည့် စာရေးအခန်းတွင်းမှ ပြန်ထွက်သွားချိန်တွင် သူက စာကိုအသံထွက်၍ ဖတ်ပြလေသည်။

“မိတ်ဆွေကြီး ဟားရစ္စ -

ဂုဏ်သရေရှိသလောက် ဝင်ငွေလည်းကောင်း လှတဲ့ ကနေဒါ ဂရင်းဘက်ကြီးရဲ့ ကျွန်တော်လက်ရှိရာထူးကနေ အပြီးအပိုင် နှုတ်ထွက်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း ဒီစာအားဖြင့် အသိပေးအပ်ပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲ တွေးတွေး၊ လူစိတ်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ်မှာ ခွေးတစ်ကောင်ရဲ့ ညစ်ညမ်းတဲ့ဘဝနဲ့ ဘာမှ မခြားပါဘူး။ ကျွန်တော်ရရှိမယ့် သီတင်းတစ်ပတ် စာတွေကို နောင်ပြုလုပ်မယ့် ဒါရိုက်တာအစည်းအဝေးကျရင် နေ့ခိုကျွေးမွေးစရိတ်သာ ပြုလိုက်ပါတော့။

မိတ်ဆွေစစ်

စီဂျေ၊ အက်တာဆင်”

“စာတိုက်တံဆိပ်က ဘာလဲ” ဂျိုးကမေးသည်။

“ရီမိုစကီး၊ တနင်္ဂနွေ၊ နံနက် ၉း၃၀ နာရီ”

“အက်တာဆင် ခိုးတယ်လို့ ထင်စရာရှိတယ်” ဂျိုးက မှတ်ချက်ချသည်။

“ကျုပ်က နဂိုကတည်းက သေချာပြီးသားဗျ” ဟားရစ္စက အားတက်သရော ပြောသည်။

“အသေအချာတော့ မဟုတ်ဘူး” ဂျိုးကဆိုသည်။

“အခု သေချာပြီလား”

“ဒီနည်းကို စိတ်ညွတ်မိတယ်၊ ဘာကြောင့်တုန်း၊ အက်တာဆင် က ဒီစာကို ကွန်၊ ကွန် (Con - Con) ဆိုသူက တစ်ဆင့် ပို့စေတယ်၊ ဒီစကားလုံးက ဘာလဲ”

“ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုလား”

“ခင်ဗျားတွေလုံး မှန်တယ်၊ သူ့ကို ဒီမြို့မှာ စနေနေ့ ၁၈၃၀ နာရီ အထိ တွေ့တဲ့လူရှိတယ်။ ပြီးတော့ စနေနေ့ညနေ ၇ နာရီအမြန်ရထားနဲ့ ရီမိုစကီးကို မရောက်နိုင်ဘူးဆိုရင် သူ့အနေ နဲ့ မနက် ၉း၃၀ နာရီမှာ အဲဒီမြို့ စာတိုက်တံဆိပ်နဲ့ ဘာစာမှ ထည့်နိုင်မယ်မဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်ပြီ၊ အက်တာဆင် သူ့ခိုးဆိုတာ လက်ခံပြီ။ အဲ - သူခိုးတာအမှန်ပဲဆိုရင် စတုန်းဟမ်းလမ်းကြောင်းကို သူ့ဈေးမယ်၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ မိုင် ၃၀ အကွာရောက်အောင် တောလမ်းခရီးကို နှင်ချိန်ရပြီ။ လာဘာရာဒါရောက်တဲ့အထိ တစ်ချိုးတည်း လစ်မယ်၊ အင်း - ခင်ဗျားဒေါ်လာတစ်သိန်း ပြန်မြင်ရလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပေါ်မှာ ကျွန်တော်တော့ သံသယ ရှိချင်ပြီ မစ္စတာဟားရစ္စ”

“ဘယ်လို၊ ခင်ဗျားသူ့ကို အလွယ်နဲ့လိုက်နိုင်ရဲ့ မဟုတ်လား”

ဂျိုးက ခေါင်းယမ်းသည်။

“ခင်ဗျားဆန္ဒရှိလို့ သူ့နောက်ကိုလိုက်ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် လိုက်နိုင်ပါရဲ့” သူကဆိုသည်။ “ဒါပေမဲ့ လောရင် တီဒတ်စ်ဒေသထိ ဆန်တက်သွားပြီဆိုတော့ အဲဒီမှာ သူ ကနူးလှေတစ်စင်း ခိုးမှာပဲ၊ လှေနဲ့ မြစ်ရိုးအတိုင်း သွားပြီဗျေ”

“အဟွတ်” ဟားရစ္စ ရုတ်တရက် ချောင်းဆိုးသွားသည်။ “ဘာမှ ဖြစ်မလာဘဲနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ဒါရိုက်တာတွေက ခင်ဗျားကို တစ်နေ့ နှစ်ခေါ် လာနှုန်း ပေးလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး”

“တစ်နေ့ နှစ်ခေါ် လာနှုန်း၊ ဟုတ်ရဲ့လား” ဂျိုးက ခပ်သာသာဆိုသည်။

www.burmeseclassic.com

၅၆ ၈ မင်းစည်သူ

“ဒေါ်လာ တစ်သိန်းထက် အဆနှစ်ရာ (သန်း နှစ်ဆယ်) ရန်ပုံငွေ ခိုနေပါလျက်နဲ့ ဒီလို ‘ချစ်စီး’ ကျွန်ုပ်တို့ မထင်မိဘူး။”

ကျွန်ုပ်က သဘောကျသွားသည်။

“ဒီမှာ နိုင်ငံဘာ၊ မောင်ရင်အတွက် ဈေးနှုန်းညှိနှိုင်းမှုကို ကျွန်ုပ် က ကြားဝင်ဆောင်ရွက်ပေးလိုပါတယ်။”

“ကောင်းပါတယ်” တောသားလုလင်က သဘောတူလိုက် သည်။

“ဒီလိုဆို မောင်ရင်ရဲ့ ဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်းအတွက် ဟောဒီက မစ္စတာဟားရစ္စကို ကျွန်ုပ်က ရောင်းလိုက်ပြီ၊ လုပ်ငန်း အောင်မြင်မှုမရှိရင် တစ်နေ့ငါးဒေါ်လာရမယ်၊ အဲ မောင်ရင် အောင်မြင်ခဲ့ရင်တော့ ငွေပမာဏရဲ့ နှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ထပ်ရမယ်ဆိုတယ်။”

ဂျိုးသည် ကျွန်ုပ်အား မျက်လုံး အပြူးသွားဖြင့် ကြည့်နေသည်။ သို့ရာတွင် စကားတစ်ခွန်းမျှ မဆိုချေ။

“ဘယ်နှယ်လဲ ဟားရစ္စ၊ အဖွင့်လား ဒါမှမဟုတ် အပိတ်လား” ကျွန်ုပ်ကမေးလိုက်သည်။

“အိုး အဖွင့်ပါ၊ ကျုပ်တို့ကြောင့် မိတ်ဆွေစိတ်ရှုပ်သွားပြီ ထင် တယ်” ဟားရစ္စကဆိုသည်။

ယခုအခါတွင် နိုင်ငံဘာသည် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးအား အစွမ်းကုန် ပြောပြ လျက်ရှိချေပြီ။

နာရီနှစ်ဆယ် ကြာပြီးချိန်တွင် ဂျိုး၊ ဟောဘတ်ဆင် အောင်ရှိ ပုလိပ် အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် တောနက်ပိုင်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိ၍ နေကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ ရိုဘာဗီလီဒေသခံ လယ်သမားတို့ထံမှ သတင်း စနည်းနာရီ ခေတ္တရပ်နားသည်မှအပ မနားတမ်း ခရီးဆက်ခဲ့ရာ တောအုပ် အတွင်းသို့ နောက်ဆုံးဝင်မိသည်အထိ လူသူကင်းရှင်းလှသည့် လမ်းအလမ်းမင်း များစွာကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြရသည်။ (ဒေသသုံးစကား၌ တောအုပ်ကို ‘ချို’ ဟု ခေါ်သည်။)

“ကိုယ့်ဆရာ ဘယ်ကိုဦးတည်နေတာလဲ” ဟောဘတ်ဆင်က ဂျိုးကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“မြစ်နီဘက်ကိုလေ၊ ဘာကြောင့်တုန်းဆို၊ လယ်သမားကြီး မြင်ခဲ့သူ ဟာ အက်တာဆင် ဟုတ်ရိုးမှန်ရင် သူ အဲဒီ အရပ်ထိ တက်သွားမယ် လို့ ခန့်မှန်းရ တယ်”

“ဘာကြောင့် ခင်ဗျားဒီလို တွေးရတာလဲ”

“မြစ်နီဟာ စမ်းလိတ်ကန်ကြီး ရေလျှံတာကြောင့် ပေါ် ပေါက် လာရ တယ်၊ ပြီးတော့ ဒီဒေသ(စမ်းလိတ်)မှာ ကနူးလေပိုင်တဲ့ တိရိစ္ဆာန် ဖမ်းသမား အများအပြား နေထိုင်ကြတယ်။ အခုလို ဣလိပ်လမျိုးမှာ တိရိစ္ဆာန်ထောင်သမား တွေ လုံးဝမရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် သူ့အနေနဲ့ ကနူးလေ တစ်စီးကို အလွယ်တကူ ခိုးယူ နိုင်လိမ့်မယ်၊ ဒါ့အပြင် မနုဿမုဆိုး အလိုက်ခံရတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ မိမိ ကျွမ်းကျင်နှုတ်နုတ်နေထိုင်မြေတစ်ခုဆီ အရောက်ပြေးဖို့ အမြဲစဉ်းစားလေ့ရှိ တယ်၊ အဲ မစ္စတာဟားရစ္စ ပြောတာ လည်း လူကြီးမင်းကိုယ်တိုင် အကြားမိမို့ လား၊ ခွင့်ရက်ရှည် နှစ်ရာသီ တိုင်တိုင် မြစ်နီဒေသမှာ အက်တာဆင် ငါးမျှားခဲ့ တယ် ဆိုတာလေ၊ ပြီးတော့ . . . ” ထိုနေရာအရောက်တွင် ဂျိုးက သူ၏ စကားစကိုဖြတ်လိုက်သည်။ “ဟောဒီမှာ အက်တာဆင် ခြေရာတွေမဟုတ် လား” သူက ရုတ်တရက် ထအော်သည်။

“တွေ့ရခဲဘိခြင်း၊ ကြက်ကလေးရေ လုံအောင်ပန်း၊ မိအောင် စမ်း တော့မယ်၊ ဒါ သူ့ခြေရာတွေ အမှန်ပဲ”

“နို့နေပါဦး၊ ခင်ဗျား သူ့ကို မမြင်ဖူးပါဘူး၊ ဝီလီထင်ရအောင် ဘာ အကြောင်းပြချက်ရှိသလဲ” ဟောဘတ်ဆင်က အရေး ဆိုလိုက်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနာရီလောက်က ကျုပ်တို့ခြေရာတွေ စတွေ့တဲ့ အချိန်မှာ (အတိအကျ ပြောရရင် ကိုယ့်လူ ဆေးတံမီးညှိ နေတဲ့အချိန်ပေါ့)” ဂျိုးက ဂဆန်က တုံ့ပြန်သည်။

“ခြေရာတွေဟာ တောအတွင်းပိုင်းက ထွက်လာတယ်၊ နောက်

www.burmeseclassic.com

ကျုပ်တို့တစ်တွေ ကာတီးယားနေရာအနီးရောက်တော့ ခြေရာတွေက တောထဲ
တစ်ခါ ပြန်ဝင်သွားတာ-တွေ့လိုက်ရတယ်။ အဲဒီကနေ တောအပြင်ဘက်၊
ကာတီးယားကို တစ်မိုင် လွန်တဲ့အခါမှာ လမ်းမပေါ် ရောက်သွားကြတယ်။ ဒီလို
ရှောင်ပြေးနေခြင်းဟာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ ခြေရာရှင်ဟာ လူတွေ့ခံဝံ့ဟန်
မတူဘူး။ ဒါဟာ ခြုံချုပ်လက်ရာနဲ့ နဲ့ပါတ် ၈ ဘွတ်ဖိနပ်တစ်ပုံ၊ ရာဘာ
ဖိနပ်ခုံမှာ သံမှိုတွေစွဲထားသေးတယ်၊ ကဲ သွား ကြစို့”

ကျွန်ုပ်တို့၏ ခရီးစဉ်နှင့်ပတ်သက်၍ အသေးစိတ်ဖော်ပြမည် မဟုတ်
သကဲ့သို့ နိုင်ငံဘာ၏ ခြေရာကောက် ရှာပုံတော်ဖွင့်ရာ၌လည်း မြေမှာ၊ ကျောက်
ဆောင် အထပ်ထပ်ဖြတ်ကျော်၍ ခြစ်ရာတစ်ချက်၊ သစ်ကိုင်းကျိုးတစ်ချောင်း
ကအစ သူ၏ အသေးစိတ်လေ့လာချက်တို့ကို တင်ပြလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ ပုလိပ်
အဖွဲ့ဝင် ဟော့ဘက်ဆင်သည် ခြေရာကောက်ရာ တွင် လူတော်တစ်ဦးဖြစ်
ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကိုယ်သူ ထိုထက်ပို၍ သွေးနားထင်
ရောက်နေသည်။ ကျွန်ုပ်အမြင်အားဖြင့်မူ သူသည် ဂျိုး၏ ထင်ရှားမြင်သာသည့်
အားသာချက်အပေါ် အနည်းငယ် မလိုတမာဖြစ်ဟန်တူ၏။

ထိုညက ကျွန်ုပ်တို့သည် လမ်းကလေးဘေး၌ စခန်းချ အိပ်စက်
ခဲ့ကြရသည်။ နိုင်ငံဘာ၏ အဆိုအရ သူ၏သည် ယခုအခါ ကျွန်ုပ်တို့၏ရှေ့ နာရီ
မျှားစွာ မဝေးလှသော အရပ်တွင်ရှိနေသည်ဟုဆိုသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ သူ့ကို ဖမ်းဆီး
နိုင်ခြင်းမရှိမီ အရာရာသည် မြစ်နီသို့ သူရောက်နှင့်၍ ကနူးလှေ တစ်စီးစီး ရခိုင်
မရနိုင်ခြင်းအပေါ် တွင် တည်ပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ယခုလို မှောင်နှင့်
မည်းမည်းအချိန်၌ ခြေရာကောက်ရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့
လူစုအဖို့ အခြေအနေအရ စခန်းချလိုက်ကြရသည်။ နောက်တစ်နေ့နံနက်
အလင်းရောင်လော့ချိန်တွင် နိုင်ငံဘာက နီးသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့နီးကြရပြီး ရှေ့သို့
အလျင်စလို ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြန်သည်။

အချိန်အတန်ကြာအောင် အက်တာဆင်၏ ခြေရာများအတိုင်း
လိုက်ခဲ့ပြီးနောက် တစ်နေရာအရောက်တွင် လမ်းမကြောင်းမှ ဖယ်ဆင်း

သွားသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ ပုလိပ်အရာရှိသည် တောလမ်းတစ်လျှောက်
သုံး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် လိုက်သည်မရှိဘဲ သူ၏ ခြေသံများထွက်ပေါ်နေရာ ဂျိုး
က သူ့အား အမူအရာဖြင့် တားယူရသည်။

“နားထောင်စမ်း” ဂျိုးက လေသံဖြင့်လှမ်း၍ သတိပေးသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ချွတ်နင်း၍ အသာတိုးလာခဲ့ရာ ကျွန်ုပ် တို့လူစု ရှေ့
ကိုက်ငါးဆယ် မရှိတတ်သော လူတစ်ယောက်သည် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားပုံမျိုးဖြင့်
ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ကြရလေ၏။ ထိုသူ
သည် နေထွက်လာရာဘက်သို့ မျက်နှာမူထားသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ သူ၏
မျက်နှာကို ထင်ထင်ရှားရှားမြင်နေရသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးစစ၊ နှစ်ရက်ကြာ
မရိတ်သင်ဘဲထားရသည့် ပါးမုန်းမွေးနှင့် အလွယ်တကူ အမှူး မပေးတတ်သည့်
ခေါင်းမာမည် မျက်နှာကြောမျိုးပင်၊ သူ၏ ဦးခေါင်းသည် ရင်ဘတ်ပေါ်သို့
ခပ်လျှိုးလျှိုးငိုက်ကျနေခြင်းကြောင့် လွန်စွာ စိတ်ဓါတ်ကျ နေသည်ဟု ယူဆရ
သည်။ ထိုစဉ် သူ၏ လက်များကို ဝှေ့စမ်းလိုက်သည်။ မရှေးမနှောင်းမှာပင်
သူထံမှ ခပ်တိုးတိုးညည်းညူသံတစ်ချက် ပေါ်ထွက် လာသည်။

ကျွန်ုပ်တို့လူသိုက်သည် မြေကြီးပေါ်၌ ဝပ်တူး၍ ရှေ့သို့ တိုး သွား
သည်။ ထိုသို့ရှိနေစဉ် ဟော့ဘက်ဆင်သည် ရုတ်တရက် ရှေ့သို့ ခုန်တက်သွားပြီး
ထိုသူ၏ လက်ကောက်တို့ကို သူ၏ လက်ထိပ်တစ်စုံဖြင့် ပြောင်းခနဲမြည်အောင်
ခတ်ပစ်လိုက်သည်။

“စီဂျေ အက်တာဆင် မင်းကို ကျုပ်မိပြီ” သူက ကြုံးဝါးလေ သည်။
အက်တာဆင်လည်း ဝါယာကြိုးကိုင်မိသူတစ်ဦးကဲ့သို့ လန့်ဖျပ်၍ ခုန်လေ၏။
သူ၏ မျက်နှာမူကား ရုတ်တရက် သွေးဆုတ်လျက် ဇေဇေငါး ဖြစ်ဟန်ဖြင့် ခေတ္တ
ခဏမျှ တစ်ကိုယ် လုံးတောင့်၍နေသည်။ ထို့နောက်တွင်မှ လွန်စွာ တူးဆွန်းသော
အသံဖြင့် “မိပြီ၊ ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားအတွက် ဘာအကျိုးရှိမှာမို့လို့လဲ”

“မင်းယူလာတဲ့အထုပ်ကိုသာ ကျုပ်လက်အပ်စမ်းပါ”

ဟော့ဘက် ဆင်က တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

၆၀ ၈ မင်းစည်သူ

ခေတ္တမျှတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ “စကားမစပ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဘာ အမှုနဲ့ ဖမ်းတယ်ဆိုတာလေးတော့ အတိအကျ သိပါရစေဦး” အက်တာဆင်က မေးသည်။

“ကြားလိုတယ်ပေါ့” ဟော့ဘ်ဆင်က ခပ်ထွေးထွေးဆိုရင်း “မင်းသိ မှာပါ။ ဂရင်းဘက်ကြီးက ဒေါ်လာတစ်သိန်းမူလေ၊ ငွေကို အသာတကြည် အပ်ပြီး ကျုပ်တို့ ခုက္ကထပ်ပေးဖို့ မစဉ်းစားပါနဲ့”

“ကိုယ့်ဘာသာ ခုက္ကရှာချင်သပဆိုလည်း ရှာပေါ့ဗျာ” အကျဉ်းသား က ခပ်ပေါ့ပေါ့ဆိုသည်။ ဟော့ဘ်ဆင်သည် ပြောပြောဆိုဆို အက်တာ ဆင်၏ အိတ်ကပ်များအတွင်းသို့ သူ၏ လက်ကို ထိုးနှိတ်၍ ငွေစုစပ်စပ် ရှာသည်။ သို့ရာတွင် မည်သည့် အရာမျှ မတွေ့ချေ။

“ငွေတွေ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာမရှိဘူး” ဟော့ဘ်ဆင်က အလန့်တကြား အော်သည်။ “အထုပ်ထဲမှာ ကြည့်ဦး”

နီဝင်ဘာသည် အထုပ်တွင်းမှ ဝီစကီလေးထောင့် ပုလင်းတစ်လုံး၊ ပေါင်မုန့်အချို့၊ ဆားနှင့် ဆိတ်သားခြောက်တစ်ပြားကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်သည်။ ပါသမျှ အကုန်ဖြစ်၏။

“ဟိုဟာတွေ မင်းဘယ်မှာ ဝှက်ထားသလဲ ပြောစမ်း” ဟော့ဘ်ဆင် က ငေါက်ငမ်း၍မေးသည်။ အက်တာဆင်သည် ရုတ်တရက် ဟက်ဟက်ပက် ပက် ရယ်မောလိုက်၏။

“ကျွန်တော်က ဘက်ကို လုယက်တယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ ထင်နေတာ လား” သူက မခိုးမခန့်မေးသည်။

“ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ် ကျွန်တော် သူတို့ကိုမနှစ်မြို့ခဲ့တာ အမှန်ပဲ၊ အဲသူတို့တွေ ဒီလိုအဆော်ခံရတာလည်း ဝမ်းသာမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ဆော်တဲ့လူတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကျွန်တော့်ကို အခုလို အကြမ်းကိုင်ဖမ်းဆီးခဲ့မှု အတွက် ခင်ဗျားနဲ့သူတို့ကို ကျွန်တော် အရေးယူရလိမ့်မယ်”

ထို့နောက် သူသည် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး (ဂျိုးနှင့်ကျွန်ုပ်) ဘက်သို့ မျက်နှာ မူလိုက်သည်။

“ဆရာသမားတို့နှစ်ယောက် သက်သေပဲနော်”

“မင်းဟာ စိလျှေ အက်တာဆင်ဆိုတာကို ငြင်းချင်သေးလား”

ဟော့ဘ်ဆင်က ကြားဖြတ်မေးသည်။

“မငြင်းလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော်ဟာ အက်တာဆင်မှ အက်တာဆင် ဝစ်စ်ပါ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒီမှာ အက်တာဆင်၊ ငွေထုပ်ဝှက်ထားတဲ့ နေရာ ကျုပ် တို့ကိုပြပါ။ ဒါ၊ မောင်ရင်အတွက် အခွင့်အရေးပဲ၊ တရားရုံးမှာ ရင်ဆိုင်တဲ့အခါ မောင်ရင်ဥပဒေအကြံပေးက ဒီအချက်ကို ထည့်သွင်းလျှောက်လဲနိုင်မှာဖြစ် တယ်”

“ခုအချိန်မှာတော့ ဘာအကြံပေးတာကိုမှ ကျွန်တော် မလိုပါဘူး၊ ကျေးဇူးပါပဲ ခပ်စောစောက ပြောခဲ့သလို လုယက်မှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် ဘာမှမသိဘူး”

ဟော့ဘ်ဆင်သည် သူ့အား ခြေဆုံးခေါင်းဖျားကြည့်လေ၏။

“ကဲ မင်းဟာ ရှေ့လျှောက် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် ထွင်ပြန်ဦး တော့မယ်” သူက အရွဲ့တိုက်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့အလုပ်ကို ကျုပ်တို့ အခုစလို့ရတယ်။ ကဲ ဂျိုးရေ၊ သူ အထုပ်ဝှက်ထားတဲ့နေရာကို ရအောင်ရှာစမ်းပါဗျာ”

နီဝင်ဘာသည် မြေပြင်ပေါ်၌ ပွင့်လျက်သားရှိသည့် အထုပ်အား မှေ့နှော့က်ရှာဖွေရင်း အထုပ်နှင့် ပစ္စည်းတို့ကို ဂဃ နုဏတစ်ခုချင်း ကြည့်သည်။ အက်တာဆင်သည် ကြိုးပြတ်သော စွန်ပမာ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် ပုံ လျက်သား ကျနေသည်။ ဟော့ဘ်ဆင်နှင့် ဂျိုးတို့နှစ်ဦးလုံးသည် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်ကို အမြန်ဆုံးလေ့လာကြည့်ရှုလိုက်သည်။ ကိုက်အနည်းငယ်မျှသွား ရောက်စူးစမ်းခြင်းဖြင့် အက်တာဆင်၏ ခရီးအဆုံးကိုတွေ့ရှိကြရသည်။

၆၂ ၈ မင်းစည်သူ

“ဟောဒီဟာ သူညီအိပ်ခဲ့တဲ့ နေရာပဲ” ဟော့ဘ်ဆင်က ဆိုသည်။
“အတော်ရှင်းပါတယ်၊ ဒီနေ့ လျှာထွက်အောင်မောပြီး ပုံလဲသွားတာပါ။ ကျုပ်က မနေ့ညကလို့မှန်းတယ်။ ဒီနေ့ရက်က စခန်းဟောင်းတစ်ခုလို့ ယူဆရတယ်”
ပုလိပ်အရာရှိသည် ပန်းခင်းများနှင့် စခန်းမီးပုံရာ များကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ဟုတ်ပြီ” သူ၏ စကားကိုဆက်သည်။

“အဓိပ္ပါယ်က ဒါပဲ၊ သို့သော် ခက်နေတာက ဘက်ကဘုံးသွားရုံတွေ တွေကို ဒီနေ့ ဘယ်မှာသွားဝှက်ထားသလဲ”

တစ်နာရီကျော်မျှကြာအောင် စိတ်ကူးရသည့် နေရာတိုင်းကို ဟော့ဘ်ဆင်က နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်ရှာသည်။ သို့ရာတွင် နီဝင်ဘာဂျီးကား ထိုသို့ မဟုတ်ပေ။ သူသည် မြစ်ဘက်ဆီသို့ တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်မျှ ဖြတ်ခနဲ ကြည့်လိုက် ပြီးနောက် မီးဖိုတစ်ဖို မွေးသည်။ ပြီးလျှင် ကရားအိုးတင်၍ ရေခန်းကျိုလေ၏။
သူ၏ ဆေးတံအိုးကိုလည်း မီးညှိလေသည်။ ထိုစဉ် အက်တာဆင်သည် သူ လဲကျရာ သစ်ပင်အောက်မှနေ၍ ဖြစ်ပျက်ပုံအလုံးစုံကို မိမိနှင့် မည်သို့မျှ မသက် ဆိုင်သကဲ့သို့ အိပ်ချင်မပြေသည့် အမူအရာဖြင့် မျက်လုံးများစင်းထားလိုက် သည်။ သူ၏ အပြုအမူသည် တမင်တကာ ဟန်ဆောင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် ၏ စိတ်၌ မှတ်ယူမိသည်။

အဆုံးတွင် ဟော့ဘ်ဆင်သည် သူ၏ ကြိုးပမ်းမှုကို ရပ်တန့်လိုက် သည်။ ထို့နောက် ဂျိုးဖျော်ပေးသည့် လဘက်ရည် တစ်ခွက်ကိုယူသည်။

“ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဝှက်ထားတာ ဘာမှမရှိဘူး” သူက အကျဉ်း သားမကြားနိုင်စေရန် အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့်ဆိုသည်။ “ပြီးတော့ သူ့ရဲ့” အက် တာဆင် လဲလျောင်းရာဆီသို့ သူ၏ လက်ကို ဝှေ့ယမ်းရင်း “ခြေရာသလဲ့နဲ့စက လည်း သူအိပ်ခဲ့တဲ့နေရာမှာတင် တိတိပပ အဆုံးသတ်သွားတယ်။ အဲဒီနေရာ ကို လွန်ပြီး ခြေတစ်လှမ်းမှ မရှေ့ခဲ့သလို ကိုက်ငါးဆယ် လောက်ဝေးတဲ့ မြစ် ဘက်ဆီလည်း သွားတာမတွေ့ရဘူး။ ကျုပ်အမြင်က သူလုပ်ခဲ့သမျှဟာ အတော်ရှင်းနေတယ်လို့ ယူဆတယ်”

ဒေါ်လာတစ်သိန်းလှယ်ကုမ္ပဏီ ၈ ၆၃

“အလို၊ ဒီလိုပဲမြင်သလား” ဂျိုးက ကောက်ကောင်ကော မေးလိုက် သည်။

“အမှန်ပါပဲ၊ ဒီနေ့ဟာ အထုပ်ကို ဝှက်ချင်ဝှက်၊ ဒါမှမဟုတ် လမ်း ဆစ်နေရာရာမှာ ကြံရာပါတစ်ဦးကို ပေးချင်ပေး၊ ဒါပဲရှိတယ်”

“ဒီလိုပဲလား၊ ကိုင်း ဒါဖြင့် ခင်ဗျားဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“ကျုပ် တွေးမိတာက သူ့ကို တစ်ယောက်တည်း မေးရရင်ဖြင့် မုချ နှိပ်ခံလိမ့်မယ်ထင်တာပဲ” သူက ပြောပြောဆိုဆို ထရပ်သည်။ နီဝင်ဘာလည်း အက်တာဆင်အတွက် လဘက်ရည်တစ်ခွက်ပေးရန် ပြင်လေ၏။

“မလုပ်နဲ့” သူက တားလိုက်သည်။ “အကျဉ်းသား အက်တာဆင် အဖို့ အထုပ်ဘယ်မှာ ဝှက်ထားတယ်ဆိုတာ မဝန်ခံသမျှ ဒီကနေ ကူးဘက်စ် အထိ ဘာအစားအသောက်မှ ရလိမ့်မယ်မဟုတ်ဘူး”

“ကျုပ်တို့ အသုံးသွားကြရရင် ကောင်းမယ်” သူက စကားကို ဆက် သည်။ နီဝင်ဘာသည် ပခုံးတစ်ချက်တုန်လျက် မီးပုံဘေးသို့ ပြန်သွားသည်။

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် သွားနဲ့ပါ၊ ကျုပ် အကျဉ်းသားနဲ့ စကား လေးတစ်ခွန်း၊ နှစ်ခွန်းလောက် အေးအေးဆေးဆေး ပြောပါရစေဦး”

“ကျွန်တော် ဒီမှာရှိနေရမယ်” ဂျိုးက ခပ်တည်တည်ဆိုသည်။

“ဘာအတွက်လဲ” ဟော့ဘ်ဆင်အသံက ဟိန်းထွက်လာသည်။

“ခိုးရာပါပစ္စည်းတွေပြန်ရရှိ ဘက်မန်နေဂျာ ဟားရစ် ကိုယ်တိုင် ကျွန် တော်ကို တာဝန်ပေးခဲ့လို့ပါ” ဂျိုးက တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“နေဦး” ဟော့ဘ်ဆင်က တားသည်။ “အက်တာဆင်ရဲ့ လမ်း ကြောင်းက သူညီအိပ်စခန်းချတဲ့နေရာမှာတင် ရပ်သွားပြီး အခြား လမ်း ကြောင်းလည်း မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ဆီကို ဘယ်သူမှ ရောက်မလာခဲ့ဘူးလို့ ကျုပ်ယူဆတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအနီးတစ်ဝိုက်မှာ ငွေစက္ကူတွေ ဒီနေ့ ဝှက် ထားဦးမယ်လို့ ကိုယ့်လူထင်နေသလား”

“လုံးဝ မထင်ဘူး” ဂျိုးက တုံးတံတံပြောသည်။

ဟော့ဘ်ဆင်က ဂျိုးကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လှည့်ထွက်သွားသည်။

“ကောင်းပြီလေ” သူက ထိုသို့ဆိုရင်း

“ကိုယ့်လူလည်း ကိုယ့်နည်းနဲ့ကိုယ့်ဟန်ပေါ့၊ ကျုပ်လည်း ကျုပ်နည်းနဲ့ကျုပ်ပဲ၊ ကျုပ်တို့ကတစ်စုံကို မရောက်မီ သူ့ဆီက ပြောခဲ့ချက်တစ်ခု ရလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်တို့ကထားတယ်။ သူ့အတော်ခြေကုန်နေပါပြီ။ ဒီတော့ သူ့ရဲ့ ခိုးရာပါအထုပ်ကို ဘယ်မှာ ဝှက်ထားတယ်ဆိုတာ သူပြောလာတဲ့အထိ၊ ကျုပ်က သူ့ကို နားခွင့်၊ အိပ်ခွင့်၊ ထိုင်ခွင့်တောင် မပေးဘဲ ထားမယ်”

“သူဘယ်တော့မှ ပြောလာမှမဟုတ်ဘူး” ဂျိုးက အပိုင် ပြောချလိုက်သည်။

“ကိုယ့်လူ ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောနိုင်ရလဲ”

“ဘာကြောင့်တုန်းဆို သူပြောနိုင်လို့ပေါ့၊ သူ့သိ မထားတဲ့ကိစ္စတို့ သူ့ဘာပြောမလဲ”

“ဘာ” ဟော့ဘ်ဆင်၏ အာမေဇွတ်အသံနှင့်အတူ သူ၏ ကိုယ်ကြီးချောခနဲ ပြန်လှည့်လာသည်။

ဟော့ဘ်ဆင်သည် သူ၏ လက်ကောက်ဝတ်နှင့် အက်တာဆင်၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို အတူတကွ ပူးတွဲချည်နှောင်လျက် ကျွန်ုပ်တို့ လာခဲ့သည့် လမ်းအတိုင်း ပြန်လည်ထွက်ခွာ၍ ပျောက်ကွယ်သွားသည့်တိုင်အောင် နှိမ့်ဘာဂျိုးမှာ သူ၏ နေရာ၌ မလှုပ်မယှက်ရှိနေသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ” ကျွန်ုပ်က စလိုက်သည်။

“ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

“တစ်ချက်လောက် ယာ်ကြည့်ချင်သေးတယ်” ဂျိုးက ပြောပြောဆို ဆို ခုန်ထလိုက်သည်။ ထို့နောက် မြေပြင်တစ်ဝိုက်ကို ခပ်သုတ်သုတ်ရှာသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း သူ၏ အနီး၌ အဖော် ပြုလေ၏။

“ခင်ဗျားဘယ်နှယ်သဘောရသလဲ” အဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်၏ အလှူအဆကို မေးသည်။

“မတွေးတတ်အောင်ဘဲ” ကျွန်ုပ်၏ အမြင်ကိုဖြေသည်။ “သစ်ဆွေးတုံးတွေ လဲကျနေတဲ့ နှစ်နေရာ သုံးနေရာလောက်က လွဲလို့ အခြား သဲလွန်စ၊ အမှတ်အသားဆိုတာ မတွေ့ရဘူး။ ကျွန်ုပ်အယူအဆက အက်တာဆင်ဟာ မီးဖိုဖို့ ဒါတွေကို ကောက်ယူခဲ့ဟန်တူရဲ့၊ ကျွန်ုပ် နားမလည်နိုင်တာတစ်ခုက ဟော့ဘ်ဆင် မသိတာကို ခင်ဗျားဘာမျှား ပိုထူးပြီး သိထားသလဲဆိုတာပဲ”

“ဒီလိုလား” ဂျိုးက ထိုသို့ပြောရင်း မြစ်ဆိပ်ဆီသို့ ဆင်း သွားသည်။ မြစ်ကမ်းပါးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုက်ငါးဆယ်ထက် ပိုမဝေးသော်လည်း သစ်ပင်များ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ နေရာမှ မြစ်ကိုမမြင်နိုင်ချေ။

ရေစီးညင်သာသည့် မြစ်တစ်စင်းပင်၊ မြစ်ကမ်းစပ်၌ မြေပေါ်တွင် မကြာခင်က ဆွဲတင်ထားသော ကနူးလှေတစ်စီး၏ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် စွပ်ကြောင်းများကို မမြေ့လင့်ဘဲ တွေ့ကြရသည်။ ကနူးလှေစုတ်ကြောင်း၏ ဘေးဘက်၌ ပေါ်တွင် လှော်တက်တစ်ချောင်း အလျားလိုက်ချခဲ့သည့် အမှတ်အသားလည်း မထင်မရှားရှိနေသည်။

ဂျိုးက ထိုအမှတ်အသားကို ညွှန်ပြသည်။ လှော်တက်သည် ကနူးလှေပေါ်မှ ပြုတ်ကျခဲ့ခြင်းဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့တွေးမိသည်။ အကြောင်းမှာ ၌ အစိုပေါ်တွင် ထင်ကျန်ရစ်သည့် လှော်တက်ရာသည် လွန်စွာတိမ်နေ၏။

“ကနူးလှေဆိုက်သွားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“အမြင်အရ သုံးနာရီခွဲ လေးနာရီအတွင်း ဖြစ်နိုင်တယ်” ဂျိုးကဖြေသည်။

“ဒီအတိုင်းဆို ဒီအချက်ဟာခင်ဗျားအတွက် အထောက်အကူပေးနိုင်မယ်လို့ ကျွန်ုပ်မထင်ဘူး။ လှေဆိုက်လာခြင်းက အက်တာဆင် လှယက်မှုနဲ့ မဆိုင်ဘူးလေ။ ဘာကြောင့်တုန်း၊ ဒီနေရာကနေ စခန်းအထိ ရောက်အောင် အထုပ်တစ်ထုပ် လှမ်းပစ်ဖို့က အလွန်ဝေးလွန်းနေတယ်။ ပြီးတော့ ခြေရာတွေ

၆၆ ၈ မင်းစည်သူ

မတွေ့ရတာကြောင့် အက်တာဆင်အနေနဲ့က ကနူးလှပေါ်က သူ့ကြံ ရာပါဆို ခိုးရာပါပစ္စည်းသွားမယေးနိုင်ဘူးဆိုတာ ရှင်းပါတယ်။ မမှန်ဘူးလား”

“ဒီအတိုင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်တာပေါ့” ဂျိုးက ဝန်ခံသည်။

“ကိုင်း ဒီလိုဖြင့် ကနူးလှပဟာ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခု ဖြစ်နိုင်တယ်”

နိုင်ငံတာက သူ၏ခေါင်းကို ယမ်းသည်။

“ဒီအထိ ကျွန်တော် မဆိုလိုပါဘူး မစ္စတာကွာရစ်ချ်” သူက နောက် တစ်ကြိမ် မြစ်ကမ်းဆီသို့ ရုတ်တရက် ပြေးဆင်းသွားသည်။ ထို့နောက် အက် တာဆင် ညအိပ်ခဲ့သည့် နေရာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ လူစု မူလလာရာ လမ်းကြောင်းမှ အနည်းငယ် သွေ့ဝှက်မည့် ခြေသွားလမ်းကို အသုံးပြုခဲ့ ခြင်းပင်။ မကြာမီ သူ၏ခါးပတ်မှ ရဲတင်းကို ဖြုတ်ယူကာ မီးဖိုအတွက် ထင်းလုံး ခြောက် တစ်တုံးနှစ်တုံးမျှ ခွဲသည်။ ထင်းရလျှင် မီးမွှေး၍ ရေခဲခွေးအိုးကို နောက် တစ်ကြိမ် တင်ပြန်သည်။ သူ၏ လုပ်ပုံတိုင်ပုံကို ကြည့်၍ ကျွန်ုပ်မမြင်နိုင်သည့် ကျွန်ုပ်အတွက် ဖြေရှင်းမရနိုင်သည့် ကိစ္စ ရပ်တွင် သူ့အဖို့ အချက်အလက် တစ်စုံတစ်ရာ ရကောင်းရထားလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။

“ခုအချိန်လောက်ဆို အက်တာဆင်ဟာ ဟော့ဘ်ဆင်ကို ဝန်ခံ လောက်ပြီလို့ ကျွန်ုပ်ထင်တယ်” ကျွန်ုပ်က ဂျိုးထံမှ စကားရရန် ကြောင်းပေး သည်။

“လူယက်တဲ့ကိစ္စလောက်တော့ ဝန်ခံနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘက်က ဘိုးလာတဲ့ငွေတွေ ဘယ်မှာလဲဆိုတာ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ သူမပြောနိုင် ပါဘူး”

“ဒီကိစ္စ ခင်ဗျားပြောဖူးတယ် ဂျိုး၊ အတော်သေချာမယ့် ပုံပဲ”

“သေချာပါတယ်။ အက်တာဆင် မသိရှိအမှန်ပါ။ ဘာကြောင့် တုန်း၊ သူတစ်လှည့် အလုပ်လိုက်ရတယ်။ သူ့ခိုးလက်က သူ့ဝတ်လုဆိုတာ ဒါမျိုး ပေါ့”

“အလုပ်ရတယ်” ကျွန်ုပ်က ယောင်ယမ်း၍ အော်မိသည်။

ဂျိုးက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဘာလဲ လမ်းခါးပြလား”

“လူယူတဲ့ ဘောက်ဆင်သမားက ငါးပေရှစ်လက်မ၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး၊

ကြန်အင် လက္ခဏာပြည့်စုံတဲ့ ရုပ်လက္ခဏာမျိုးနဲ့ ဆံပင်အရောင်မည်းနက်တယ်။ ကျွန် တော်အထင် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်၊ နေရပ်က လင့်ဒီဗီလီ ဒါမှ မဟုတ် အဲဒီအနီးတစ်ဝိုက်ပေါ့လေ”

“ဂျိုး ဆက်မပြောပါနဲ့တော့” ကျွန်ုပ်က အော်လိုက်သည်။ “ခင်ဗျား ဟာ သေချာလှချည်လား၊ ဘယ်လိုများ သိထားလို့လဲ”

“ဘက်ရဲ့ငွေတွေ ပြန်ရပြီးရင် ကျွန်တော်ပြောပြပါ့မယ်။ တစ်ခု သေချာတာက အက်တာဆင်အနေနဲ့ အခုအခြေအနေမျိုးထက် ပစ္စည်းရ ပြီး အလုပ်ကြမ်းနဲ့ ငါးနှစ်နေရတာကမှ ပိုပြီး တန်ဖိုးရှိဦးမယ်ဆိုတာပဲ။ နေဦးဗျာ မစ္စတာ ကွာရစ်ချ်၊ ကျွန်တော် ဆန္ဒသိပ်စောနေပြီထင်ပါရဲ့။ လဘက်ရည်လေး သုံးဆောင်လိုက်ပါဦး၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့တွေ လင့်ဒီဗီလီကို ယွန်းကြ ချည်ဦးရဲ့။ ရေဆန်အတိုင်း ရှစ်မိုင်အလှန်ဆုံးပေါ့”

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး လင့်ဒီဗီလီသို့ရောက်ချိန်တွင် နေ့လယ်ပိုင်း ခပ်စော စောသာရှိသေးသည်။ ကနေဒီယန်တို့ ခေါ်ဝေါ် သုံးစွဲခြင်းကို ခြင်းချက်ထားပြီး ကျွန်ုပ်တို့အလိုအားဖြင့် လင့်ဒီဗီလီကို ရွာတစ်ရွာဟု ခေါ်ဆိုရန် ခက်လှသည်။ ကွက်တီကွက်ကျားယာမြေအချို့နှင့် တစ်ခုတည်းသော ကုန်စုံဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင် သာ ရှိသည်။ ဂျိုးက ယာတောမြို့ကြီးတစ်မြို့၏ အပြင်ဘက်၌ ခေတ္တရပ်နားလိုက် သည်။

“ဒီယာတောမြို့မှာနေတဲ့နေ့ကို ကျွန်တော်သိတယ်” သူက စကား စသည်။

“အတော်ကုတူစွန့်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ မစ္စတာကွာရစ်ချ်ရဲ့၊ သူ့ကို စကားပြောအောင် လုပ်တဲ့နည်း ကျွန်တော့်မှာ ရှိပါတယ်။ သို့သော် သူ့ဆီက ကျွန်တော် သတင်းနှိုက်တယ် ဆိုတာ သိရင် လုံးဝပါးစပ်ဟာမှာ မတူတော့ ဘူး”

www.burmeseclassic.com

ယာသမားကို အိမ်မှာပင် အခန့်သင့် တွေ့ကြရသည်။ ရှုသိုးသိုး မျက်နှာဖြင့် ဖော်ရွေပျူငှာဟန် အလျင်းမရှိချေ။ သူ၏ ဖခင်သည် လွန်ခဲ့သည့် ရာစုနှစ်ထက်ဝက်ကပင် စကော့တလန် မြောက်ပိုင်းမှ ပြောင်းရွှေ့လာသူဖြစ်သည်။

“အိုင်ဆေး မက်အင်ဒရူး”

ဂျိုးက နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကော်ပေါက်ပဲဗျို့။ နောက်တစ်လကျော်မှာ မြစ်နီဘက်ကို တက်ပြီး သမင်ဖမ်းမယ့် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ကျုပ်ခေါ်လာဖို့ရှိတယ်။ ဆွဲခိပွန်းကန် ကြီးဘေးက ဘန်ကလင်းအထိ အရောက်သွားမှာဆိုတော့ သန်သန်မာမာ မြင်းနှစ်ကောင် ရယ်၊ ကျုပ်တို့အတွက် လမ်းပြကောင်းကောင်းတစ်ယောက်နဲ့ အခြား လိုအပ်မယ့်ပစ္စည်းတွေခင်ဗျားဆီက ငှားချင်တယ်။ ကိုင်း ခင်ဗျား ဘယ်လောက် ယူမလဲ”

“ဒေါ်လာနှစ်ဆယ်”

“ကြိတ်လိုက်ကွ” ဂျိုးကဆိုသည်။

“ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားမြင်းအိုကြီးတွေကို အပြီးအပိုင် ဝယ်တာမဟုတ်ဘူးနော်” စကော့လူမျိုး၏ နှုတ်ခမ်းအစုံ လုပ်လုပ်ရွရွဖြစ်သွားသည်။

“ဒီထက် လျော့ဈေးနဲ့တော့ မပေးနိုင်ဘူး ကိုယ့်လူ”

“အခြားသူတွေရဲ့ဆန္ဒကလည်းရှိသေးတယ်”

“သူတို့တွေရဲ့နာမည်ကဘယ်နှယ်ခေါ်တုန်း” မက်အင်ဒရူးက ခပ်ထော့ထော့ ပြန်မေးသည်။

“လိုက်ပါမယ့်သူတွေက လွန်ခဲ့တဲ့ သီတင်းခြောက်ပတ်က ဒီမှာလာသွားတဲ့ ဘက်စာရေးအက်တာဆင်လဲ ပါသဗျာ”

“ရော ခင်ဗျားမှားပြီ” မက်အင်ဒရူးက အော်လိုက်သည်။

“ဘာလို့တုန်းဆို ဘက်စာရေးအက်တာဆင်နဲ့ တောင်လေး ဆိုင်မွန် ပိုင်တာရီတို့နှစ်ယောက် ရောက်လာကြတယ်။ ပြီးတော့ မိသားစုနဲ့ အတူ သူတို့ရဲ့

ဂျုံကြိတ်စက်ရုံသစ်မှာ နေသွားတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တောင်းတဲ့ အဖိုးအခက နှစ်ဆယ်ပဲ။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် ကျုပ် ခင်ဗျားအတွက် မြင်းတစ်ကောင်မှ ဆောင်ပေးနိုင်ဘူး”

“ကောင်းပြီ။ ကျုပ် ဆိုင်မွန်ပိုင်တာရီဆီ လိုက်သွားရမှာပေါ့။ သူ့အကြောင်း ကျုပ်ကောင်းကောင်း ကြားဖူးပါတယ်။ လူကောင်းပဲ”

“အခုကြားဖူးတာလား၊ အတော်ဆန်းတာပဲ။ ဘာကြောင့်တုန်းဆိုသက”

“ဒီလိုဆို သူ့အစ်ကိုတော် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မယ်” ဂျိုးက ပျာပျာသလဲ သူ့စကားကို ပြင်သည်။

“ဘယ်သင်းလဲ”

“အက်တာဆင်နဲ့ မြစ်နီဘက်မှတွေ့တဲ့ အခြားတစ်ယောက်လေ”

“တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ အဘိုးအိုရယ်၊ ဆိုင်မွန်နဲ့ မိန်းကလေးနှစ်ဦးရယ်၊ ဒါပဲ”

“ကဲပါဗျာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အမဲလိုက်မယ့် ကျုပ် ဝါသနာရှင်တွေရဲ့ အကျိုးကို ငဲ့ရမယ့် ဝတ္တရားရှိနေတယ်”

နီဝင်ဘာကဆိုသည်။

“ဒီတော့ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ဈေးညှိနှိုင်းမှု မဖြစ်ခင် ပိုင်တာရီရဲ့ ဈေးနှုန်းကို မေးရဦးမယ်”

“ခင်ဗျား အခုတစ်ထိုင်တည်းနဲ့ ဖြတ်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်ဘက်က ဆယ် ခုနှစ်ဒေါ်လာအထိ လျော့ပေးမယ်ဗျာ”

နီဝင်ဘာသည် အက်တာဆင်အနေဖြင့် ဆိုင်မွန်ပိုင်တာရီအပေါ် မည်မျှချစ်ခင်လေးစားကြောင်း ဆက်လက်ပြောကြားခဲ့ရာ အဘိုးအို မက်အင်ဒရူး၏ ဒေါသကို ဆွပေးသလို ရှိခဲ့သည်။

“ကျုပ်ပြောမယ်၊ ဒီမိသားစုအတွက် အလုပ်ရှာပေးနိုင်ရင် ဆိုင်မွန်အတွက် ပျော်တယ်” အဘိုးအိုက ဒေါသတကြီးပြောသည်။ “အိုး ထားပါတော့

ရယ်စရာ ပြောတာပါ။ ကျုပ်က ဆိုင်မွန်အကြောင်းပြောချင်တာပဲ။ သူတို့တွေ ဖဲဒရီလို့ခေါ်နေတဲ့ ဟိုမြို့စိနဲ့ သူငယ်မကို မဆိုလိုပါဘူး။ အက်တာဆင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျုပ်ပြောမယ်၊ လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အလူးလုပ်ခံရမယ့် ဆိုင်ရင်တော့”

အဘိုးအို၏ စကား မဆုံးချေ။ ဂျိုးသည် မက်အင်ဒူး တားမြစ်နေသည့်ကြားက ယာတော ခြံမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်သွားသည့် နောက်တစ်နေရာမှာ ကုန်စုံဆိုင် ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာ၌ ပွိုင့်တာရီ တာဝန်ခံဆောင် ရွတ်ပေးနေသည့်လုပ်ငန်း အကြောင်း၊ အဘိုးအို ပွိုင့်တာရီ၏ အခြားသောသားများ ဂျုံကြိတ်စက်ရုံတွင် တာဝန်ကျနေစဉ် အဘိုးအို၊ သမီးများ (ဖဲဒရီနှင့် ကလိုင်ယာရီ)နှင့် ဆိုင်မွန်တို့ ရှိနေကြကြောင်းအစရှိသည့် သတင်းအချက်အလက်များကို စုံစမ်း သိရှိရလေ၏။ ဂျိုးနှင့်ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် ယာခင်းများကို တောင်စောင်းထက်မှ အပေါ်စီးမြင်နေရသည့်နေရာထိ ခြေသွားလမ်းများအတိုင်း အတူတကွ ဆယ်လျှောက်လာခဲ့ရာ မိနစ်အနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် အိမ်ရှေ့တံခါးဝသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိကြ လေ၏။ ထို့နောက် တံခါးဝကို ခေါက်လိုက်သည်။

အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင် မိန်းကလေးတစ်ဦးက တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ သူမ၏ တောက်ပသည့် အညိုရောင် မျက်ဝန်းအစုံနှင့် ဆံကေသာ တို့သည် မိန်းကလေး၏ အလှအား လွန်စွာထင်ရှားပေါ်လွင်စေသည်။ ဂျိုးက သူမအား စူးစူး တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းအစ်မကိုတွေ့ရအောင် လာခဲ့တာပဲ” သူကဆို သည်။

“ဆိုင်မွန်” မိန်းကလေးက ခေါ်လိုက်သည်။

“ဖဲဒရီကို တွေ့ချင်တဲ့သူ ရောက်နေတယ်”

“ဘာကိစ္စရှိသလဲ”

အိမ်အတွင်းဘက်ဆီမှ ကျားဟိန်းသံကဲ့သို့ ယောက်ျားသံ တစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“မစွပွိုင့်တာရီအတွက် သတင်းပါးလိုက်လို့ပါ” ဂျိုးက အပြေပေးသည်။

“မင်းနဲ့ မှာထားခဲ့ပစေ ကလိုင်ယာရီ” ဟိန်းသံကြီး တစ်ဖန်ထွက်ပေါ်လာပြန်၏။

“သူမနဲ့ ပြောရမှဖြစ်မယ်၊ အခြားသူကို မပြောနိုင်ဘူး” ဂျိုးက မဆုတ်မနစ်ပြောသည်။ ဂျိုးစကားဆုံးသည်နှင့် တံခါးဝ သို့ ဆိုင်မွန်ဘွားခနဲ ရောက်လာသည်။ လွန်စွာ အလုံးအပန် ကောင်းသည့်ပြင်သစ်-ကနေဒါ ယန်စပ် လူငယ်တစ်ဦးပင်၊ သူ၏ ဆံပင်ကို နောက်သို့လှန်ပြီးထားပြီး နှုတ်ခမ်းမွေးများမှာ မည်းနက်၍နေသည်။ သူက ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးကို မျက်လုံးကျွတ် ထွက်လုမတတ် စိုက်ကြည့်လျက်ရှိသည်။

“ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ကို အရင်က မတွေ့ဖူးပါလား” အဆုံး၌ သူက ဆိုသည်။

“မတွေ့ဖူးပါဘူး၊ ကျုပ်တို့က တောင်ပိုင်းကိုသွားမှာ။ ပြီးတော့ လမ်းကြိုရင်း စကားလက်ဆောင်ပါးပေးဖို့ တာဝန်ယူခဲ့လို့ပါ” ဂျိုးက ခပ်အေးအေး တုံ့ပြန်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ကို ဘယ်သူလွှတ်လိုက်လဲ”

“ဒါကိုတော့ မပြောနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မစွပွိုင့်တာရီကို ကျုပ်ပြောပြလိုက်ရင် ဘယ်သူလဲဆိုတာ သူ့သိလိမ့်မယ်လို့ ယူဆတယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားတို့ သူနဲ့တွေ့လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ သူတောင်အောက်မှာ နားတွေသိမ်းနေတယ်။ အောက်ဘက် စားကျက်ကွင်းမှာ သူ့ကိုတွေ့ရလိမ့်မယ်” ကျွန်ုပ်တို့ လှမ်းမြင်နေရသည့် စမ်းချောင်းလေးတစ်ခု ဆီသို့ သူ၏ လက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြသည်။ မိုင်ဝက်မျှ အကွာအဝေးရှိ သစ်ပင်အုပ်အုပ်နှင့်ကုန်းခြေတစ်လျှောက်တွင် စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခု စီးဆင်းနေသည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီအောက်ဘက်မှာ ခင်ဗျားတို့ သူ့ကို တွေ့ရ လိမ့်မယ်”

ဂျိုးက ကျေးဇူးတင်စကားဆိုသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်ခွာ

ခဲ့ကြသည်။ များမကြာမီ နားအုပ်ဆီသို့ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်လာ၏။ သို့ရာတွင် မိန်းကလေး၏ အရိပ်အခြည်ကို မမြင်ရသေးချေ။ ထို့နောက် တောအုပ်ဆီသို့ ဦးတည်သွားသော ထင်ရှားသည့် ခြေသွားလမ်းကလေး အတိုင်းလိုက်၍ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ ထင်းရှူးပင်အုပ်တစ်အုပ်၏ အကွေ့ကိုလွန်သော် လွန်စွာကြီးမားသည့် နားမြဲကြီးတစ်မြဲကို ဘူးခနဲ တွေ့လိုက်ကြရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အလွမ်းဝေးရာ ခြင်္သေ့ အဆုံးတွင်မူ နားနှစ်ကောင်သုံးကောင်မျှ ရှိနေပြီး၊ ၎င်းတို့၏ အနီး၌ ကျွန်ုပ်တို့ကို ကျောပေး၍ ရပ်နေသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးကို လှမ်း၍ မမြင်ရပြန်သည်။ သူမ၏ ကျီးနက်တောင်ပံကဲ့သို့ နက်မှောင်သည့် ဆံကေသာခွေမျှားပေါ်တွင် နေရောင်ခြည်သည် တောက်ပစွာ ကျဆင်းလျက်ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်၏ သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခုကို ကျွတ်ခနဲ နင်းမိလိုက်သံကြောင့် သူမသည် ကျောပေးနေရာမှ ရုတ်တရက် ကိုယ်ကိုလှည့်လိုက်သည်။

“ရှင်တို့ ဘာလိုချင်လို့လဲ” သူမက စတင်၍ မေးသည်။

သူမသည် အရပ်အမောင်းအနေတော်ဖြစ်၍ လွန်စွာ ကျက်သရေရှိသည့် အလှမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူပင်။

“ကျုပ် အက်တာဆင်ဆီက လာခဲ့တာပါ။ သူနဲ့တွေ့ခဲ့တာ မကြာသေးဘူး” နီဝင်ဘာက ကောက်ကာငင်ကာ ဆိုလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်အထင်တစ်စက္ကန့်၏ အစိတ်အပိုင်းမျှ အမူအရာဖြင့် အသက်ရှူရပ်သွားသည်ဟု အောက်မေ့မိသည်။ သို့ရာတွင် သူမ၏ မျက်နှာ၌ ထူးဆန်းခြင်းမရှိလှသည့် ကိစ္စရပ်တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရဘိသကဲ့သို့ မျက်နှာထား အချိုးပြင်လေ၏။

“ဒီလိုပြောကြစတမ်းဆိုရင် သူ့ကို နေ့စဉ်တွေ့ကြတဲ့ သူတွေ အုပ်ကြီးရှိမှာပါ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်သတန်း” သူမ၏ အသံ တွင် ငြေသံစွက်နေသည်။

“ယနေ့အဖို့ကတော့ သူ့ကိုတွေ့ကြသူများမယ်မဟုတ်ဘူး။ ဒါမှမဟုတ် မနေ့ကတောင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တယ်”

သူမ၏ မျက်ဝန်းပြာအနံ့သည် နီဝင်ဘာထံမှ ရွှေလျှားခြင်း မရှိချေ။

“သူ ဖျားနာနေသလား၊ ရှင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“အိုး-လင်းဒီဗီလီကလူတွေ သတင်းစာကို မဖတ်ရသေးဘဲကိုး။ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သတင်းတစ်ပုဒ်ကတော့ ပျံ့နှံ့နေပြီ။ ခင်ဗျား ကြားချင်လိမ့်မယ်ဆိုတာ အတတ်သိလို့ကျုပ် ရောက်လာရတာပါ” နီဝင်ဘာက ဆိုသည်။
“ဒီလို လှပသော မျက်နှာလေးမှာ ရဲခနဲ သွေးရောင် လွှမ်း သွား၏။

“သူတို့ပြောနေကြတာက” ဂျိုးက သူ၏ စကားကို ဆက်သည်။

“သူ အလုပ်လုပ်တဲ့ ဘက်က ဒေါ်လာတစ်သိန်း လှယက် သွားတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း၊ ပြီးတော့ မီးရထားနဲ့ ဒါမှမဟုတ် မီးသင်္ဘောတစ်စီးစီးနဲ့ ထွက်ပြေးတာမဟုတ်ဘဲ သစ်တောတွေ ဘက် ခိုလှုံ သွားတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေပါပဲ။” ရော်ဘာဗီလီယာသမားတစ်ဦးကသာ သူ့ကို မမြင်တွေ့ခဲ့ဘူးဆိုရင် ဒီကိစ္စက အဆင်ချောပြီးသားပေါ့လေ။ အင်း ဒီလိုနဲ့ သူတို့တွေက ပုလိပ်ကို သူ့နောက်လိုက်စေတယ်။ ကျုပ်လည်း ပုလိပ်နဲ့အတူ ပါလာရတာပါပဲ။

ဖဲဒီသည် ကြားရသည်ကို ငြီးငွေ့လာသကဲ့သို့ အခြားတစ်ဘက်သို့ လှည့်သွားသည်။

“ဒီကိစ္စကို ကျွန်မ ဘာစိတ်ဝင်စားစရာရှိသလဲ၊ နားထောင်ရတာ ပျင်းတောင်ပျင်းသေးတယ်”

“ခေတ္တသည်းခံပါဦး” ဂျိုးက တောင်းပန်လိုက်သည်။ “အဲပုလိပ်နဲ့အတူ ကျုပ်လာခဲ့ရာမှာ မကြာပါဘူး။ ကိုလိုနီပို့စ် လမ်းမကြီးပေါ်မှာ အက်တာဆင်ရဲ့ခြေရာကို ကျုပ်တို့ ကောက်မိကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ညအချိန် ဖြစ်နီဘက်မှာ အက်တာဆင်ကိုယ်တိုင်ကို အချိန်မီ မိလိုက်တယ်ဆိုပါတော့။ ပုလိပ်က အက်တာဆင်ကိုဖမ်းပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ရှာတယ်”

“အဲဒီတော့ ငွေကို ပြန်ရလိုက်ရောလား” သူမက ရုတ်ချအထင်သေးစွာဖြင့် မေးသည်။

“ကံပါ အကြောင်ကြောင် နိုင်လှပါတယ်။ ကျွန်မ ထပ်ပြီး မကြားပါရစေနဲ့တော့”

“ဇာတ်လမ်းရဲ့ အကောင်းဆုံးအပိုင်း ရောက်ပါတော့မယ် မစ္စပိုင်တာရီ၊ ခင်ဗျားပြောသလိုပဲ သူတို့ ဘာမှရှာလို့မတွေ့ပါဘူး။ သူ့ကိုယ် ပေါ်ခဲ့စခန်းပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်လိုပင် ရှာသော်လည်း မတွေ့ကြဘူး ဆိုတော့”

“သူ့ဝက်ထားလိုက်ပြီလို့ ကျွန်မထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပုလိပ်က ဒီလိုတောင်းတယ်။ ကျုပ်လည်းပဲ သူ့မျက်လုံးတွေကို အသေအချာမကြည့်မိမချင်း ဒီလိုတောင်းမိခဲ့ တယ်။ (နိုင်ငံဘာသာ အကြည့်သည် သူမ၏မျက်နှာမှ လွဲဖယ် ခြင်းမရှိချေ) မျက်နှာကဆံတွေဟာ အစက်အပြောက်တွေလိုဖြစ်နေတယ်”

သူက ခေတ္တနား၍ စကားကိုဆက်သည်။

“ခရီးဆောင်အိတ်ထဲက ဝိစင်ပုလင်းတွေတယ်။ ဒါဟာ လက်သည်တရားခံဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဘာဆိုလို့လဲ” သူမက ဆက်လက်၍ သည်းမခံနိုင်သလို အော်လိုက်သည်။

“ဆိုင်ပါသကော၊ အက်တာဆင်ဟာ ဆေးအခတ်ခံရပြီး ဘဏ်က ငွေတွေ အခိုးခံလိုက်ရတာကိုး။ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဒီလူယက်မှုကြီးကိုယ်နှိုက်က အက်တာဆင်ရဲ့ တစ်ဦးတည်း အကြံအစည်မှ မဟုတ်တာဘဲ”

“အိုး”

“နေဦး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သီတင်းခြောက်ပတ်က သူ့ရဲ့ အမန်းပြေခရီးမှာ ဒီအကြံကို အဦးဆုံးရခဲ့လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် ခန့်မှန်းတယ်။ သူဟာ အလွန် ချောမောလှပတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦးနဲ့ ရည်ငံခဲ့မယ်။ မျက်ဝန်းပြာအစုံနဲ့ ကျိုးနက်တောင်ပံပမာ နက်မှောင်တဲ့ဆံကေသာနဲ့၊ ပြီးတော့ မင်းရဲ့သန္တာလို ညိုညာလှပတဲ့ သွားမျိုးလေးတွေနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦးလို့ ဆိုပါစို့။ သူမက သူ့အပေါ် ချစ်ဟန်ဆောင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်သက်တာမှာ သူမ ချစ်ခဲ့သူရှိပါ

တယ်။ အင်း သူ့ချစ်သူ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာကိုတော့ ကျုပ်လည်း အတတ်မပြောနိုင်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုကိုယ်ပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဘဏ်ကငွေကို အက်တာဆင် လူယက်ဖြစ်အောင် မိန်းမတို့မာယာနဲ့ အစွမ်းကုန် အသုံးပြုလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် မျှော်လင့်တယ်။ အဲဒီနောက် ငွေထုပ်နဲ့အတူ သစ်တောတွင်း လာခဲ့ဖူးမှာမယ်။ အက်တာဆင်ကလည်း သူမအလိုရှိသူမျှကို ခိုင်းတော့ သက်ဝေဆိုတဲ့ လူစားမျိုးထဲကမောင်ပါ။ တောအုပ်ကိုလာတဲ့ လမ်းခရီးမှာ စားနပ်ရိက္ခာ စုံစီနာပါဝင်တဲ့ အိတ်တစ်အိတ်နဲ့အတူ သူမကသူ့ကိုစောင့်တွေ့လိမ့်မယ်။ ဒီအိတ်ထဲမှာ ဆေးခတ်ထားတဲ့ ဝိစင်ပုလင်းပါတယ်။ အဲဒီည သူ စခန်းချမယ့်နေရာကို သူမကမေးတယ်။ သူက သင်္ကာမကင်းမဖြစ်ဘဲ သူမကို ဖွင့်ပြောခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက် သူမဟာ ကနူးလှေတစ်စင်းနဲ့ မြစ်နီအတိုင်း ဆန်တက် ဘူးပြီး အက်တာဆင် ညစခန်းချမယ့်နေရာက ကြိုစောင့်နေတယ်။ အက်တာဆင် ဆေးမူးပြီး လဲကျနေတဲ့နေရာနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ကမ်းစပ်မှာပေါ့။ နောက် ကုန်းပေါ်တက်၊ ငွေထုပ်ကိုလုတယ်ပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါလုပ်တယ်ဆိုတာ သူမကို မသိစေချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် လွှဲကြီးထိုး ထိုးခိုင်းနည်းကိုသုံးပြီး သူမရဲ့ ခြေရာလက်ရာကို ဖုံးကွယ်ခဲ့တာပဲ။ ရှားရှားပါးပါးထဲက အလွန် သွက်လက်ချက်ချာလှတဲ့ မိန်းမငယ်တစ်ဦးလို့ ဆိုရမယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကြံစည်တဲ့ အတိုင်း ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့တာပေါ့။ ကိစ္စပြီးမြောက်တာနဲ့ ကနူးလှေဆီပြန်၊ သူမရဲ့ အိမ်ရှိရာ လင်ဒီဗီလီကို ရောက်ခဲ့တယ်ဆိုပါတော့။ သူမအကြောင်း နောက်ထပ် ရှင်းပြဖို့ လိုသေးလား”

ဖြစ်ပျက်ပုံအလုံးစုံကို ဂျိုးပြောပြနေစဉ်အတွင်း ဖဲဒရို၏ မျက်နှာမှာ တဖြည်းဖြည်း သွေးဆုတ်၍လာနေသည်။

“ရှင်ဟာ အလွန်ပါးနပ်ပါပေရဲ့”

သူမက ခါးခါးသီးသီး ဆိုသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကို ဘာကြောင့် ဒီကိစ္စရပ်တွေ အားလုံး ပြောပြနေရတာလဲ”

၇၆. ၀ မင်းစည်သူ

“ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် အက်တာဆင်ဆီက မင်းယူခဲ့တဲ့ ဒေါ်လာ တစ်သိန်းကို ပြန်အပ်ဖို့ မင်းကိုကျွပ်က အကြံပေးတိုက်တွန်းချင်လို့ပါ။ ဒီအမှုမှာ ကျုပ်က ဘက်ဘက်က လိုက်ပေးနေရတယ်”

“ကျွန်မကိုလား” သူမက အကြောက်အကန် ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဒီလူယက်မှုနဲ့ တစ်နည်းနည်းပတ်သက်ပြီး ဒေါ်လာတစ်သိန်း ကျွန်မဆီမှာရှိတယ်ဆိုတာ ရှင်မို့လို့ စွပ်စွပ်ပလေ။ ဒီမှာ ဒီကိစ္စ ကျွန်မ အာမ မသိဘူး။ ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မှာလဲ”

ကျိုးက သူ၏ပခုံးနှစ်ဘက်ကို တွန့်လိုက်သည်။ “ဒီလိုဆို ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ် မစ္စပိုင်တာရီ။ ထဲ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါရဲ့၊ ဒီက ကျုပ်ပြန်သွား ပြီး ပုလိပ်ကို အစီရင်ခံစာတင်မယ်။ နောက် သူတို့နည်းသူတို့ဟန်နဲ့လုပ်ဖို့ ခွင့်ပြုရမယ်” ပြောပြောဆိုဆို သူက လှည့်ထွက်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ခြေလှမ်းတစ် လှမ်း၊ နှစ်လှမ်းမျှ မလှမ်းရသေးမီ သူမက သူ့ကို လှမ်း ခေါ်လိုက်သည်။

“ရှင့်ရဲ့ပါးနပ်လိမ္မာမှုတွေထဲမှာ လွတ်သွားတဲ့အချက် တစ်ချက် ရှိတယ်” သူမကဆိုသည်။ “ဆိုပါစို့၊ ရှင်ပြောခဲ့တာတွေဟာ အမှန်တွေ ချည်းပဲလို့။ တစ်ခါ ဒီလိုရာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ အက်တာဆင်ကို လူယက်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးဟာ ဘက်ကငွေတွေ ပြန်ပေးဖို့ယူရတယ်ဆိုရင် ရှင်ဘာပြောမလဲ”

“ဒီလို မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဘာကြောင့်တုန်း၊ မိန်းကလေး ကိုယ်နှိုက်က ငွေကိစ္စကို သူဘာမှ မသိပါဘူးလို့ခံတင်ကပဲ ငြင်းခဲ့လို့ပဲ။ သက်သေနှစ်ဦး ရှေ့မှာ သူ့ဆီမှာ ငွေမရှိကြောင်း ထွက်ဆိုခဲ့တယ်။ ဒါ့အပြင် အက်တာဆင်အနေနဲ့ သူ့အလှည့်စားခံခဲ့ရတယ်ဆိုတာ သိသွားရင် အစိုးရသက်သေဖြစ်ဖို့ အလား အလာရှိတယ်။ ကျုပ် မလွဲပါဘူး၊ မင်းရဲ့ တစ်ခုတည်းသော အခွင့်အရေးက ငွေထုပ်ကိုအပ်ဖို့ပဲ။ အခု ဒီနေရာမှာ လုပ်ရမယ်”

“ရှင့်ဆီကိုလား” သူမက အထင်အမြင်သေးစွာ မေးလိုက်သည်။
“နို့ နေပါဦး၊ ရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ ရှင့်မှာ ဘာအခွင့် အရေးတွေ ရှိနေလို့လဲ”

ဒေါ်လာတစ်သိန်းလူယက်မှုကြီး ၀ ၇၇

“ကျုပ်က ဒီအမှုမှာ ဘက်အတွက် လိုက်ပေးရတယ်။ အဘိုးကြီး မက်အင်ဒရူးကတော့ ကျုပ်ကို ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ မင်းကို ကျုပ် နာမည် ပြောပြနိုင်မလား”

“ဘာတဲ့လဲ”

“လူတွေ ကျုပ်ကို ခေါ် လေ့ရှိတာကတော့ နိုင်ငံဘာဂျိုးတဲ့”

သူမ၏ဦးခေါင်း နောက်သို့ ရုတ်တရက်လန်သွားသည်။ သူမ၏ သဘောထား၊ သူမ၏ ကိုယ်နှုတ်အမူအရာတို့သည် လွန်စွာ အံ့ဩဖွယ်ရာ ကောင်းလှ၏။

“ကဲ ဆိုပါစို့၊ ငွေတွေကို ပြန်တွေ့နိုင်ပါပြီတဲ့၊ ရှင် ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ”

“ကျုပ် ဘက်ကိုသွားမယ်။ အခြေအနေအရ အခြားနည်းလမ်း ရွေးချယ်စရာမရှိလို့ လုပ်ခဲ့ရပြီလို့ သူတို့ကို ပြောပြမယ်။ အဲဒါက မည်သူ တစ်ဦးကလဲယောက်ကိုမှ အမှုမလုပ်ပါဘူးလို့ သူတို့ဘက်က သဘောတူမယ် ဆိုရင် ငွေကို တစ်ပြားတစ်ချပ်မလျော့စေဘဲ လိုလုံခြုံခြုံ ပြန်ပို့ပေးမယ်ဆိုတဲ့ ညှိနှိုင်းမှုမျိုးပဲ”

“ဒီလိုဆို ရှင်က ကျွန်မဒုက္ခရောက်မှာကို မကြည့်ချင်တဲ့လူမျိုး လား”
နိုင်ငံဘာက သူမကိုကြည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ် မင်းကို လုံးဝ ထည့်မတွက်ခဲ့ဘူးဆိုတာ သေချာတယ်” သူက ခပ်ငိုးငိုးဆိုသည်။ “ဒါပေမဲ့ ဘက်စာရေး အက်တာဆင်အတွက် ကျုပ် စဉ်းစား တယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ဦးအတွက် လူယက်မှုကျူးလွန်ခဲ့လို့ သူ့ဘဝပျက်စီးရ တယ်၊ နောက် အဲဒီမိန်းကလေးကိုလည်း သူ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်၊ တစ်ခါ ဆေးသုံးစွဲမှုနဲ့ ဒီနေရာ မတန်တဆ အပြစ်ဒဏ်ကျခံရမှာကိုလည်း ကျုပ်က မကြည့်လို့ မမြင်လိုဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘက်ကလူတွေက သူတို့ငွေပဲ လိုချင်တာပါ။ အဲဒီတော့ ကျုပ် ဒီလိုစဉ်းစားတယ်၊ သူတို့ငွေရပြီး လူယက်ခံရတဲ့ကိစ္စကို သူတို့အနေနဲ့ မပြောဘဲထားလေ၊ ပိုကောင်းလေဆိုတာမျိုး ဖြစ်ချင်ကြမှာ

www.burmeseclassic.com

၈၈ ၈ မင်းစည်သူ

မလွဲဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ အကြံပြုချက်ကို လက်ခံမယ်ဆိုရင် (ဘာကြောင့်လဲ၊ အဘိုးကြီး မက်အင်ဂရူးကို တွေ့ဖို့ အချိန်တန်နေလို့ပါ) မင်း နားလည်ပါတယ် မစ္စပိုင်ဇာရီ၊ မင်းအပေါ်မှာ ကျုပ်ဘက်က အခိုင်အမာ ဖြစ်စေချင်တယ်လေ”

သူမသည် တစ်ခဏမျှ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ရပ်တည်နေခဲ့သည်။

“အဘိုးကြီးမက်အင်ဂရူးနဲ့ ကျွန်မ လိုက်တွေ့မယ်” သူမက ရုတ်တရက် အော်ပြောလိုက်သည်။ “ကျွန်မ လမ်းပြမယ်၊ ဒီဘက်လမ်းက ပိုနီး တယ်”

ဂျိုးသည် သူမနောက်သို့ ချာခနဲလှည့်၍ လိုက်သွားတော့ရာ ကျွန်ုပ်လည်း ဝှင်းတို့နှင့်အတူ တပ်လျက်ပါခဲ့ရသည်။ ဂျိုးသည် မက်အင်ဂရူး၏ သံသယများကို ထပ်မံ၍ မဟူးစေဘဲ သူမည်သူမည်ဝါဆိုသည်ကို မိန်းကလေးက ကျေနပ်သည်အထိ ပြသနိုင်ခဲ့သည်။

အမှောင်မရောက်မီ သူမသည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်တစ်ကြိမ် တွေ့ပြန်၏။

“ဟောဒီမှာ” သူမက အထုပ်တစ်ခုကို ဂျိုး၏ လက်တွင်းသို့ ထိုးထည့်ပေးရင်း

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း သတိထားဦး၊ ကျွန်မကို ချစ်မိလို့ ဥပဒေကို ချိုးဖောက်ခဲ့သူဟာ အက်တာဆင်တစ်ဦးတည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကို ညဘက်တောထဲ ရောက်တဲ့အခါ သေချာပြန်တွေးကြည့်ပေါ့”

“ကျုပ်လား”

နီဝင်ဘာက အလန့်တကြား အော်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားနေသည့် သူမ၏ ကိုယ်လုံးကလေးကို နောက်ဘက်မှ မမှိတ်မသန် ဝေးမောကြည့်ရှုရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

“ဪ သူမဟာ စိတ်မခိုင်တဲ့ အနွဲ့သမားတစ်ဦးပဲကိုး၊ မဟုတ်ပေဘူးလား မစ္စတာကွာရစ်ချ်”

ကူးဘက်စီသို့ ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ဂျိုး သည် မန်နေဂျာဟားရစ္စတံမှ (သူ၏ ဆန္ဒနှင့် အတော်ကလေးဆန့်ကျင် သော်လည်း) မည်သည့်မေးခွန်းကိုမျှ မမေးရန်နှင့် မည်သူ့ကိုမျှ အရေးမယူရန် သဘောတူညီ

ချက် ရလျှင်ချရင်းပင် ဝှင်းတို့ပျောက်ဆုံးခဲ့သည့် ငွေပမာဏအား ဘက်သို့ တရားဝင် လွှဲပြောင်းပေးအပ်ခဲ့သည်။ ထိုနေ့ညနေတွင် ကျွန်ုပ်သည် (အခြားသူများအဖို့ ယင်းအမှုနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သည့်မေးခွန်းမျှ မေးပိုင်ခွင့်မရသော်လည်း) ကနူးလှေဆိပ်မှ အက်တာဆင် လဲလျောင်းရာ နေရာအထိ ထင်ကျန်ရစ်သည့် သူမ၏ ခြေရာများကို မိန်းကလေး ဖဲဒရာ မည်သို့မည်ပုံ ဖုံးကွယ်နိုင်ခဲ့သည် ဆိုခြင်းကို ဂျိုးထံ စုံစမ်းကြည့်ခဲ့လေသည်။

“သူကလက်ချက်ချာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦးအဖို့ ဒီကိစ္စ အလွယ်တကူပေါ့။ လှော်တက်ကိချုန်းပြီး ကမ်းပေါ်တက်တယ်။ အဲကုန်းပေါ် ကနေ ကနူးလှေဆိပ်ပြန်ရောက်တဲ့ အခါ ရှိပေါ်မှာ ထင်ကျန်ရစ်တဲ့ လှော် တက်ရာကို ရှေ့နဲ့ပတ်ထားခဲ့တယ်။ ဘယ်လောက် အရာပျောက်နေသလဲ ဆိုတာ ခင်ဗျား သတိမထားမိဘူးလား”

“ဒါပေမဲ့ ကုန်းပေါ် ရောက်တဲ့အခါ သူ့ခြေရာတွေကို ဘယ်လို ဖုံးကွယ်နိုင်ခဲ့လဲဆိုတာပဲ”

“ဒါက သိပ်ဆန်းကြယ်တဲ့လှည့်ကွက်ကို သုံးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ သစ်လုံးဗိုတိုနှစ်တုံး သူမနဲ့အတူ လှေပေါ်မှာ ပါလာတယ်။ တစ်တုံးကို ချုန်းမယ်၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ နောက်တစ်တုံး ပစ်ချပြီး ခြေလှမ်းမယ်။ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဗိုတိုကိုပြန်ကောက်မယ်။ အဲဒီနည်းကိုသုံးခဲ့တာပါ။ ဒီလို သူမဘာကြောင့် လုပ်ရသလဲ၊ ကျုပ်တို့ကမိသလောက်က ဒီလှည့်ကွက်နဲ့ အက်တာဆင်ကို ကောင်းကောင်းကြီး အလှူလုပ်ထားနိုင်မယ်လို့ သူတို့ခွဲလိမ့် မယ်။ အက်တာဆင်ဟာ သူ့ဆီက ငွေခိုးယူခဲ့ရပြီး မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ခြေရာတွေကို တွေ့လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူမအပေါ် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လာနိုင်တယ်မို့လား”

“နေဦး၊ ကျွန်ုပ်တို့အက်တာဆင်ရဲ့ စခန်းက မစ္စာမီ ခင်ဗျားပြောခဲ့တာ ရှိတယ်။ ဘာတဲ့ သူ့ဆီက ငွေလုခဲ့တဲ့သူဟာ အရပ်အမောင်းက အနေတော်ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ မည်းနက်တဲ့ ဆံရောင်ရှိဆီ မဟုတ်လား ဆရာ သမားရဲ့”

“ရော၊ သူမနဲ့ ကိုက်ညီမနေလို့လား။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲလေ။ ဘာ

၈၈ ၈ မင်းစည်သူ

ကြောင့်တုန်းဆို သူမချင်းခွဲတဲ့ သစ်တုံးပုံတို့တွေက မြေထဲကို နက်ဝင်မနေလို့
ဘဲ။ ပြီးတော့ ဗုံတိုသစ်တုံးရာတွေ ကလည်း တစ်ခုနဲ့တစ်ခု အတော်ကြီးစိပ်
နေကြတယ်။ ဒါကြောင့် ခြေလှမ်းမကျဘူး၊ အရပ်မြင့်တယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူးပေါ့။

“ဒါပေမဲ့ ပိတုန်းရောင်ကေသာကရောဆရာ”

ဂျိုးက ရယ်မောနေလေ၏။

“အားလုံးထဲမှာ ဒါက အသေချာဆုံးပဲ၊ ကျုပ်ကို သဲလွန်စ ရစေခဲ့တဲ့
အချက်တစ်ချက်လည်းဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် အစမှာကတည်းက ဖဲဒရာဆိုတာ
ကျုပ်သိနေခဲ့တယ်။ အက်တာဆင်ကို သူမပေးခဲ့တဲ့ရိက္ခာအိတ်ရဲ့ ခါးပတ်
ခေါင်းမှာငြိတယ်ပါလားတဲ့ ဆံနွယ်တွေဟာ ခင်ဗျား အခု လေးတင်က ပြောခဲ့တဲ့
ပိတုန်းရောင်ကေသာတွေပါပဲ။ ဒီအိတ်ကို သယ်ဆောင်ခဲ့ရင်း ခါးပတ်ခေါင်းနဲ့
ငြိခဲ့တာ ဖြစ်ရမယ်”

“နေပါဦး ဂျိုး၊ အက်တာဆင်ကို လူယက်ခဲ့သူဟာ အသက် နှစ်ဆယ်
ငါးနှစ်ထက် မကျော်ဘူးလို့ မြစ်နီဘက်မှာ ခင်ဗျားပြောဖူးသေးတယ်မို့လား”

“ကောင်းပါပြီ၊ ဆံပင်သက်သေအရ မိန်းမတစ်ဦးဆိုတာ သိပြီ
နော်။ တစ်ခါ မိန်းမတစ်ဦးရဲ့ မျက်နှာအလှကို စွဲမိတဲ့စိတ်ကြောင့် အက်တာ
ဆင်လို့ အထက်တန်းလွှာဘက်စာရေးတစ်ဦးအဖို့ ပကာသနမရှိတဲ့ မိန်းကလေး
တစ်ဦးနဲ့ ကြယ်ရောင်မပါ၊ လမသာတဲ့ညပဲဖြစ်ဖြစ် သူနဲ့သာဆီရင် လျှောက်
လှမ်းဝံပါတယ်ဆိုတဲ့ သတ္တိမျိုးတွေ မွေးမြူဖြစ်အောင် ဘယ်သင်းက စေ့စပ်ခဲ့
သလဲ။ ၎င်းပါတယ်၊ အပျိုဟောင်းချိုနဲ့လူနဲ့လို့ အစွမ်းကုန် ဖူးပွင့်နေတဲ့ နှစ်ဆယ်
ကျော် ငါးနှစ်စွန်းမိန်းမပျိုတစ်ဦးရဲ့ အလှအပကလဲ့လို့ ဘာများဖြစ်နိုင်
သေးသတုန်း၊ ဒီမှာ မစွတာကွာရစ်ချဲ့ရဲ့၊ ကျုပ်အဖို့ မိန်းကလေးရဲ့ အသက်
အရွယ်က အတော်ခိုင်လုံတဲ့ သက်သေ သက်ကန်တစ်ခုပဲ”

မင်းစည်သူ

The Hundred-Thousand-Dollar Robbery
by HESKETH PRITCHARD

ထူးဆန်းသော

ပုလဲပျောက်မှုကြီး

အမတ်ကတော် ကော်ကရေစတီသည် ကျိုကျိတက် ချမ်းသာသော ရုရှား
လူမျိုးနှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည့် အမေရိကန် အမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်၏။

သူမသည် တစ်ညနေတွင် ခင်ပွန်းသည်နှင့်အတူ မဂျက်စတစ်ပျော်ပွဲ
စားလို့ ထွက်ခွာသွားသော ညစာစားပွဲအခမ်းအနားသို့ တက်ရောက်ခဲ့သည်။

ညစာစားပွဲဖြင့် တည်ခင်းသည့် သူမမှာ ကြည်ညိုလေးစားဖွယ်
ကောင်းသော မော်လီအီလာရီဖြစ်သည်။ မော်လီအီလာရီမှာ အမတ်ကတော်၏
ကရေစတီ၏ ပထမအိမ်ထောင်ကပါသော သားဖြစ်သည်။ သူမ၏ ပထမ
အိမ်ထောင်မှာ လော့ဒ်အီလာရီနှင့် ဖြစ်သည်။ ရုရှားမျိုးမျိုး မတ်နွယ်ဖြစ်ပြီး
သူ၏ ညီမှာလည်း လက်ရှိအမတ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

မော်လီအီလာရီသည် ရှင်ရည်သန်ပွန်သော လူငယ်တစ်ဦးဖြစ် သည်။
သူသည် သူမြို့တွင် အတော်ထင်ရှားသူဖြစ်သည်။ သူသည် သူမိစွေး၏
သစ္စာရှိအမှုထမ်းလည်းဖြစ်သလို သူမ၏ ညှဉ်းခံဖျော်ဖြေမှုများတွင်လည်း အကူ
အညီပေးရသူ ဖြစ်သည်။ အီလာရီသည် ဘဲလ်ဂရေန်စက္ကယားရှိ သူမ၏ ခမ်းနား
သော အိမ်ကြီး၌ အိမ်မှုကိစ္စအဝဝကိုလည်း လုပ်ပေးရသည်။ သူမကလည်း တုံ့
ပြန်သောအားဖြင့် ငွေကြေးရက်ရက်ရောရော ထောက်ပံ့ထားသည်။ သူတို့
နှစ်ဦးသည် အကောင်းဆုံးမိတ်ဆွေများလည်း ဖြစ်နေကြလေသည်။

ညစာစားပွဲ အခမ်းအနားသည် စတင်ရောက်လာကြသော ည
ပရိသတ်တို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခေါ်ကြပြောကြနုတ်ဆက်ကြနှင့် အသက်ဝင်

လှုပ်ရှားနေ၏။ မေးကြမြန်းကြ စပ်စုကြ အတင်းပြောကြလျက် သူ့အစွန့်သူ တွတ်ထိုးနေကြ၏။ ညစာစားပွဲသို့ အမတ်မင်းနှင့် အမတ် တတော် ဇက်ကရေ စက်ဇနီးမောင်နှံတို့လည်း တက်ရောက်လာကြသည်။

ညစာဖြင့် တည်ခင်းညှော်ခံသူ မော်လီအီဟာရိသည်လည်း အခမ်း အနားတွင် ရှိနေသည်။ အီဟာရိသံရိုးမှ မာကွက်စံ နှင့် မာကွက်စံဒီဆန်ဖေ လိုက်စံ၊ အီဟာရိနှင့် အဆက်အသွယ် ရှိသူ လေဒီဒွင်းဂရိအမျိုးသမီးကြီး မော်လီ ဟစ်ပနော့စ်နှင့် ဗိုလ်မှူးဂီလ်ရှိုင်းဆထရိတ်ကာတို့လည်း ညစာစားပွဲ အခမ်း အနားသို့ တက်ရောက်လာကြသည်။

ဗိုလ်မှူးဂီလ်ရှိုင်းဆထရိတ်ကာသည် ဩစတြေးလျမှ ရောက်လာ သူဖြစ်သည်။ လန်ဒန်မှ ထင်ရှားသူများအတွက် ဩစတြေးလျမှ ထင်ရှားသူ များက ပေးလိုက်သော မိတ်ဆက်စာ များလည်း သူနှင့်အတူ ပါလာခဲ့သည်။

ညစာစားပွဲမှာ အတော်ကလေး နောက်ကျပြီးသွားသည်။ ညှော် သည့်များကို ကားနှစ်စီးဖြင့် လိုက်ပို့ရ၏။ ကားတစ်စီးမှာ အမတ်မင်းနှင့် အမတ်ကတော်တို့၏ ငိုးစံရှိုက်စံ ကားကြီးဖြစ်၍ တစ်စီးမှာ မော်လီ အီဟာရိပိုင် ဟက်ဆက်သာ အမျိုးအစား ကားကလေးဖြစ်သည်။

ထိုညစာစားပွဲ အခမ်းအနားတွင် အမတ်ကတော် ဇက်ကရေ စက်က သူမဝတ်နေကျ အတိုင်း ထင်ရှားလှသော ကဇန်ပုလဲများကို ဝတ် ဆင်လာသည်။ ထိုပုလဲများမှာ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်အမွေ ဆက်ခံထိန်းသိမ်းလာခဲ့သော သမိုင်းဝင် အဖိုးထိုက် အဖိုးတန်ပုလဲများဖြစ်သည်။ ပုလဲသွယ် သုံးသွယ်ရှိ၏။ ထိုပုလဲ များမှာ အရွယ်အစားကလည်း ခန့်ညား၊ အရောင်အသွေးကလည်း ဖိတ်ဖိတ် တောက်၊ ဖျတ်ဖျတ်လက် အဆက်အစပ် အတွဲအဖက်ကလည်း ပြည့်စုံသည်။ ပြောစရာမရှိ။ အဖိုးမဖြတ်နိုင်စေ့လာက်အောင် တန်သော ရတနာများပါပေ။ ယင်းတို့ကို သူမက စတာလင်ပေါင် ၅၀,၀၀၀ ဖြင့် အာမခံထားသည်။

အမတ်ကတော်သည် အိမ်သို့ရောက်သောအခါ သူမ၏ ပုလဲများ ပျောက်ဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ သူမသည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွား

သည်။ အပူတပြင်း ရှာဖွေသည်။ အိမ်ထဲမှာမလေးကလည်း ဝိုင်းကူ၍ရှာသည်။ အဝတ်အစားများတွင် ရှာ၏။ ကားထဲမှာ ရှာ၏။ ကားဂိုဒေါင်ထဲမှာလည်း ရှာ ၏။ နေရာမလုပ်အောင် နှိပ်စပ်စပ်ရှာ၏။ မတွေ့။ ရှာရလွန်း၍ ဒေါင်းတောက် နေပြီ။ အတယ်၍သာ ပုလဲများ အိမ် တွင် ရှိနေမည်ဆိုလျှင် မတွေ့နိုင်စရာပင် ရှိတော့မည်မဟုတ်။

“ငါတော့ ဘယ်လိုမှကို စဉ်းစားလို့မရတော့ဘူး၊ အဟုတ်ကိုပဲ” သို့ သော်ဤမျှနှင့်ကား လက်မလျော့သေး။ မကျက်စတစ်ပျော်ပွဲစားရုံသို့ ဖုန်းဆက် ကြည့်သည်။ ခုံစခန်းနှင့်လည်း ဆက်သွယ်သည်။ မိမိယာဉ်မောင်းထံသို့လည်း ဖုန်းဆက်၍ မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ထိုပုလဲများကို တွေ့ရှိ သူအား ဆုငွေစတာလင်ပေါင် ၁၀,၀၀၀ ပေးမည် ဟု သတင်းစာတွင် ကြော်ငြာ ထည့်လိုက်ရလေသည်။ ပျောက်ဆုံးသွားသော ပုလဲများ ပြန်လည်ရရှိရေးအ တွက်စိတ်ကူးအကြံဉာဏ်ရသမျှ လက်လှမ်းမီသမျှ နည်းလမ်းပေါင်းစုံဖြင့် ကြိုး ပမ်းခဲ့ပါ၏။ သို့ရာတွင် အချည်းနှီးသာ။ စက္ကန့်ကို မိနစ်ဝါး၊ မိနစ်အား နာရီမျှ၊ နာရီကိုရက်စား၍ ကာလများ ကြာခဲ့ပြီး၊ ဟောတစ်နေ့ ဟောတစ်နေ့ ကုန်ဆုံး သွားခဲ့ပြီ။ ပျောက်ဆုံးနေသော ပုလဲများကိုကား တွေ့ဖို့ဝေးစွာ သတင်းအစအန မျှကိုပင် မရခဲ့ချေ။

ကဇန်ပုလဲများ ပျောက်ဆုံးသွားခြင်းကား စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် ဇာတ် လမ်း၏ အစ နိဒါန်းမျှသာလှ။ ပုလဲများပျောက်သွားပြီးနောက် ရက်သတ္တ နှစ် ပတ်မျှသာ ရှိပေဦးမည်။ လန်ဒန်မြို့တွင် မိတ်ဆွေအပေါင်း အသင်းများစွာရှိ သော မဒမဟစ်ပနော့စ်သည် ကာဇန်ပုလဲများရှိ မေဖဲယားအဆောက်အဦးတွင် ဖွင့် လှစ်ထားသော သူမ၏ အလုပ်ခန်း၌ အသတ်ခံထားရသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

မေဖဲယား အဆောက်အဦးရှိ သူမ၏ အလုပ်ခန်းတွင် အိပ်ခန်း တစ်ခန်း၊ ညှော်ခန်းတစ်ခန်းနှင့် မီးဖိုခန်းတစ်ခန်း ပါဝင်သည်။ အိပ်ခန်းနှင့် ညှော်ခန်းမှာသီးခြားစီမဟုတ်။ တစ်ခန်းနှင့် တစ်ခန်း ကူးလူးသွားလာနိုင်သည်။ မီးဖိုခန်းမှာ အခန်းသေးသေးကလေးဖြစ်သည်။ ရေချိုးခန်းမှာမူ သီးခြားမရှိ။

၈၄ ၀ ထွန်းတင်အောင်

စကြိုကျဉ်းကျဉ်းကလေးကိုပင် ရေချိုးခန်းပြုလုပ်ထားလေသည်။ မဒမ်ဟစ်ပ်
နောက်ခံ အလောင်းကို ညှော်ခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တွေ့ရှိရခြင်းဖြစ်သည်။
သူမ၏ကျောတွင် ခါးခက်ရာနှင့် အလောင်းဘေးတွင် အရှေ့တိုင်းပုံစံ မီး
ကောက်ကြီးတစ်ချောင်းကိုလည်း တွေ့ရသေးသည်။

မဒမ်ဟစ်ပ်နောက် အသက်ခံထားရသည်ကို စတင်တွေ့ရှိသူမှာ မော်
တီမာဇနီးမောင်နှံတို့ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် မဒမ်ဟစ်ပ်နောက်နှင့် တစ်ထပ်
တည်းရှိ အခန်းတွင် နေကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။

ထိုနေ့က သူတို့ဇနီးမောင်နှံ ကပွဲသွားကြည့်နေကြသည်။ သူတို့ အိမ်
ပြန်ရောက်လာကြသောအခါ မဒမ်ဟစ်ပ်နောက်အခန်းဆီမှ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်
ဖွယ်အော်သံကို ကြားကြရလေသည်။ အော်သံကြားရသော ကြောင့် သူတို့သည်
လှေကားခြေရင်းတွင်ရပ်၍ နားစွင့်နေလိုက်ကြသည်။ မဒမ်ဟစ်ပ်နောက်၏
အော်သံကို နောက်တစ်ဖန် ကြားကြရပြန်သည်။

“ရှင်မလုပ်နဲ့နော် . . . ရှင်မလုပ်နဲ့နော်”

သို့သော် “ဒါ . . . တို့နဲ့မဆိုင်ပါဘူး” ဟုတွေးပြီး သူတို့၏ အခန်း
တွင်းသို့ ဝင်သွားကြလေသည်။ နောက်ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ ကြောက်
မက်ဖွယ်အော်သံတစ်သံကို ထပ်၍ ကြားကြရပြန်လေသည်။ ထိုအချိန်မှာ မစ္စင်
ဖော်တီမာသည် မီးဖိုခန်းတွင် ကိုကိုးကျီနေသည်။ အော်သံကြားရပြီး ချက်ချင်း
ဆိုသလို အိမ်ရှေ့တံခါးရှေ့ဆံ့မှပြတ်ပြီး အောက်သို့ဆင်းသွားသော ခြေသံကို
ကြားလိုက်ရလေသည်။

မစ္စင်ဖော်တီမာလည်း ကျိုလက်စ ကိုကိုးအိုးကိုချပြီး သူမ၏
ခပ်ပွန်းထဲသို့ပြေးသွားခဲ့လေသည်။ သူမ၏ ခပ်ပွန်းကလည်း ကြောက်မက်ဖွယ်
အော်သံကို ကြားလိုက်ရသည်ဟုဆိုသည်။ သူတို့ဇနီးမောင်နှံသည် အောက်သို့
ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

ဟောင်းအိုးနေပြီဖြစ်သောလှေကားတွင် အမှောင်ထုက စိုးမိုးနေ၏။
အမှန်မှာမူ မေ့ယားအဆောက်အဦးရှိ လှေကားတစ်ခုစီတွင် ညလုံးပေါက်

ထူးဆန်းသောပုလဲပျောက်မှုကြီး ၀ ၈၅

ထွန်းထားသောမီးတစ်ပွင့်စီ ရှိသည်။ ထိုမီးများ၏ အဖွင့် အပိတ်ခလုတ်ကို
အဆောက်အဦး၏ အဝင်ခန်းမတွင် တစ်ခုတည်းသာ ထားရှိသည်။ မော်တီမာ
ဇနီးမောင်နှံတို့ ကပွဲမှပြန်လာ၍ သူတို့၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီးနောက် ထို
လှေကားမီးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ပိတ်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မစ္စတာမော်တီမာသည် အမှောင်ထဲမှာပင် မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်
အောက်သို့ ပြေးဆင်း၍ မီးကိုသွားဖွင့်မည်ဟု ပထမ စိတ်ကူးရဟန်ရှိသည်။
သို့သော် လှေကားခြေရင်းသို့ ရောက်သောအခါ သူ့ဇနီးမှာ ကြောက်လန့်သော
ကြောင့် မေ့ဈာ သွားမတတ် ဖြစ်သွားလေသည်။ သူမသည် စကားလည်း
မပြောနိုင်၊ တုန်တုန်ရီရီလက်ဖြင့် မဒမ်ဟစ်ပ်နောက်အခန်းသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြ
နေသည်။ သူမရင် တဒိတ်ဒိတ်ခနဲနေသည်ကိုပင် ကြားနေရသည်။

မစ္စတာမော်တီမာသည် ဘာမျှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ သွေးစွန်းနေ
သော တံခါးမှန်ကိုဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပြီး ထိုအပေါက်မှလက်နှိုက်ကာ တံခါးကို
ဖွင့်၍ မဒမ်ဟစ်ပ်နောက်၏ အခန်းတွင်း သို့ ဝင်လိုက်သည်။

“အလို . . . ဘုရားသခင် . . . ဘုရားသခင် . . . ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

မဒမ်ဟစ်ပ်နောက်မှာ သွေးအိုင်ထဲတွင်လဲလျက်သူမ၏ နောက် ဆုံး
ဝင်လေရှိက်လိုက်သည်ကိုသာ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မစ္စတာမော်တီမာသည် သူ့ဇနီးကို မိမိတို့အခန်းသို့ ပြန်လွှတ်လိုက်
၏။ သူကမူ အောက်သို့အမြန်ဆင်းသွားပြီး အဆောင်စောင့်ကိုနှိုး၍ ရဲစခန်းသို့
လွှတ်လိုက်ရသည်။

အခြေအနေကိုကြည့်ရသည်မှာ လယ်ကကျူးလွန်ခြင်း ဖြစ်ဟန်ရှိ
သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ပရိဘောဂများသည် ဂျာဗွေထားသောအသွင်
ရှိနေသည်။ အံဆွဲများကို ဆွဲဖွင့်ထားသည်။ သော့များကို ဖျက်ဆီးထားသည်။
မေ့ယာခေါင်းအုံး စသည်တို့ကို ဂျာဗွေလှန်လှော့ပြီး ခါးဖြင့် ထိုးဆွဲလှီးဖြတ်
ထားသည်မှာ မြင်မကောင်း၊ အားလုံးမှာ ဖွာလန်ကျ လှုပ်ပူနေ၏။ ထိုခါးဖြင့်ပင်
မဒမ်ဟစ်ပ်နောက်ကို နောက်ဆုံးစီရင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေမည်။

အင်စပက်တာ ရစ်ချ်သည် စီအိုင်ဒီ၏ အတော်ဆုံးလူများ စာရင်း
ဝင်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် လူသတ်မှုကို ချက်ချင်းပင် တာဝန် ယူလိုက်သည်။
အခင်းဖြစ်သော အခန်းမှာ အကျိုးအပွား အပျက်အစီးမရှိ။ လူသတ်သမားသည်
မဒမ်ဟစ်ပိုနော့စ်ထံသို့ ထိုညနေပိုင်းက လာရောက်လည်ပတ်သူဖြစ်မည်။
သူမကလည်း လက်ခံညှော်ထုပြုမည်ဖြစ်သည်။ သူမမှာ အိမ်ဖော်မရှိ။ ထိုနေ့က
လာရောက်လည်ပတ်သူကို လက်ခံညှော်ထုပြုသည်ဆိုသည့် အထောက်
အထားများလည်း ရှိနေသည်။ စားပွဲတစ်လုံးပေါ်တွင် ဝိစင်္ကာတစ်ဝတ်
ရှိသေးသော ပုလင်းတစ်လုံး၊ မီးဖိုပေါ်ရှိ စင်ပေါ်တွင် ဝိစင်္ကာလက်ကျန်ရှိသေး
သော ဖန်ခွက်နှစ်လုံး၊ ခြစ်ပြီးသား မီးခြစ်ဆံများနှင့် စီးကရက်တိုများ ပြည့်နေ
သည့် ဆေးလိပ်ခွက်နှစ်ခွက် စသည်တို့သည် ညှော်သည်ကို ညှော်သည့်ဆိုသည့်
သက်သေခံများ ဖြစ်ကြသည်။ ဤအချက်များကိုကြည့်ခြင်းဖြင့် လူသတ်သမား
သည် သေဆုံးသူနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိသူ ဖြစ်ရမည်မှာ သေချာနေသည်။

သို့သော် လက်ဗွေရာများကိုမတွေ့ရခြင်းမှာ အကြီးအကျယ် စိတ်
ပျက်စရာပင်။ သေဆုံးသူ မဒမ်ဟစ်ပိုနော့စ်၏ လက်ဗွေရာကိုပင် မတွေ့ရချေ။
မီးဖိုပေါ်ရှိ စင်ပေါ်တွင် တင်ထားသော ဖန်ခွက်နှစ်လုံးတွင်လည်း လက်ဗွေရာ
ကို မတွေ့ရပေ။ အလွန်ထူးဆန်းနေသည်။ လူသတ်မှု ကျူးလွန်ရာတွင် အသုံး
ပြုသော ဓါးရိုးပေါ်၌ မထင်မရှား အမှတ်အသားတွေ့ရသည်မှအပ အခြား
မည်သည့်နေရာတွင်မျှ မည်သည့်အထောက် အထားကိုမျှ မတွေ့ရချေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယင်းမှာ ကြိုတင်ကြံရွယ်ချက်ဖြင့် ကျူးလွန်သော
ရာဇဝတ်မှုဖြစ်သည်ဆိုသည်ကို မကြာမီကပင် ရစ်ချ်သိလာခဲ့ရသည်။ မည်
သည့်အရာမျှ မတွေ့ရဟုဆိုသော်လည်း မီးဖိုဘောင်ဘေးတွင် တွန့်ကြေနေ
သော “တိုင်း” သတင်း စာတစ်စောင်ကိုတော့ တွေ့ရသည်။ ရစ်ချ်က ထို
သတင်းစာကို ကောက်ယူ၍ဖြန့်ပြီး ရက်စွဲကိုကြည့်လိုက်ရာ ရက်သတ္တတစ်ပတ်
သာရှိသေးသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကဇန်ပုလဲများကိုတွေ့ရှိသူအား စတာလင် ပေါင်
၁၀,၀၀၀ ပေးမည်ဆိုသည့်ကြော်ငြာကို တွေ့လိုက်ရသည်ပင်။

ယင်းသည် ရစ်ချ်အဖို့တော့ ပုလဲများကိုခိုးသူသည် နောက်ပိုင်း
ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သည်ဆိုသည်ကို ညွှန်းနေသည့် သဲလွန်စပင်ဖြစ်သည်။ သူသည်
မဒမ်ဟစ်ပိုနော့စ်၏ အခန်းကို သုံးနာရီ ကြာအောင်ပင် အသေးစိတ်စစ်ဆေး
ကြည့်ရှုသည်။ သို့သော် ဘာမျှ မည်မည်ရရ မတွေ့ရ။ ရှာဖွေစရာတစ်ခုသာ
ကျန်တော့၏။ ယင်းမှာ အဝတ်လျှော်ဆိုင်ထည့်သော အိုးတစ်လုံးပင်ဖြစ်သည်။
ထိုအိုးကို စစ်ဆေးရှာဖွေကြည့်ရာ ဆိုဒါမုန့်များအောက်တွင် ဝတ်ထားသည့်
တစ်စုံတစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအရာများကား လက်တစ်ဆုပ်စာမျှရှိသော
ပုလဲများပေတည်း။ အချို့မှာ သိထားလျက်၊ အချို့မှာ အလွတ်၊ ကဇန်
ပုလဲသုံးသွယ်အနက်မှ တစ်သွယ်ဖြစ်သည်။

ရစ်ချ်သည် တွေ့ရှိရသော သဲလွန်စမျှဖြင့်ပင် အမှုကိုပို၍ စိတ်ဝင်
စားလာသည်။ မေ့မိသောအဆောက်အဦးရှိ အဆောင်စောင့်နှင့် အခြားအခန်း
ရှင်များကိုလည်း စစ်ဆေးမေးမြန်းမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ စစ်ဆေး
မေးမြန်း၍ သိခဲ့ရသည့် အချက်တစ်ချက်မှာ မဒမ်ဟစ်ပိုနော့စ်သည် ညှော်သည်
အတော်များများကိုပင် လက်ခံတွေ့ ဆိုသည်ဆိုသည့် အချက်ဖြစ်၏။ အများ
အားဖြင့် ညှော်သည်များကို ညနေပိုင်းတွင် တွေ့လေ့ရှိသည်။ တွေ့သည့် ညှော်
သည်များတွင်လည်း အများအားဖြင့် အမျိုးသားများသာဖြစ်ကြသည်ဟုသိရ
၏။ မဒမ်ဟစ်ပိုနော့စ်ထံသို့ လာရောက်လည်ပတ်တတ်သော ညှော်သည်များ
အနက် သိသလောက်ကို ပြောပြပေးရန် မေတ္တာရပ်ခံရာ အဆောင်စောင့်မှာ
အစတွင် ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေလေသည်။

မဒမ်ဟစ်ပိုနော့စ်သည် သူမ၏ အခန်းတွင် ကြာကြာမရှိတတ်။ အမြဲ
လိုလိုပင် အပြင်ထွက်နေတတ်သည်။ အိမ်တွင် ရှိပြန်လျှင်လည်း သူမ၏
လာသမျှ ညှော်သည်များကိုချည်း လက်ခံတွေ့ဆုံနေရသဖြင့် အားလပ်သည်
ဟူ၍မရှိ။ သူမတွင် အချိန်ပိုနေသည်ဟူ၍ ရှိဟန်မထင်။ သူမထံလာသော
ညှော်သည်များတွင် ဂုဏ်သရေရှိလူငယ်တစ်ယောက်လည်း ပါဝင်သည်။ ထို
လူငယ်သည် သူမထံသို့ တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်မျှ ရောက်ဖူးပြီး ထိုသူငယ်လားသည်ကို

■ ■ ၈ ထွန်းတင့်အောင်

မော်တီမာဇနီးမောင်နှံတို့ကလည်း မြင်တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုသူငယ်သည် အရပ်
အမောင်းကောင်းကောင်း၊ မျက်လုံးပြာပြာ၊ ဆံပင်ကောက်ကောက်နှင့် ကြည့်
ပျော်ရွှင်ပျော်ရွှင်သူဟု မော်တီမာဇနီးမောင်နှံတို့က ပြောပြကြသည်။

လွန်ခဲ့သည့်ရက်သတ္တ သုံးပတ်ခန့်က ထိုသူငယ်သည် ပထမဆုံး အနေ
ဖြင့် ရောက်လာခဲ့သည်။ အခင်းဖြစ်သည့်နေ့ကလည်း ထိုသူငယ် ရောက်လာခဲ့
သေးသည်သာ။ မော်တီမာတို့၏ အခန်းရှေ့တည့်တည့်တွင် တက္ကဆီရပ်၍
ထိုသူငယ် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ မော်တီမာဇနီး မောင်နှံတို့လည်း
ထိုတက္ကဆီကိုပင် ငှားပြီး ကပွဲရုံသို့ သွားခဲ့ကြသည်။

ထိုတက္ကဆီကို ခြေရာခံလိုက်ရသည်မှာ အလွန်လွယ်သည်။ ထို
သူငယ်ကို ဟန်နီဇာစကွဲသော၍ ဒီမီနီယန်ကလပ်အနီးမှ တင်ဆောင်လာခဲ့ပြီး
ကာဗွန်လမ်းရှိ မေပဲယားအဆောက်အအုံသို့ မောင်းပို့ခဲ့ရကြောင်း။ ထိုနေရာ
ပုဂံ အမျိုးသားကြီးတစ်ဦးနှင့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး တို့ကိုတင်၍ “ယောက်
မြို့စားကြီး” ကပွဲရုံသို့ မောင်းပို့ခဲ့ရကြောင်း တက္ကဆီယာဉ်မောင်းက ပြောပြခဲ့
သည်။ ဒီမီနီယန်ကလပ်နှင့် ပတ်သက်သောသတင်းကိုဆက်၍ မေးမြန်းကြည့်
လိုက်ပြန်သည်။ အမတ်ကတော် ဇက်ကရေစီကီပုလဲများ ပျောက်ခဲ့သော ညစာ
စားပွဲသို့ တက်ရောက်ခဲ့သည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ အနက် တစ်ယောက်အကြောင်းထိ
အစ်ထုတ်လိုက်ရာ ဗိုလ်မှူး၊ ဂီလ်ရှိုင်းဆထရိတ်ကာအကြောင်း တစ်စုံတစ်
စောင်း သိခဲ့ရသည်။ သူသည် ဒီမီနီယန်ကလပ်၌ အခန်းတစ်ခန်း အမြဲထား
ဟန်ရှိသည်။

ဗိုလ်မှူးဂီလ်ရှိုင်းကို တစ်ပန်ခေါ် ယူမေးမြန်းစစ်ဆေးခဲ့ရပြန်သည်။
တက္ကဆီယာဉ်မောင်း၊ အဆောင်စောင့်နှင့်မော်တီမာ ဇနီးမောင်နှံတို့၏ ပြောပြ
ချက်အရ ဂီလ်ရှိုင်း၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ကြိုတင်သိနှင့်ပြီး ဖြစ်သည်။ ဒီမီနီယန်
ကလပ်ရှိ သူ့အခန်းကို ရှာဖွေရာ ကဇန်ပုလဲသွယ်များကို တွေ့ရသည်။ ‘ပုလဲတစ်
သွယ်မှာ ပြတ်နေပြီး၊ ပုလဲလုံး ၅၀-၆၀ခန့် ပျောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဗိုလ်မှူးဂီလ်ရှိုင်းကိုပေးလိုက်သည်။ လူသတ်မှုနှင့် ပတ်သက်မည့်သူ

ထူးဆန်းသောပုလဲပျောက်မှုကြီး ၈ ■ ■

မှာလည်း သူပင်ဖြစ်မည်ဟု ယူဆကြသည်။ ဂီလ်ရှိုင်း အဖမ်းခံရခြင်းကို လန်ဒန်
တွင် အတော်စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။ အထူးသဖြင့် သူ့ကို ဂရုစိုက်ရှိသော
လူစုက ပို၍စိတ်ဝင်စားကြသည်။ ထိုအစုတွင် ချမ်းသာသော နိုင်ငံခြားသားများ
လည်း ပါဝင်နေသည်။ ထိုအစုခေါင်းဆောင်ပိုင်းတွင် ဇက်ကရေစီကီ ဇနီး
မောင်နှံတို့လည်း ပါဝင်နေသည်။ လန်ဒန်တွင် လူသိများသော ဇက်ကရေစီ
ဇနီးမောင်နှံတို့သို့ မိတ်ဆက်စာမပါဘဲ ဘယ်နိုင်ငံခြားသားမျှ လန်ဒန်သို့ လာ
လေ့မရှိ။ ဂီလ်ရှိုင်းဆထရိတ်ကာသည် ရပ်ရည်ပြေပြစ်သူဖြစ်သည်။ အက
လည်းကောင်းသည်။ ဩစတြေးလျနိုင်ငံ ဆစ်ဒနီမြို့ရှိ အမတ်ကတော် ဇက်
ကရေစီ၏ မိတ်ဆွေများထဲမှ အမတ်ကတော်ကြီးထံသို့ ပေးလိုက်သော မိတ်
ဆက်စာများကို ယူခဲ့လျက် သူသည် လန်ဒန်သို့ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အမတ်
ကတော်ဇက်ကရေစီသည် သူ့ကို သူမ၏ လင်ပါသား မော်လီအီဗာရီထံသို့
လွှတ်လိုက်၏။ တစ်ပြည်သားလေး ဂီလ်ရှိုင်းဆထရိတ်ကာမှာ လန်ဒန်တွင်
ပျော်ရွှင်ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားရာ ယခုမှ သနားစရာဖြစ်နေလေပြီ။

ဗိုလ်မှူးဂီလ်ရှိုင်းဆထရိတ်ကာ၏ မိတ်ဆက်ပေးမှုကြောင့် အမတ်
ကတော် ဇက်ကရေစီနှင့်မဒ်မဟစ်ပဲနော့စ်တို့ သိကျွမ်းကြဟန်တူသည်။ ညစာ
စားပွဲသို့ မဒ်မဟစ်ပဲနော့စ်ကို ဖိတ်ရန် မော်လီအီဗာရီကို ဂီလ်ရှိုင်းက မေတ္တာ
ရပ်ခံသောကြောင့် ဟစ်ပဲနော့စ်သည် ထိုနေ့က မော်လီ တည်ခင်းညှိခံသော
ညစာ စားပွဲသို့တက်ရောက်လာခဲ့ရသည်ဖြစ်မည်။ ထိုညစာစားပွဲသို့ တက်
ရောက်လာခဲ့ကြသူများကလည်း ဟစ်ပဲနော့စ်နှင့် ဆထရိတ်ကာတို့သည်
မိတ်ဆွေများဖြစ်ကြသည်ဆိုသည်လောက်သာ သိကြပြီး ထို့ထက်ပို၍ ဘာမျှ
သိကြမည်မဟုတ်ပေ။ မစ္စတာမော်လီနှင့် ဇက် ကရေစီဇနီးမောင်နှံတို့လည်း
သိကြမည်မဟုတ်။

“ဒီအမှုကို အစကတည်းက အများကြီး စိတ်ဝင်စားခဲ့ တယ်။
စကင်ဘိုမိုင်တု . . . ။ ဒီအမှုက အလွန်ရှုပ်ထွေးတာ အံ့ဩစရာပဲ
ရစ်ချဒ်ကဆိုလေသည်။

ဩစတြေးလျနိုင်ငံသား ဆထရိတ်ကာသည် အမတ်ကတော်ကြီး
ဇော်ကရေစကိုပိုင် ပုလဲများကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ရထားသည်ဆိုသည်ကို
စနည်းနာရန် ရစ်ချစ်နှင့် စကင်ဒို မိုင်တုတို့သည် “ဘိုး”လမ်းသို့ နေ့စဉ်
သွားခဲ့ကြသည်။ ကဇန်ပုလဲ သွယ်သုံးသွယ်အနက် တတိယမြောက်ပုလဲသွယ်
နှင့် ယင်းမှ ပုလဲလုံးအချို့ကို မဒမ်ဟပ်ပင်နော့စ်၏ အခန်းတွင် တွေ့ရသည်။
အခင်းဖြစ်သည့်ညနေတပင် ဂီလ်ဗျိုင်းဆထရိတ်ကာသည် မဒမ်ဟပ်ပင်နော့စ်
၏ အခန်းသို့ သွားခဲ့သေးသည်။ ထိုညတွင်ပင် မဒမ်ဟပ်ပင်နော့စ်မှာ ရက်စက်စွာ
သတ်ဖြတ်ခြင်းခံလိုက်ရလေသည်။

ဗိုလ်မှူးဂီလ်ဗျိုင်းဆထရိတ်ကာ၏ အကြောင်းမှာ အထူးပင် စိတ်
ဝင်စားဖွယ်ကောင်းနေသည်။ စုံတောက်အရာရှိ၊ တရားသူကြီးနှင့် ရဲအရာရှိ
တို့ထံ သူ့ကိုယ်တိုင် ပြောပြခဲ့သော သူ့အကြောင်းကို ဤသို့ဆိုရလေသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ဩစတြေးလျက အင်္ဂလန်ကို လွန်ခဲ့တဲ့ ဆုံးလ
လောက်ကပဲ ရောက်ရှိနေခဲ့ပါတယ်။ ဩစတြေးလျ နိုင်ငံ ဆစ်ဒနီမြို့မှာရှိတဲ့
သိုးမွေးထွန်သွယ်ရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုမှာ ဦးဆောင်ညွှန်ကြားရေးမှူးအဖြစ်
အလုပ်လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဩစတြေးလျကို ကလေးဘဝကတည်းက
ရောက်ရှိနေထိုင်ခဲ့တာပါ။ မကြာလှသေးတဲ့ ကာလအထိ ကျွန်တော်မှာ အမေ
နဲ့ ညီမတစ်ယောက် ရှိနေခဲ့ပါတယ်။ အမေနဲ့ညီမလေးတို့က ဝေါ် ဆက်စတာ
ရှိုင်းယားရှိုအိမ်မှာ နေထိုင်ကြပါတယ်။ အဲဒီအိမ်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ မူလအစ
အိမ်ပါပဲ။ ကျွန်တော် ဆောက်သစ်တန်မှာ အခြေချနေထိုင်ပြီးတဲ့ နောက်အမေ
နဲ့ ညီမလေးတို့ကို သွားတွေ့ခဲ့ပါသေးတယ်။ အဲဒီနောက် အပျော်အသိးအဖြစ်
လန်ဒန်ကိုရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ ခွင့်ရက်ရှည်လည်း ယူခဲ့ပါတယ်။ လန်ဒန်မှာ
ရှိတဲ့ အမတ်ကတော်ကြီး ဇော်ကရေစကိုနဲ့ အခြားတစ်ဦးနှစ်ဦးအတွက်
ဆစ်ဒနီကပေးလိုက်တဲ့ မိတ်ဆက်စာတွေကို ယူလာခဲ့ပါတယ်။ ဒီဗီနီယန်ကလပ်
ထူထောင်ရာမှာလည်း စစ်အတွင်းက ကူညီခဲ့ပါတယ်။ တစ်ပြည်သားအရာရှိ
များအတွက်နဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် ကလပ်မှာ အခန်းတွေအရန်ထားပေးပါ
တယ်”

“အမတ်မင်းနဲ့ အမတ်ကတော် ဇော်ကရေစကိုဇနီးမောင်နှံနဲ့
မစ္စတာမော်လီအီအာရိုကိုကလည်း ကျွန်တော့်အပေါ် ကြင်ကြင်နာနာရှိခဲ့ကြပါ
တယ်။ သူတို့နဲ့ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ကြပါတယ်။ အဆက်အသွယ်
လဲ ကောင်းကောင်းရရှိခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အဲလ်ဘတ်ခန်းမမှာ တင်
ဆက်တဲ့ ကပွဲတစ်ခုမှာ မဒမ်ဟပ်ပင်နော့စ်နဲ့တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ သူ့ကို ဘူမေ (စား
သောက်ဆိုင်)မှာ အစားအသောက်တွေပေးခဲ့ရာ ကျေးဇူးတင်လက်ခံခဲ့ပါ
တယ်။ သူမမိတ်ဆွေတွေက သူမကို တစ်ယောက်တည်း ချန်ထားရစ်ခဲ့မှာ
နီးရိပ်တယ်လို့ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။

“ဒီတော့လည်း ကျွန်တော် ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့ဘူးပေါ့။ မငြင်း
ရက်ဘူးလေ။ ဟပ်ပင်နော့စ်ကလည်း ရုပ်ရည်ဟာ အသင့်အတင့်ပြေပြစ် ချော
မောတယ်။ အကဲလည်း ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော့်နှုတ်ကမ္မီတောင် မေတ္တာရပ်ခံ
ခဲ့ပါသေးတယ်။ ပြီးတော့... ကျွန်တော့်နဲ့ ညလယ်စာလိုက် စားဖို့ ဒီတို
တော့လည်း သူမငြင်းပါဘူး။ လိုလိုလားလားပဲ လက်ခံခဲ့ပါ တယ်။ ယူဂျင်း
ပျော်ပွဲစားရုံမှာ သွားစားကြဖို့ သူကပဲ အကြံပြုပါသေးတယ်။

“ထိုက်ထိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲဗျာ၊ ယူဂျင်းပျော်ပွဲစားရုံမှာ မစ္စတာ မော်လီ
အီအာရိုကိုလည်း သူမိတ်ဆွေအမျိုးသမီးတစ်ဦးနဲ့အတူ ညစာလာ စားကြတာ
တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့လေးယောက် အပြန်အလှန် မိတ် ဆက်ကြပြီး
ဆီညတစ်ညလုံး ပျော်ခဲ့ကြပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော်က မဒမ်ဟပ်
ပင်နော့စ်ကို ကာဇန်လမ်းမှာရှိတဲ့ သူ့အခန်းကို လိုက်ပို့လိုက်ပါတယ်။ နောက်လည်း
အခုလိုပဲ သူ့ကိုမိတ်ပါလို့တောင် ပြောပါသေးတယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့
ကျွန်တော် ဟပ်ပင်နော့စ်နဲ့ ခဏခဏ တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ ကပွဲရုံဒါမှမဟုတ် ပျော်ပွဲ
စားရုံကဲ့သို့တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်လောက် ရောက်ခဲ့ကြပါသေးတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ
လန်ဒန်မှာ မိတ်ဆွေများများစားစား ရှိပုံမပေါ်ပါဘူး။ ဟပ်ပင်နော့စ်ဟာ သူ
အကြောင်း ကျွန်တော့်ကို လုံးဝမပြောပြဘူး။”

“မစ္စတာမော်လီအီအာရိုကလည်း ကိစ္စမေးမအာချောအလှကလေးနဲ့။

သူမဟာ ဂရိအရာရှိတစ်ဦးရဲ့ ဇနီးဟောင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့ခင်ပွန်းမှာ တစ်
အတွင်းက သေဆုံးခဲ့ကြောင်းကို ဂရိမုဆိုးမလေးက ပြောပြတာပါ။ မစ္စတာ
မော်လီအီဗာဂိုကလည်းသူ့အကြောင်းကို ဂရိအချောအလှမလေးကို ပြောပြနေ
ပြန်ပါတယ်။ အဲသလို ပြောပြတဲ့အထဲမှာ သူ့မိစ္ဆေး အကြောင်းလည်း ပါလိုက်
သေး။ နောက်ဆုံးတော့ ကနေဒါပုလဲများ ပျောက်ဆုံးမယ့် ညစာစားပွဲကို ဂရိ
အချောအလှကလေးကို မော်လီအီဗာဂိုက ဖိတ်လိုက်ပါတယ်။

“ကျွန်တော် ဆက်ပြောရမယ်ဆိုရင် မကျက်စတစ်ပျော်ပွဲ စားရုံမှာ
စား သောက်ပြီးကြလို့ ပြန်ကြတော့ ကျွန်တော် ဇက်ကရေစက် ဇနီးမောင်နှံ
နဲ့အတူ သူတို့ကားနဲ့လိုက်ခဲ့ပါတယ်။ ဘဲလ်ဂရေ့စ်ကွဲယားမှာရှိတဲ့ သူတို့အိမ်ကို
ရောက်တော့ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အခန်းရှိတဲ့ ဒီမိုနီယန်ကလပ်ကို ခြေကျင်
လျှောက်ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ အချိန်ကတော့ သန်းခေါင် ကျော်နေလောက်
ရှိနေမယ်။ မက်ဒရစ်ခရစ်လမ်းအတိုင်း ပြန်လာခဲ့တာ၊ မက်ဒရစ်ခရစ်လမ်းအထွက်
မှာ စိန်ဂျော့ရဲဘုရားရှိခိုးကျောင်းနောက်ဘက် မှောင်ရိပ်က လူနှစ်ယောက်ဟာ
ကျွန်တော့်ကို ခုန်အုပ်သတ်ပုတ် တိုက်ခိုက်ကြပါတော့တယ်။ ကျွန်တော့်ကို တစ်
ယောက်က လည်ပင်းကဆွဲပြီး တစ်ယောက်က ခြေထောက်ဆွဲလိုက်တော့ ကျွန်
တော် မြေကြီးနဲ့ထိလုနီးနီး ဖြစ်သွားပါတယ်။

“ကျွန်တော်ဟာ ထင်ရှားလှတဲ့ဂျပန်ကိုယ်ခံပညာ ဂျူဂျစ်ဆု တတ်
ထားသော်လည်း ခံလိုက်ရတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်နဲ့ အဲဒီလူနှစ်ယောက်နဲ့ ထွေး
လုံးသတ်ပုတ်နေကြရာ ကျွန်တော့်မှာ အခြေအနေအတော်ဆိုးလာတော့တယ်။
ကံကောင်းချင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ထွေးလားလုံးလားဖြစ်နေတုန်း အနီးအနား
တစ်နေရာက ရဲခရာတုတ်သံကို ကြားလိုက်ရပါတယ်။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော့်ကို
သတ်ပုတ်တဲ့လူနှစ်ယောက်ဟာ ဖနောင့်နဲ့တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင်
ပြေးကြပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမျှ ရဲနဲ့အနှောင့်အယှက်
မပေးလိုခဲ့ပါဘူး။ အခုကိစ္စမှာလည်း ပြောပလောက်အောင် ထိခိုက်နာကျင်
ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုမရှိတာကြောင့် ရဲတော့ရောက်မလာခင်မှာပဲ အဲဒီနေရာမှာ

ကြာကြာဆက်မနေတော့ဘဲ ဒီမိုနီယန်ကလပ်ကို ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။

ဤမျှလောက်ဆိုရင် လုံလောက်သင့်ပြီဟု အထင်ရှိကောင်းရှိ
ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ရဲနှင့်တရားသူကြီးတို့က ဂီလ်ဗျိုင်းဆထရိတ်ကာ ပြောပြ
သည့် သူ့အကြောင်းကို လုံးဝမယုံကြည်နိုင်။ ထိမ်ချွန်ထားသည်များ ရှိရဦးမည်
ဟု ယူဆနေကြသည်။

အခင်းဖြစ်သည့်ညနေက သူ့အင်္ကျီဝတ်မထားပါဟု ဆိုသည်။ သို့
သော် ပုလဲများကို သူ့အိမ်တွင်သာဝတ်သော သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲ၌ တွေ့ရသည်ဟု
ဆိုသည်။ ပုလဲများ သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ရောက်နေသည်
ဆိုသည်ကို သူ တွေးမရအောင် ဖြစ်နေသည်။ ထိုခဏတွင်ပင် အ တွေးတစ်ခုက
ဖျက်ခနဲဝင်လာလေသည်။ သူ့ကိုလူနှစ်ယောက်က ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်
တိုက်ခိုက်ခဲ့ခြင်းနှင့် ဒီပုလဲများ ဆက်စပ်မှုရှိရမည်ဟု။

ဂီလ်ဗျိုင်းဆထရိတ်ကာကဆက်၍ . . .

“နောက်နေ့မှာ စကော့တလန်ယယ်ရဲ့ လော့စ်စ်ပရောပါတီ ရုံးမှာ
စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်အကြောင်းတွေကို ပြောပြရတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပထမ
အကြောင်းကို မနက်ပိုင်းမှာ ပြောရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ညီမလေးဆီ
က ပေးပို့လိုက်တဲ့ သံကြိုးစာတစ်စောင် ပါလာပါတယ်။ အမေကျွန်းမာရေး
မကောင်းကြောင်း အကြောင်းကြားတဲ့သံကြိုးစာပါ။ အမေ့ဘဝ တစ်လျှောက်
လုံးမှာ ဒုက္ခတွေနဲ့ချည်းပါပဲ။ ငါဘာလုပ်ရမလဲ၊ အမေဆီပဲ သွားရမလားလို့
အစမှာ ချီတိုချီတိုဖြစ်နေပါသေးတယ်။ နောက်တော့ ဘာမျှထွေရာလေးပါး
စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ခရီးဆောင်သေတ္တာထဲကို ပစ္စည်းပစ္စယကလေး အနည်း
အကျဉ်းပစ်ထည့်ပြီး ပက်ဒန်တန်ကို ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီကမှ ရရာရထားနဲ့
ဝေါ်ဆက်တာရှိုင်းယားကို ဆင်းလာခဲ့ပါတယ်။ ဘူတာရုံက ဝယ်ခဲ့တဲ့ သတင်း
စာကို ဟိုလှန့်ဒီလှန့်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ဘာတွေဖတ်လို့ ဖတ်မိမှန်းတောင်
သတိမရတော့ပါဘူး။

“အမေဆုံးရှုံးပြီ။ အမေ့ကို သင်္ဂြိုဟ်ပြီးသည်အထိ ဝေါ်ဆက်စတာ

ရှိုင်းယားမှာ တစ်ပတ် (၁၀)ရက်လောက်နေခဲ့ရပါတယ်။ အိမ်ကို ငှားဖို့လည်း စီစဉ်ခဲ့ရသေးတယ်လေ။ ညီမလေးမှာကတော့ လန်ဒန်မှာ မိတ်ဆွေတွေရှိလို့ သူ့မိတ်ဆွေတွေဆီ ခဏသွားနေမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ သူနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အနာဂတ်အရေးကလည်း ဆွေးနွေးကြရဦးမယ်လေ။

“ကျွန်တော်ဆက်ပြီး ပြောပြပါဦးမယ်။ ကျွန်တော်လန်ဒန်က ထွက်လာတော့ ဒီအသုံးမကျတဲ့ပုလဲတွေကို ထိုးသိပ် ထည့်လာခဲ့မိသလား လို့ကိုယ့်ကို ကိုယ်ထင်မိပါတယ်။ တကယ်လို့များ အဲဒီပုလဲသွယ်ဟာပြတ်ပြီး ပုလဲတွေ ပြုတ်ထွက်နေတာကို အဆွဲထဲမှာ တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုရင်လည်း လော့စ် ပရော့ပါတီနဲ့ကို တင်ပြဖို့ဆိုတဲ့ မူလရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ယူခဲ့တာပဲဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ပုလဲတွေကလည်း ကျွန်တော်ဆီမှာ ရှိနေတယ်လေ။ အို . . . ဒီပုလဲတွေအကြောင်း ဘာမှ မတွေးတတ်တော့ပါဘူး။

“ကျွန်တော်ပြန်အလာကို ကလပ်ကစောင့်နေတဲ့ စာတွေထဲမှာ မဒမ်ဟစ်ပ်နော့စ်ဆီက ပေးပို့လိုက်တဲ့စာ ၂ စောင် ၃ စောင်လည်း ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ . . . တဲ့။ စာထဲမှာ အကြင်နာတရားတွေနဲ့ မေးထားတာ။ ကျွန်တော့်ကို ပြန်လာစေချင်လှပါပြီတဲ့ . . . သူ့ကိုလည်း လာတွေ့ပါဦးတဲ့။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဆီတယ်လီဖုန်းလည်း တစ်ကြိမ်မက ဆက်ခဲ့ပုံရတယ်။

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် ဘယ်သူနဲ့မှ တွေ့လိုက်စိတ် မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့ပဲ မဒမ်ဟစ်ပ်နော့စ်က ကျွန်တော့်ကို ထပ်ပြီး ဖုန်းဆက်ပါသေးတယ်။ ဒီအချိန်တုန်းက ကံမကောင်းချင်တော့ ဖုန်းကို အဆောင်စောင့်က ခေါ်ပေးတယ်။ မဒမ်ဟစ်ပ်နော့စ်က ကျွန်တော့်အသံကို မှတ်မိနေတယ်လေ။ ပုလဲတွေပျောက်သွားတဲ့နေ့နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ မဒမ်ဟစ်ပ်နော့စ် ယူဂျင်းပျော်ပွဲစားရုံမှာ နောက်ဆုံး ညစာစားတဲ့ နေ့တစ်နေ့တည်းပဲ။ ပုလဲတွေအကြောင်း သူ ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြသေးတယ်။

“ပုလဲသွယ်အရှည်ကြီး သုံးသွယ်ရှိပါတယ်တဲ့။ အဲဒါ တွေဟာ အား

လုံးအတူတွေချည်းပါပဲတဲ့။ တန်ဖိုးမရှိတာတော့ အမှန်ပဲ . . . တဲ့။ အဲဒါတွေနဲ့ သူလွဲခဲ့ရပါတယ် . . . တဲ့။ အဲဒီ ပုလဲတွေဟာ အတူတွေ ဆိုပေမဲ့ အမျိုးအစားတော့ အကောင်းသားလို့ ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

“ဖုန်းဆက်နေဆဲမှာကိုပဲ အဲဒီဆွဲရှုံးမှုကို ပြန်လည် သတိရနေမြောတသနေပါသေးသတဲ့။ ရှင် မှတ်မိသေးလားတဲ့၊ သူက ကျွန်တော့်ကိုမေးပါတယ်။ ကျွန်မပုလဲသွယ်က ချိတ်ကို ချိုးပစ်လိုက်ပြီး၊ ရှင့်ကုတ်အင်္ကျီ အိတ်ထဲကို ထည့်ပေးလိုက်တာလေတဲ့။ မစ္စတာမော်လီဘီဇာရီရဲ့ ညစာစားပွဲမှာ အဲဒီပုလဲတွေ အကြောင်းမေးမလို့ . . . မေ့နေခဲ့တယ်။ ရှင်လည်း မေ့နေတယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ တကယ်တော့ ရှင်သတိရနေမှာပါ . . . တဲ့၊ စာထဲမှာ ရေးထားတာ”

“ဟုတ်ပဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီအကြောင်းတွေအကုန်လုံး သတိမရဘူး။ သူ့ကိုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ပြောခဲ့တယ်။ သတိမရတော့ဘူးလို့။ ကျွန်တော့် ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ ပုလဲတွေတွေ့တယ်။ မဒမ်ဟစ်ပ်နော့စ်ကလည်း ဒီအကြောင်းတွေကို အမှန်အကန်ပဲ ရှင်းပြခဲ့တယ်။ အဲဒီပုလဲတွေကို ကျွန်တော် ပြန်သိထားလိုက်တယ်လေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီပုလဲတွေဟာ မဒမ်ဟစ်ပ်နော့စ်ရဲ့ ပုလဲထွေးဖြစ်မယ်။ နောက်တစ်ခါ သူမဆီသွားရင် ပြန်ယူသွားပြီး ပြန်ပေးမလို့ပဲ။

“မဒမ်ဟစ်ပ်နော့စ်ဟာ သူ့ဆီကို ချက်ချင်းလာဖို့ ကျွန်တော့်ကို တောင်းပန်ခဲ့တယ်။ အဲဒီနေ့ပဲလား၊ ဒါမှမဟုတ် နောက်နေ့ပဲလား မသေချာဘူး။ အဲဒီနေ့မှာ ကျွန်တော် သူ့ဆီကို မသွားဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သောကြာနေ့ ရှစ်နာရီလောက်မှာ မဒမ်ဟစ်ပ်နော့စ် ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းထပ်ဆက်ခဲ့ ပြန်တယ်။ ဘာတွေဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပုလဲတွေကိုသူမကိုပြန်ပေးတော့လဲ မဒမ် ဟစ်ပ်နော့စ်ကတော့ ပြောင်းလဲမှုမရှိခဲ့ဘူး။ ပုံမှန်အတိုင်း အေးအေးဆေးဆေးပေါ့။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ နည်းနည်းအံ့ဩနေသလိုပဲ။ သူပျာယာခတ်ခဲ့ပုံတွေကိုလဲ ပြန်ပြီး စဉ်းစားနေပုံရပါတယ်။ ပြီးတော့ ပုလဲတွေကို မီးဖိုပေါ်က စင်ပေါ်တင်ထားလိုက်တယ်။

“ခဏလောက်ကြာတော့ နောက်အခန်းတစ်ခုထဲက တစ်စုံ တစ်ခုတို့ သွားယူလာခဲ့တယ်။ အဲဒီတစ်စုံတစ်ခု သွားယူနေတုန်း အနားမှာ ရှိတဲ့ စားပွဲပေါ် မှာ တင်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုအပေါ် ကျွန်တော် အာရုံ ရောက်သွားခဲ့တယ်။ ပထမတော့ လိုက်တာကတော့ ပုလဲပျောက်သွားတာကို ကြော်ငြာတဲ့သတင်းစာ။ ဒီသတင်းကို အရင်က သုံးခါတောင် တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ။ ကြော်ငြာအပြည့်အစုံကို အခုတောင် မှတ်မိနေသေးတယ်။ စတာလင် ပေါင် ၁၀,၀၀၀ ဆုပေးမယ်တဲ့။ ပုလဲသုံးသွယ်ဟာ မဂျက်စတစ်ဗျော်ပွဲ စားရုံမှာ ကျပျောက်ခဲ့တာ။ ဒီလိုဆိုတော့ ကျွန်တော်ဟာ မဒမ်ဟစ်ပဲ နေ့စဉ်နဲ့ရော ဒီပုလဲတွေနဲ့ပါ မသိမသာ ဆက်စပ် ပတ်သက်နေရပြီပေါ့။

“ကျွန်တော်သတိရလို့ မီးဖိုစင်ပေါ် ကပုလဲတွေကိုယူပြီး ဆကြည့်နေ တုန်း မဒမ်ဟစ်ပဲနေ့စဉ်အခန်းထဲကို ရုတ်တရက် ပြန်ဝင်လာခဲ့တယ်။ တံခါး ပေါက်မှာ ခဏရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေဟာ ဒေါသနဲ့အရောင်တောက်လို့ ကျွန်တော် နည်းနည်း သံသယရှိနေမှန်း သူအသေ အချာသိတယ်ဆိုတာကို သူ့မျက်နှာက ဖော်ပြနေတယ်။ ဒီပုလဲ တွေကို တွေ့လို့ ရမယ့်ဆင့်ကို ကျွန်တော်လဲ ဆိုင်တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ မဒမ်ဟစ်ပဲနေ့စဉ်ကရမယ့် ဆင့်ကို ခွဲမပေးချင်လို့ ကျွန်တော့်ကို လိမ်မိသွားဖို့ ကြိုးစားနေတာ။ ကျွန်တော် ကလည်း ပုလဲတွေ ကို ချင်ချင်ချိန်ချိန်နဲ့ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲ ပြန်ထည့် ထားလိုက် တယ်။ မဒမ် ဟစ်ပဲနေ့စဉ်က ကျွန်တော့်ကို တိုက်ခိုက်ပါလေရော။ ကုပ်ပုရိုက်ပုတ် လုပ်လာတယ်”

“စားပွဲပေါ် မှာ နောက်တစ်ခုတွေ့ရတာက ပုံဆန်းဆန်း ဓားတစ် ချောင်း။ ခဏကြာတော့ မဒမ်ဟစ်ပဲနေ့စဉ်က အဲဒီခါးကိုဆွဲလာပြီး ကျွန်တော့်ကို ထိုးချလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က သူ့လက်ကိုဖမ်းလိမ်ချလိုက်တော့ သူ့လက်ထဲ ကခါး လွတ်ကျသွားတာပေါ့။ သူက ဒီလိုဘာဖြစ်လို့ လုပ်ရသလဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲမှာ ပုလဲသွယ်က အစထွက်နေတာကို သူမြင်တော့လှချင်လို့။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ လုံးလားထွေးလား ဖြစ်ကြရတာ။ လုံးထွေးနေ

ကြတုန်း ပုလဲသွယ်ပြတ်ပြီးပုလဲတွေ ကော်ဇောပေါ် ပြုတ်ထွက်ပြန်ကျ ကျသွား ကုန်တာပေါ့။ ကျသွားတဲ့ပုလဲတွေဆီ သူအာရုံရောက်သွားတဲ့အတွက် လုံးထွေး သတ်ပုတ်တဲ့အရှိန် သူလျော့သွားတယ်။ အဲဒါဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အခွင့်အ လမ်းပေါ့။ ဒီနှုတ်သီးကောင်းမလဲ့ တိုက်ခိုက်မှုကို ကျွန်တော် လှလှကြီး ခံခဲ့ရပြီလေ။ ရတဲ့အခွင့်အလမ်းကို ဘယ်လက်လွှတ်ခံပါ့မလဲ။ ကျွန်တော်က ယောက်ျား သားပဲ မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်တော် သူ့အခန်းထဲက တစ်ချိုးတည်း ပြေးထွက် လာခဲ့တာပေါ့။ အဲဒီတော့ ခါးဆိုတာကို စကားထဲထည့်မပြောနဲ့တော့”

“ကျွန်တော့်ရည်ရွယ်ချက်က ဒီပုလဲတွေကို နောက်နေ့မနက်မှာ မူလ ပိုင်ရှင်လက်ထဲ ထည့်ပေးမလို့ပါ။ ပြီးတော့ ဆုငွေ ၁၀,၀၀၀ ထုတ် ဟူမယ်လေ။ ဒီကွဲဖြစ်ချင်တော့ မဒမ်ဟစ်ပဲနေ့စဉ်ရဲ့ အခန်းထဲမှာတော့ တဲ့ “တိုင်း” သတင်းစာ ပါ ပုလဲပျောက်ကြောငြာမှာ ပိုင်ရှင်အမည်နဲ့လိပ်စာကို အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်နေခဲ့ တယ်။ မှတ်မထားမိလိုက်ဘူး။ နောက်နေ့မနက် “တိုင်း” သတင်းစာကို ဝယ် ကြည့်တော့ ကြော်ငြာကဏ္ဍမှာ ပုလဲပျောက် ကြောငြာပါမလာတော့ဘူး။

“နောက်နေ့ဝယ်ကြည့်တဲ့ သတင်းစာထဲမှာပါလာတာကတော့ လူ သတ်မှု။ မဒမ်ဟစ်ပဲနေ့စဉ်အသတ်ခံရတဲ့အမှု။ ဒီတော့ ကျွန်တော်ဟာ ဒီပြိုင် မှေတဲ့ပုလဲတွေနဲ့ အဆက်အစပ် ရှိသလား၊ မရှိဘူးလားဆိုတာ အထူးပြော နေစရာကို မလိုတော့ဘူး။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်လက် ထဲမှာ ဒီပုလဲတွေရှိနေတာကိုက ကျွန်တော်ဒီကိစ္စတွေနဲ့ မပတ်သက်ပါဘူး လို့ပြောလို့ ဘယ်သူယုံမှာလဲ။ ဘယ်သူမှ ယုံနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလို တွေးမိတဲ့အတွက် ခြေတွေလက်တွေ အေးလာအောင်ကို တုန်လှုပ်မိတယ်ဗျာ။

“နောက်နေ့မှာ ကျွန်တော်တို့မိသားစုရဲ့ မိတ်ဆွေဟောင်း ရှေ့နေဆီ ကိုသွားတော့ ဒီအကြောင်းတွေ အကုန်လုံးပြောပြီး အကြံဉာဏ်တွေ ရယူခဲ့ တယ်။ အခုတော့ ကျွန်တော် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး။ “တိုင်း” သတင်းစာ ထဲမှာ ပုလဲပျောက် ကြောငြာတွေ့တုန်းက ပိုင်ရှင် အမည်နဲ့ နေရပ်လိပ်စာကို မှတ်မထားမိတာကိုက ကျွန်တော့်အပြစ်။

“နောက်နေ့မနက်မှာ မဒမ်ဟစ်နဲ့အတူတကွ အစစ်ဆေးခံဖို့ ဆင်
ခေါ်တော့ ကျွန်တော် စိုးရိမ်ပူပန်မှုနဲ့ အံ့သြမှု ဖြစ်မိတယ်လို့ မထင်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်
တို့အပိုင်းကတော့ လူကြီးမင်းများသိတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ တစ်ပြည်သားတွေကို စစ်
ဆေးတဲ့တရားရုံးမှာ အခု ကျွန်တော်အစစ်ဆေးနေပါတယ်။ ရဲကလည်း ရှာဖွေဝင်ရမ်း
နဲ့ ရှာဖွေခဲ့ပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော့်ပစ္စည်း ထဲမှာလည်း ပုလဲတွေ တွေ့ခဲ့ကြရပါပြီ။
ဂိလ်ရှိုင်းဆထရိတ်ကာက သက်ပြင်းချလျက် “ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့
ကျွန်တော်ဖြောင့်ဖြောင့်သာ အကုန်ပါပဲဗျာ” ဟုဆို၍ နိဂုံးချုပ်လိုက်လေသည်။

ဗိုလ်မှူးဂိလ်ရှိုင်းဆထရိတ်ကာသည် လူသတ်မှုစွဲချက်ဖြင့် လန်ဒန်
တွင် အမမ်းခံရလေပြီ။ တွေ့ရှိသမျှ သက်သေအထောက်အထားများကလည်း
ရေနှစ်သူဝါးတူထိုးသကဲ့သို့ပင်။ ပုလဲများနှင့် ဆက်စပ်ပတ်သက် လာခဲ့ရသည်။
သူ့အကြောင်းကလည်း ယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ရာမရှိခဲ့။ သူ၏ ငယ်စဉ်ဘဝမှာလည်း
ကြမ်းတမ်းခက်ထန်ခဲ့ဟန် ရှိလေသည်။ တွေ့ကြုံရသော ဘေးဒုက္ခဆိုးကြောင့်
ပင် အင်္ဂလန်မှ သြစတြေးလျသို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့ရသည် ဖြစ်မည်။ ယခုလည်း
အင်္ဂလန်သို့ပင်လာ၍ ဒုက္ခနှင့်ရင်ဆိုင်နေရပြန်လေသည်။ နောက်ဆုံးတွင်
ဂိလ်ရှိုင်းဆထရိတ်ကာသည် တရားရုံးတွင် အမှုရင်ဆိုင်ရလေတော့သည်။
အပြစ်မရှိကြောင်း လျှောက်လဲထုချေရန် သာရှိတော့၏။

တရားခံ ဂိလ်ရှိုင်းဆထရိတ်ကာ၏ ညီမဖြစ်သူကိုလည်း တရားရုံးက
ခေါ်ယူမေးမြန်းစစ်ဆေးသည်။ သူမမှာ နုငယ်ပျိုမြူသေးသော အရွယ်ဖြစ်၏။
သို့သော်လည်း မျက်နှာမှာ သွေးမဲ့နေသည်သို့ ဖြူရောရော်၊ သူ၏ မျက်လုံးများ
မှာလည်း စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမ္မာနှင့် ကံဆိုးသူ အစ်ကိုအပေါ် မယုံတစ်ဝက် ယုံ
တစ်ဝက်ဖြင့် ကြောင်လျက်။ ဂိလ်ရှိုင်းဆထရိတ်ကာကို ရုံးထုတ်ပြီး နောက်
တစ်နေ့တွင်ဖြစ်သည်။ ဆထရိတ်ကာ၏ ညီမက စကင်အိုင်တိုက်သို့ ပုန်းဆက်
၍ စကားပြောခဲ့သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရုံးတွင်း

သို့ဝင်သွားသည်ကို ကျွန်ုပ်တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမကား မေရီ ဆထရိတ်ကာ။

“မစ္စတာမာလီဂန်က ခင်ဗျားကို ခုချက်ချင်းတွေ့ချင် နေတယ်” ဟု
ကျွန်ုပ်က သူမကိုပြောလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်ကမူ ထုံးစံအတိုင်း နံရံပန်းချီ ကား
နောက်တွင် ဝင်စိုင်းလိုက်သည်။ လက်ထဲမှာ မှတ်စုစာအုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ အရာရှိ
က သူမကိုမေးမြန်း နေသည်။ တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးသော သနားစရာမိန်းမပျို
ကလေး၏ အနေအထားကို ကျွန်ုပ်က အကဲခတ် ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ မောင်နှစ်မမှာ ငွေကြေးမပြည့်စုံပါဘူးရှင်” ဖျော့တော့
သောအပြုံးဖြင့် သူမက ပြောရှာသည်။

“ဂိလ်ရှိုင်းဆထရိတ်ကာအကြောင်းကိုသာပြောပါ” မာလီဂန်က
ပြောလိုက်သည်။

“ဂိလ်ရှိုင်းရဲ့ ဘဝဟာ ငယ်စဉ်ကတည်းကပဲ ကြမ်းတမ်းခဲ့ပါတယ်။
ဒါကြောင့်ပဲ သူ သြစတြေးလျကို ထွက်သွားခဲ့ရတာပါ။ သူဟာ အမေကိုလည်း
ချစ်ပါတယ်။ အမေဟာ သူ့လက်ပေါ်မှာပဲ ဆုံးခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ ကျွန်မကို
လည်း ချစ်ရှာပါတယ်။ ကျွန်မကို ငဲ့တဲ့အနေနဲ့ ရှေ့အဖို့ ကောင်းကောင်းနေပြီး
သမ္မာအာဇီဝအလုပ်နဲ့ အသက်မွေးပါတော့ မယ်လို့ ကျွန်မကို ကျိန် တွယ်ပြီး
ပြောရှာပါတယ်” မေရီခဏမျှ တွေးနေသည်။

ထို့နောက် ဆက်၍- “အစ်ကိုဟာ အခုလို ရာဇဝတ်မှုမျိုးကို
လျှို့ဝှက်ကြံစည် ကျူးလွန်တယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သူ ဒီအမှုကို တကယ်ပဲ
မကျူးလွန်ပါဘူး မစ္စတာမာလီဂန်။ ဒါကို ဘုရားသခင် သိမှာပါ။ ဒါပေမဲ့
လူသားတွေပြုလုပ်တဲ့ တရားစီရင်ရေးဟာ မကြာခဏဆိုသလို မှားတတ်တာပဲ။
ကောင်းပါပြီလေ။ ရှေ့ဆက်ပြောနေလို့လည်း အပိုပါပဲ။ ဟုတ်တယ် မှီလား”

“ဝမ်းနည်းစရာတွေနဲ့ ကြောက်ရွံ့စရာအားလုံးကို ဘေးဖယ်ထားနိုင်
မလား။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ လမ်းညွှန်မှုနဲ့ လုံလောက်ပြီလို့ဆိုတဲ့ ဝံ့ဝံ့စစ်ဆေး မေး
မြန်းမှုများလောက်နဲ့ ဒီအမှုကို သိမြင်နားလည်နိုင်သမျှ ဆိုတာမလား” မာလီ
ဂန်က မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် စိတ်အားထက်သန်စွာ မေးလိုက်ပြန်သည်။

မေရီဆာထရိုက်ကာက မာလိဂန်ကို ခဏမျှ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး နောက်တိုက်ပင်ပြေလိုက်သည်။

“ဘာမှမရှိ”

“ဒါဖြင့် . . . နားထောင်စမ်း၊ မင်းအစ်ကို အပြစ်မရှိ ဘူးဆိုရင် သူကြီးပေးခံရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဟစ်ပဲနောင်ကိုသတ်တဲ့ လူသတ်သမားကို တရားရုံးအရောက် ခေါ်ရလိမ့်မယ်” မာလိဂန်က တည်ကြည်လေးနက်စွာ ပြောပြီး နီရုံးချုပ်လိုက်သည်။

အခြေအနေမှာ ကျေနပ်ဖွယ်မရှိ။ စကင်အိုဆိုင်တုက သူ၏ ပဏာမ စစ်ဆေးရေးမင်းမှာရရှိခဲ့သော တွေ့ရှိချက်ကို ပြန်ကြည့်နေ၏။ သူသည် ဗိုလ်မှူး ဂိလ်ရှိုင်းဆာထရိုက်ကာကို စစ်ဆေးမေးမြန်းခဲ့သည်။

ထိုသို့ စစ်ဆေးမေးမြန်း၍ရခဲ့သော အချက်အလက်များကား သူ့အဖို့ ဌားပါးသော ဟာသကောင်းတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ ထိုစစ်ဆေးမှုပြီးနောက် စကင်အိုဆိုင်တုနှင့် သူ၏ သူငယ်ချင်း စီအိုင်အေမှ မစ္စတာအယ်လ်ဟာဆင် တို့နှင့်အတူ မဒမ်ဟစ်ပဲနောင်၏ အခန်းသို့ သွားရောက်စစ်ဆေးရန် ကျွန်ုပ်တို့လိုက်ပါစေခဲ့သည်။ မဒမ်ဟစ်ပဲနောင်၏ အခန်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် အင်စပက်တာရစ်ချပ်နှင့် တွေ့ခဲ့ရသည်။

ရစ်ချပ်သည် စေ့စပ်သေချာသူဖြစ်သည်။ သူ့မှာ သူ့ကိုယ်တိုင် ကျေနပ်သဘောကျနေသည့် နည်းလမ်းလည်းရှိ သည်။ အခင်းဖြစ်ရာသို့ သူပထမဆုံး ရောက်ရှိတွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။ အမှုသွားအမှုလာကို ပြန်လည် ဆက်စပ်ပုံဖော်ပြသည်။ သူတွေ့ရှိခဲ့သော တွေ့ရှိချက်များမှ အဓိက အချက်တစ်ခုချင်းစီ ကိုလည်း ထောက်ပြသည်။ မဒမ်ဟစ်ပဲနောင် အလောင်းမှတစ်ပါး အခြားမည်သည့်အရာမျှ ပြောင်းလဲမှုမရှိ။ မီးဖိုစင်ပေါ်မှာ တင်ထားသော သောက်လက်စ ဝိစကီလက်စုံနီများနှင့် ဖန်ခွက်နှစ်လုံးသည်လည်း မူလအတိုင်းပင်။ အလောင်းဘေးကြမ်းပြင်တွင် ရှိနေသော ဓါးကောက်၊ အဝတ်လျှော်ဆီခါးမုန့်များ ထည့်ထားသည့်အိုး၊ ဆွဲဖွင့်ထားသောအိမ်ခန်းများ၊ စုတ်ပြတ်

နေသော ပရိဘောဂများ စသည်တို့ကို ခြေရာလက်ရာ မပျက်တွေ့နေရသည်။ စကင်အို ဆိုင်ဘုက တိတ်ဆိတ်လျက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထားပြီး ညင်သာစွာ ပြုံးနေ၏။ ကြားဝင်ပြောရန် ဘာမျှ မကြိုးစား။

“လက်ဗွေရာများ မကျန်ရစ်ခဲ့တာကို ဘယ်လိုသဘော ရသလဲ” ရစ်ချပ်၏ အခင်းဖြစ်ရာသို့ သွားရောက်စစ်ဆေး တွေ့ရှိချက်များကို ပြန်ပြောပြခြင်း၏ အဆုံးတွင် မာလိဂန်က ရစ်ချပ် ကိုမေးလိုက်သည်။

အင်စပက်တာရစ်ချပ်က သူ၏ ပခုံးကျယ်ကြီးကို တွန်းလိုက် သည်။ “ဒါက ကျွန်တော်တွေ့ရှိချက်လေ မာလိဂန်ရဲ့ . . . ။ ဂိလ်ရှိုင်း ဆာထရိုက်ကာ ဟာ ရာဇဝတ်မှုအတွေ့အကြုံရှိထားတဲ့လူပဲ။ အစစအရာရာမှာ သတိရှိနေမှာပေါ့။ အခုဟာမှာလည်း သူ လက်အိတ်တွေဝတ်ချင် ဝတ် ထားမှာ။ ဒီအခန်းထဲက လက်အိတ်ကြယ်သီး ကျွန်တော်တို့ တွေ့ခဲ့တယ်။ လက်အိတ်က အစကလေး ကြယ်သီးမှာ ကပ်နေသေးတယ်။ သေသွားတဲ့ သူနဲ့ လုံးထွေး သတ်ပုတ်ရာက ပြုတ်ကျကျန်ရစ်ခဲ့တာဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ အမှုသည်ထံမှာ ကြယ်သီးပြုတ်နေတဲ့ လက်အိတ်ကို တော့ မတွေ့ခဲ့ဘူးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . . . အဲဒါတော့ မတွေ့ခဲ့ဘူးဗျ။ ဒီလူက ပါးနပ်တဲ့လူ ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီကိစ္စရောက်ခင် လက်စ ဖျောက်ထားပြီးရောပေါ့”

ရစ်ချပ်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ဂိလ်ရှိုင်းဆာထရိုက်ကာ ဝေါ်ဆက်ဖီတာရှိုင်းယား ကို ထွက်ခွာမသွားခင် ပုလဲတွေကို လက်စဖျောက်ဖို့ကျတော့ စီစဉ်နိုင်လောက်အောင် မပါးနပ်ပြန်ဘူးဟုတ်လား။ ပြီးတော့ အမှုနဲ့ပတ်သက်လို့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကိုလည်း ထည့်မတွက်မိပြန်ဘူးဟုတ်လား” စကင်အိုဆိုင်တုက တည်ငြိမ်သော အပြုံးဖြင့် အမေးထုတ်လိုက်သည်။

“စကော့တလန်ယဒ်ကို နောက် ကျွန်တော်လာတဲ့အခါ လက်အိတ် ကြယ်သီးကို ကြည့်ပါရစေ”

“ကြည့်ရမှာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားကြိုက်တဲ့အချိန်လာကြည့်နိုင်ပါတယ်”
အင်စပက်တာရစ်ချွန်က တည်ငြိမ်စွာပင် ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

“အပြစ်မရှိတဲ့လူတစ်ယောက် ကြိုးပေးခံရမယ့် အရေးက လွတ်
မြောက်ဖို့ဟာ လက်အိတ်ကြယ်သီးနဲ့ ကြယ်သီးမှာကပ်နေတဲ့ လက်အိတ်စ
ကလေးအပေါ် တည်မှီနေရတော့မှာပေါ့နော်”

ရုံးသို့ပြန်ရောက်သောအခါ စကင်အိုဗိုင်က ရစ်ချွန်ကို မှတ်ချက်ချ
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မတ်ဂင် ညနေပိုင်းသတင်းစာ ပေးစမ်းပါဗျာ။ တခြားကိစ္စလေး
အချို့ စဉ်းစားကြည့်ရအောင်။”

စကင်အိုဗိုင်ကသည် တခြားအကြောင်းကိစ္စအချို့ကိုမျှသာ စဉ်းစား
သည်မဟုတ်။ မနောမယစိန်ပျောက်မှုနှင့် မစ္စတ် ဒန်ဖိုင်းပိုင် မြလက်ကောက်
ပျောက်မှုတို့ကိုပါ အထူးစိတ်ဝင်တစားရှိလာလေသည်။ မစ္စတ်ဒန်ဖိုင်းသည်
လွန်ခဲ့သည့် ၃-၄ ည လောက်က ဒစ်ပလိုမက်တစ်ကလပ်တွင် ညစာစားခဲ့သည်။
ကလပ်မှ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ မြလက်ကောက် ပျောက်ဆုံးနေသည်ကို
တွေ့ရလေသည်။ ဆုငွေ ကမ်းလှမ်း၍ ကြော်ငြာခဲ့သော်လည်း အရာမထင်ခဲ့။
အချည်းနှီးသာ။

စကင်အိုဗိုင်ကသည် ယင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်သော စာပိုဒ် ကလေးကို
အထူးစိတ်ဝင်စားပြီး စိတ်အားထက်သန် ဟက်ကြွလာသည်။ နောက်ဆုံးထုတ်
နှင့် တစ်ဆက်တည်းသော “တိုင်း” သတင်းစာအစောင် ၂၀-၃၀ လောက် ယူခဲ့
ပေးရန် ရစ်ချွန်ကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ မိုင်ကုသည် ထိုသတင်းစာများထဲမှ
နောက်ဆုံးနှင့်တစ်ဆက်တည်းသော သတင်းစာ ၁၄-၁၅ စောင်လောက် ရွေး
ထုတ်လိုက်ပြီး လှန်လှောရှာဖွေကြည့်ပြီးသောအခါ ကျွေကျွေနပ်နပ်ဖြင့်
သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

“လေဒီဒတ်လစ်စ် လွန်ခဲ့တဲ့ရက်သတ္တသုံးပတ်လောက်က ယူဂျင်း

ပျော်ပွဲစားရုံမှာ ညစာစားတဲ့ညက သူမရဲ့ အဖိုးတန် စိန်ဝင်ထိုး ပျောက်သွားတဲ့
အကြောင်း မကြားချင်ဘူးလား မတ်ဂင် . . .”

“ကျွန်တော့်အရာရှိ နောက်နေ့ကျရင် တစ်နေ့လုံး ရုံးမှာရှိမှာ
မဟုတ်ဘူးဗျ။ ညနေပိုင်းလောက်မှာတော့ ရုံးသွားပြီး သူ့ကိုတွေ့ရဦး မယ်”

သူသည် ညဝတ်အင်္ကျီပေါ်မှ ဝတ်ရုံတစ်ထည် ထပ်ဝတ်ပြီး ခြေညှပ်
ဖိနပ်စီးထားလျက် ပြင်သစ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ထိုင်ဖတ်နေသည်။ သူ့မျက်နှာက
ပန်းရောင်ပြေးနေ၏။ သူ့မျက်လုံးများက စာအုပ်တွင် စူးစိုက်လျက် သူ့နှုတ်ခမ်း
များက ပြုံးယောင်ယောင်။

“တစ်နေ့တာ အလုပ်တွေ ပြီးခဲ့ပြီ မတ်ဂင် . . .” သူက ကျွန်တော့်
ကို ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျိန်းသေသိထားပါတယ် ဆရာ”
ကျွန်တော်က စကားပြန်လိုက်ပါသည်။

“တခြားသဲလွန်စလေးဘာလေးများကော ထပ်ရခဲ့ပါသေးသလား
ခင်ဗျာ . . .”

“လက်အိတ်ကြယ်သီးလောက်ပဲရတယ် . . . မတ်ဂင်” သူက
သက်ပြင်းချလျက် ခပ်လေးလေးပင် ပြန်ပြောပါသည်။

“လက်အိတ်ကြယ်သီးနဲ့ အီတလီစားပွဲထိုးတစ်ယောက်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ”

“နောက်လာမယ့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ မဂျက်စတစ်မှာ တို့ ညစာစားကြ
မယ် . . . မတ်ဂင် . . .” သူက ကျိတ်ချီပြီးရင်း ဆက်ပြောနေ၏။

“ပျံလွှားခြီးလေကွာ . . . သိတယ်မို့လား . . . ဂါပဲပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့ချည်းပဲလား”

“မဟုတ်ဘူးကွ . . . မတ်ဂင်ရ . . . မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့
အမတ်မင်းနဲ့ အမတ်ကတော် ဇက်ကရေစကီဇနီးမောင်နှံ တို့ရဲ့ ခြေသည်
တော်။ မင်းရယ် . . . မစ္စတာအယ်လ်ဗာဆင်ရယ်၊ ရစ်ချွန်ရယ်က နောက်

စားပွဲတစ်ခုမှာစားရမယ်။ မင်းတို့ ပျော်ရွှင် ရယ်မောရမှာပါကွာ။ ငါပြောရဲပါတယ်။”

“ကျွန်တော်လဲ ဒီလိုပဲထင်ပါတယ်ခင်ဗျာ။” ကျွန်တော်က ထောက်ခံစကားပြန်လိုက်ပါသည်။

+++

ဆယ်နာရီဝန်းကျင်လောက်တွင်လာခဲ့ဖို့ ကျွန်တော့် အရာရှိက နောက်နေ့ညနေမှာ ကျွန်တော့်ကို အမိန့်ပေးခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် သူ့ဆီကို ရောက်တော့ သူသည် ကုတ်အင်္ကျီဝတ်၊ ဦးထုပ်ဆောင်းထားပြီး ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

“လာကွာ . . . မတ်ဂင်၊ ပြီးတော့ တို့အပြင်ထွက်ရအောင်”

ကျွန်တော့် အရာရှိ အခန်းက အေဒယ်လ်ဖစ်တွင်ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် တက္ကဆီဖြင့် တောတင်ဟန်ကုတ်လမ်း ထောင့်ကြို ထောင့်ကြားအထိ သွားခဲ့ကြပါသည်။ ထိုမှစ၍ လမ်းဆုံသို့ ဦးတည် လမ်းလျှောက်ခဲ့ကြပါသည်။ ထို့နောက် ပါစီလမ်းထဲရှိ သစ်ပင်သားနားသော ပျော်ပွဲစားရုံကလေးဘက်သို့ ချိုးကွေ့လိုက်ကြပါသည်။ ထိုပျော်ပွဲစားရုံ၏ အမည်မှာ အီတလီအမည်ဖြစ်သည်။ ပင်ဆက်တီဟု ကျွန်ုပ်တို့သိသည်။ ထိုပျော်ပွဲစားရုံကို တစ်စေ့တစ်စောင်းကြည့်လိုက်ရာ နိုင်ငံခြားပုံစံ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုပျော်ပွဲစားရုံ၌ လူများစားစားမရှိ။ ကျိုးတိုးကျဲတဲထိုင်နေကြသည်။ အချို့က ကော်ဖီသောက်နေကြ၍ အချို့မှာ အရက်သောက် နေကြ၏။ ထိုပျော်ပွဲစားရုံတွင် တွေ့ရသူအားလုံးမှာ သားသားနားနား လေးစားကြည်ညိုဖွယ်များချည်းသာ။ အခန်းထောင့်တစ်ထောင့်ရှိ စားပွဲ တစ်လုံးတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ထိုင်လိုက်ကြပြီး ကော်ဖီမှာလိုက်သည်။ ကျွန်တော့် အရာရှိက ညနေပိုင်းသတင်းစာတောင်းလိုက်သည်။ ထိုအချိန်အထိ ဘာမျှမဖြစ်သေး။ အေးအေးဆေးဆေးပင်။

အတော်ညဉ့်နက်လာပြီဖြစ်သည်။ ဆိပ်နော်ပင်ဆက်တီ၏ ဧည့်

သည်များ နှစ်ယောက်တစ်စုံ၊ သုံးယောက်တစ်စုံစီ ထွက်သွားကုန်ကြပြီ။ စားပွဲနှစ်လုံး၌သာ လူရှိတော့၏။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်နေသော ငှူများထဲမှ လူတစ်ယောက်မှာ အောင်မြင်သော ပျော်ပွဲစားရုံမန်နေဂျာဖြစ်ဟန်တူသည်။ သူသည် ဦးထုပ်ကို နောက်လှန် ဆောင်းထား၏။ ဝတ်ရုံရှည်ကြီးလည်း ဝတ်ထားသေးသည်။ ဘောင်းဘီမှာ အစင်းကျား။ ဖိနပ်အပေါ် အထိ ပိုးနေသော အဖြူရောင် အဝတ်နှင့် အဖြူရောင်ခါးတိုကုတ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားသည်။ ထိုသူမှာ မျက်လုံး သေးသေး၊ မျက်နှာနီနီ၊ နှုတ်ခမ်းမွေး ပါးဖြိုင်းမွေးများ ပြောင်ရှင်းနေ အောင် ခိုတ်ထားသည်။

သူ့ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် မိန်းမပျိုတစ်ဦးစီ ရှိ၏။ ထို မိန်းကလေးနှစ်ဦးတို့သည် မျက်လုံးများတွင် ဆေးရောင်များခြယ်သထားသည်။ ဝတ်ကောင်းစားလှများကို ဟန်ကျပန်ကျ ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ ထိုသူသည် တစ်ချိန်လုံးထိုမိန်းမပျိုနှစ်ဦးနှင့် စကားစမြည်ပြောနေ၏။ သူသည် စကားပြောရသည်ကို နှစ်လိုဟန်ရှိ၍ ပါးစပ်မှာ စီးကရက်တိုကို ကိုက်ထားလျက်၊ မိန်းမပျို နှစ်ဦးကမူ စကားအနည်းငယ်မျှသာ ပြောကြသည်။ တစ်ချိန်လုံး စီးကရက်ကိုချည်း သောက်နေကြသည်။ ထိုလူကြီးက ဟာသဖောက်သော အခါ တုံ့ပြန်သောအားဖြင့် တခစ်ခစ် ရယ်ကြသေးသည်။

တခြားစားပွဲတစ်ခုတွင် ထိုင်နေသူမှာ အေးအေးဆေးဆေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်။ ကပဲ့ရဲတီးဝိုင်းမှ အပူ ဝင်တစ်ဦးဖြစ်မည်ထင်သည်။ နှုတ်ခမ်းကြည့်ရသည်မှာ စကင်ဒီနေဗီယန်တစ်ဦး ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ဂျာမန်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူ့ပုံက မသပ်မရပ်။ ဆံပင် အသင့်အတင့် ကောင်းသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးမှတ်ဆိတ်မွေးလည်း အတော်အတန်ရှိ၏။ သူ့ကိုယ်ဟန်အနေအထားက ခပ်ကိုင်းကိုင်း။ စက်ဆုပ်ဖွယ် နိုင်ငံခြားဖက်ရှင်အင်္ကျီကို ရင်ဘတ် ကြယ်သီးမထပ်ဘဲ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ အင်္ကျီကော်လံမှာ အိတ်နုကော်လံပျော့အမျိုးအစားဖြစ်သည်။ လိပ်ပြာရုပ်ကြီးပါသော လည်စီးစည်းထားသည်။

စားပွဲစောင်းနောက်နားတွင် ထိုင်နေသူမှာ သာမန် နိုင်ငံခြားသားပုံ

ပေါက်နေသော ခပ်ဝဝအမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဘားနောက်နားတွင် ထိုင်နေသော မျက်နှာဖြူပျော့ပျော့လူငယ်လေးသည် ကုတ်အင်္ကျီအဖြူ ဘောင်းဘီအနက်၊ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ အီတလီလူမျိုးမှန်း သိသာထင်ရှား နေသောလူမှာ အတော်နောက်ကျမှ ရောက်လာသည်။ ထိုလူသည် စားပွဲထိုး တစ်ဦးဖြစ်မည်ဟု ယူဆရသည်။ အရွယ်အားဖြင့်လည်း အတော်ငယ်သေး သည်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်လည်း ဝတ်စားထား၏။ သူသည် ထိုင်ပြီး ဗားမောက် အရက် မှာလိုက်သည်။ အီတလီ သတင်းစာတစ်စောင်ကို ၁၅ မိနစ်ခန့် စူးစူးစိုက်စိုက်ဖတ်နေ၏။ သူ ကျွန်ုပ်တို့တို့ တစ်စေ့တစ်စောင်း တစ်ကြိမ်မက ကြည့်သည်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်သတိပြုမိသည်။ ထိုလူငယ်သည် ရုတ်တရက် ထ၍ ဘားကောင်တာဆီသို့ သွားသည်။ သောက်ဖို့စားဖို့ သွားရှင်းသည်ဟု ယူဆရ ၏။ ထို့နောက် သူသည် ပျော်ပွဲစားရုံမှ ထွက်ခွာ သွားလေတော့သည်။

အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့နီးလာလေပြီ။ ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီး ဝတ်ထားပြီး ဦးထုပ်နောက်လှန်ဆောင်းထားသူက စားပွဲ ထိုးကိုခေါ်၍ ငွေရှင်းလိုက်သည်။ စကင်ဒီနေဗီယန်ကလည်း အီတလီလူငယ်ကဲ့သို့ပင် ဘားကောင်တာသို့သွား၍ ငွေရှင်းလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည်သာလျှင် နောက်ဆုံးကျန်ရစ်ခဲ့ကြတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့ နည်းနည်းလမ်းလျှောက်ပြီးမှတကွ ဆီငှား၍ ပြန်လာ ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ရုံးခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားသောအခါ စကင်ဒီမိုင်တု သည် လုံးဝကျေနပ်နေသည့်ဟန်ဖြင့် လက်ချင်းပွတ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ သည်။ ယခု ကျွန်ုပ်တို့ အဖွဲ့ကလေး၏ အလုပ်သည် ပြီးသွားပြီဟု သူကဆိုသည်။

စကင်ဒီမိုင်တုက သူဆောင်ရွက်ပြီးခဲ့သည်ကို ကျွန်ုပ်တို့အား ပြောပြ လေသည်။ သူသည် အမတ်ကတော် ဇက်ကရေ စက်ကို မလျက်စတစ်တွင် ညစာ စားပွဲပြုလုပ်ရန် စည်းရုံးနိုင်ခဲ့ သည်ဟုဆိုသည်။ အခုပြုလုပ်မည့် ညစာ စားပွဲတွင်လည်း ယခင် ပုလဲများ အခိုးခံခဲ့ရသည့် ညစာစားပွဲတွင် တက်ရောက်

ခဲ့သူ အားလုံးပါဝင်အောင်နှင့် ထိုညစာစားပွဲတွင် ညှဉ်းခံခဲ့သည့် စားပွဲထိုးများ ကိုပါ အခုပြုလုပ်မည့် ညစာစားပွဲတွင် ပါဝင်ညှဉ်းခံနိုင် အောင် စီစဉ်နိုင်ခဲ့သည်ဟု မိုင်တုက တက်ကြွစွာပြောနေလေသည်။

“အစမှာ အမတ်ကတော် ဇက်ကရေစက်ကို ကျွန်တော် ချဉ်းကပ်ခဲ့ ပါတယ်။ သူ့အဆုံးအဖြတ်သာ အဓိကကျတယ်လို့ ကျွန်တော်ယူဆမိခဲ့လို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အမတ်ကတော်ကြီးက ဒီအမှုမှာ ဆထရိုက်ကာသာ တရားခံ ဖြစ်တယ်။ သူ့ကို ကြိုးပေး လိုက်ရင်ပြီးတာပဲ . . . တဲ့။ ဒီအမှုကို အမတ်ကတော်ကြီးက စိတ်ဝင်စားပုံ မပေါ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် သူခင်ပွန်း ပြန်လာသည်အထိ စောင့်နေခဲ့ ပါတယ်။” ဟု ကျိတ်ပြုံးပြုံး၍ ပြောနေ သည်။

“အမတ်ကတော်ကြီး၏ ခင်ပွန်းအမတ်မင်းဟာ တောင့်တောင့် တင်းတင်း၊ ဟန်ပန်ကောင်းကောင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဇနီးဒေါ် ကြီးကျယ် က သူ့ခင်ပွန်းကိုသနားစရာ သတ္တဝါလို ထင်နေတယ်။ သူ့ဇနီးက သူ့ကို အထင် သေးအမြင်သေးရှိပေမဲ့ သူ့အား ကျွန်တော့်ရဲ့ အစီအစဉ်ကို ပြောပြလိုက်ပါ တယ်။ သူကလည်း ကျွန်တော့်ရဲ့ အစီအစဉ်ကို သဘောကျသွားပါတယ်။ သူ့ဇနီးရဲ့ ဆန့်ကျင်မှုကိုတောင် ဂရုမစိုက်တော့ပါဘူး။ လျစ်လျူရှုထားလိုက်ပုံ ရပါတယ်။ အမတ်ကတော်ကြီးကတော့ ကျွန်တော့်ကို အကြီးအကျယ် ဒေါပူနေ တော့တာပဲ။ သူကြည့်ရတာ ကျွန်တော့်ကို သတိပစ်ချင်စိတ်ပေါက်နေပုံပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ . . . ညစာစားပွဲကို ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ပြုလုပ်ဖို့ နေ့သတ်မှတ်လိုက် တယ်။ အရင်ညသည်တော့ အကုန်ပါအောင် ဖိတ်ပေးမယ်လို့ အမတ်မင်းက ကျွန်တော့်ကို ကတိပေး ပါတယ်။ အရင်ညသည်တော့ထဲက မဒမ်ဟစ်ဝဲနော့နဲ့ ဗိုလ်မှူးဂီလ်ဗျိုင် ဆထရိုက်ကာတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ခြွင်းချက်ပေါ့။”

“ဒုတိယပြဿနာကတော့ စားပွဲထိုးကိစ္စဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ အတွက် ကျွန်တော် မလျက်စတစ်ကိုသွားပြီး စားပွဲထိုးခေါင်းဆောင်နဲ့ တွေ့ဆုံဆွေးနွေး နေ တွေ့ လုပ်ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော် လိုချင်တဲ့အချက်ကို အမည်နဲ့တကွ ချခံပါ တယ်။ အရင်က ကျင်းပခဲ့တဲ့ ညစာစားပွဲမှာ ပါဝင် ညှဉ်းခံခဲ့တဲ့ စားပွဲထိုးအားလုံး

ပါဝင်အောင် လုပ်ပေးပါမယ်လို့ စားပွဲထိုး ခေါင်းဆောင်က ကတိပေးပါတယ်။ အဲဒီနောက် သူ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်သွားပါတယ်။

“ဟာ . . . ကျွန်တော်မေ့နေလိုက်တာ . . . ဘော့ကိုတော့ ဒီမှာ မရှိတော့ဘူးဗျ” လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။

“ဘော့ကိုဟာ အရင်ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ ညစာစားပွဲမှာ ပါဝင်ခဲ့တဲ့ စားပွဲထိုး တွေထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်ဟန်တူပါတယ်။ တစ်ချိန်ချိန်က မဂျက်စတစ်က ထွက်သွားပြီး ယူဂျင်းမှာ ဝင်ရောက် အလုပ်လုပ်နေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ယူဂျင်း ပျော်ပွဲစားရုံကို လိုက်တဲ့ အခါကျတော့လည်း ဒီစပလိုမက်တစ်ယောက်ပွဲစားရုံကို ပြောင်းသွားပြန်ပြီတဲ့။ အရှောင်အတိမ်းကောင်းတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးမင်းကိုတွေ့ဖို့ ဒီစပလိုမက်တစ်ကို လိုက်ရဦးတော့မှာပေါ့လေ။ ရစ်ချစ်ရဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုလွှတ်ပြီး ဘော့ကိုရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို စောင့်ကြည့်ခိုင်းထားရ တယ်။ ဘော့ကိုဟာ ပါစီလမ်းမှာ ညတိုင်းလိုလို ကော်ဖီသွားသောက်တတ် တယ်လို့ ဒီမနက်ပဲ သတင်းရရှိတယ်။ နောက်တော့ မကြာသေးတဲ့ ရက်အနည်း ငယ်ကပဲ ဒီစပလိုမက်တစ်က အလုပ်ပြုတ်သွားတယ်လို့ ကြားရပြန်တယ်”

“မဂျက်စတစ်ကို တစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့ရပြန်ရော။ ဘော့ကိုကို ယာယီ အားဖြင့် အလုပ်ကမ်းလှမ်းဖို့ မဂျက်စတစ်မှ စားပွဲထိုးခေါင်းဆောင်ကို အပူကပ် ရတော့တာပေါ့။ အခုတော့ ဘော့ကိုကစွဲ စီစဉ်ပြီးခဲ့ပါပြီ။ ဘော့ကိုဟာ မဂျက်စတစ်က ကမ်းလှမ်းတဲ့ စားပွဲထိုးအလုပ်ကို လက်ခံလိုက်ပြီလို့ သိရပါ တယ်။ အမတ်မင်းကလည်း ကျွန်တော့်ရဲ့ အစီအစဉ်ကို သဘောကျကျေနပ် နေပါတယ်။ ဗွဲ့ဟူးနေ့မှာ ပြုလုပ်မယ့် ညစာစားပွဲဟာ အောင်မြင်မယ်လို့ ကျွန် တော် အသေအချာ ယုံကြည်စိတ်ချနေပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီစားပွဲထိုးတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်တောင် စိတ်ဝင်စားနေရတာလဲ . . . စကင်အိုမိုင်တု . . .”

“အဲဒါ မင်းနဲ့မဆိုင်ပါဘူး မတ်ဂင် . . .”ဟု မိုင်တုက ပြုံး၍ ပြောလိုက်ပါသည်။

“လေဒီအော်လိုက်မိရဲ့ စိန်ရင်ထိုး ယူဂျင်းပျော်ပွဲစားရုံမှာ ပျောက် ပြီး သိတင်းနှစ်ပတ်အကြာမှာ ကဇန်ပုလဲပျောက်မှု ဖြစ်တော့တာပဲ။ ဒီပုလဲ ပျောက်မှုဖြစ်ပွားပြီးနောက် နှစ်ပတ် အကြာမှာ မဂျက်ဒ်ခိုင်းရဲ့ မြလက်ကောက် ပျောက်ခဲ့ပြန်တယ်လေ။ အဲဒီအဖြစ်အပျက်တွေနဲ့ ဘော့ကိုရဲ့ အပြောင်းအရွှေ့ တွေကို ဆက်စပ်ကြည့်ရင် ဗွဲ့ဟူးနေ့မှာကျင်းပမယ့် ညစာစားပွဲမှာ ဒီလူကို ပါဝင် စေဖို့ ဘာဖြစ်လို့ ငါသိပ်စိတ်ဝင်စားပြီး အာရုံစူးစိုက်နေရတယ်ဆိုတာ မင်းနားလည်လာလိမ့်မယ်။”

ညနေပိုင်းသို့ ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။ မစ္စတာအယ်လ်ဗာဆင်နဲ့ ရစ်ချစ်တို့ ကျွန်ုပ်အခန်းကိုလာပြီး ကျွန်ုပ်နဲ့ တွေ့ကြပါတယ်။ ပြီးတော့ မဂျက်စတစ်ကို သွားကြပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ညစာစားပွဲအတွက် မိုင်တုက ငွေအကုန်အကျခံပါ တယ်။ မဂျက်စတစ်ကိုရောက်လို့ မကြာမီမှာ အမတ်မင်းရဲ့ အဖွဲ့ ပျော်ပွဲ စားရုံထဲသို့တန်းစီဝင်လာကြပါတယ်။ အဲဒီ လူအုပ်ထဲမှာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အရာရှိလည်း ပါလာမယ်ဆိုတာ နားလည်ထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ လူအုပ်ထဲမှာ ရှိမနေတာ တော့ သေချာပါတယ်။

ခဏကြာတော့ မေရီဆထရိတ်က ဝင်လာပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ပင် အံ့ဩသွားရပါတယ်။ မေရီတို့ကြည့်ရတာ သိပ်ကိုလှလွန်းနေတာပဲ။ အဝတ် အစားလှလှလေးတွေကိုသာ ဝတ်ထားရုံ မဟုတ်သေးဘူး။ လှပတဲ့ ပုလဲ သွယ်တွေကိုလဲ သူမရဲ့လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားသေးတယ်။ မေရီရဲ့ အနား က တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် အသားနီစပ်စပ် အမျိုးသားတစ်ဦးလည်း ပါလာပါတယ်။ အဲဒီလူမှာ ဆံပင်အနက်ရောင်ထူထူ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးမည်းမည်းနှင့်။ အဲဒီလူဟာ နိုင်ငံခြားသားဖြစ်တယ်ဆိုတာ ထင်ရှားတယ်။ သူတို့က အမတ် မင်းတော်ကရေ စက်တို့အဖွဲ့နဲ့ သိပ်မဝေးတဲ့ စားပွဲတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြတယ်။

ညစာစားပွဲမှာ ပြီးလွန်းနေပြီဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်ရောက်မှ အမတ် မင်းသည် မေရီဆထရိတ်ကနှင့် သူမ၏ နိုင်ငံခြားသား အဖော်ဆီသို့ ရုတ်တရက် ထူည့်ကြည့်လိုက်သည်။ နောက်မှ သတိပြုမိဟန်ရှိ၏။ သူသည် သူတို့ဆီသို့

သွားပြီး ရင်းနှီးဖော်ရွေစွာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သူတို့သည် မိမိတို့အား ဆွေဟောင်းများကိုသိပင် စကားလက်ဆုံကျနေကြသည်။ မေရီဆထရိတ်က အမတ်မင်းဇက်ကရေစက်ကို သူမ၏ အဖော် နိုင်ငံခြားသားနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။ ခဏကလေးမှာပင် မေရီဆထရိတ်ကနှင့်သူ၏ အဖော် နိုင်ငံခြားသားတို့ကို အေးအေးဆေးဆေး စကားစမြည် ပြောဆိုသောကစားနေကြသော သူတို့၏ အဖွဲ့သားများ ဝိုင်းသိပ်ဝင်၍ အတူ စားသောက်ကြရန် ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။

မစ္စတာအယ်လ်ဗာဆင့်၊ ရစ်ချ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း အမတ်မင်းဇက်ကရေစက်ဝိုင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်ုပ် ပထမဆုံး သတိပြုမိသည်မှာ အမတ်မင်းတို့၏ အဖွဲ့ကို ကော်ဖီ ဖြင့်ညှော်နေသော စားပွဲတို့ဘေးကို ဖြစ်နေသည်ကိုပင်။ နောက်ခဏကြာသောအခါမှ မေရီဆထရိတ်က၏ နိုင်ငံခြားသားအဖော်မှာ ကျွန်ုပ်၏ အရာရှိဖြစ်နေမုန်း သတိပြုမိတော့သည်။

ကျွန်ုပ်၏ အရာရှိ ဤမျှအံ့သြဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ရုပ်ဖျက်ထားသည်ကို တစ်ခါမျှ မမြင်တွေ့ဖူးခဲ့ချေ။ ကျွန်ုပ်၏ အရာရှိရုပ်ဖျက်ထားသည်ကို သိလျက်နှင့်ပင် မရယ်မိအောင်နှင့် ဣန္ဒြေမပျက်အောင် ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ပြီး မှင်နှင့်မောင်းနှင့်နေနိုင်သော အမတ်မင်းဇက်ကရေစက်ကိုလည်း ချီးကျူးရမည်ဖြစ်သည်။ အံ့လည်း အံ့သြမိသည်။

အမတ်ကတော်ကြီး ဇက်ကရေစက်သည် ရည်ရည်မှန်မှန် စကားစမြည်ပြောဆိုလျက် မျက်နှာမှာ ချွန်းလက်ဝင်းပနေသည်။ သူမသည် အတော်လှပချောမောပြေပြစ်သော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ မေရီဆထရိတ်ကကလည်း မော်လီအီဇာရီနှင့်အတူ ရှိနေသည်။ သူမ အားပေးထားသော တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ညစာစားပွဲပြီး၍ လူစု ကဲ့သို့သောအခါ ကျွန်ုပ်၏ အရာရှိက ပါဗီကပေးတင် ကျွန်ုပ် နှင့်တိုက်ရိုက်တွေ့ရန် စီစဉ်ထားပါသည်။ မစ္စတာအယ်လ်ဗာဆင့်နှင့် ရစ်ချ်တို့လည်း မကျက်စတစ်တွင် မနေချင်နေချင်နှင့် ဆက်နေကြ ရလေသည်။

မကျက်စတစ် အပြင်ဘက်တွင်ရှိနေသော စုံထောက် အဖွဲ့ဝင် များကို နောက်ဆုံးအမိန့်ညွှန်ကြားချက်များ ပေးထားရပါသည်။ အချို့ကိုဆိုလျှင် ညစာစားပွဲသို့ တက်ရောက်လာသူ တစ်ဦးချင်းစီကိုနှင့် စားပွဲထိုး တစ်ဦးချင်းစီကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေရန် ညွှန်ကြားထားရသည်။

+++

ကျွန်ုပ်သည် ပါဗီလမ်းသို့ အလျင်ဆုံးရောက်နှင့်နေသည်။ အခန်းထောင့်တစ်နေရာရှိ စားပွဲတွင် ထိုင်နေသော အသားနီစပ်စပ်လူကို သတိပြုမိနေ၏။ ထိုလူထံသို့ ကျွန်ုပ်တို့ အလည်အပတ်ရောက်ခဲ့ဖူးပြီ။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ သူတစ်ယောက်တည်းသာ။ စကင်အိုမိုင်တုသည် ချက်ချင်းရောက်လာခဲ့သည်။ သူသည် ထူးထူးဆန်းဆန်း ရုပ်ဖျက်ထား သည့်အတိုင်းပင် ရှိသေး၏။ ဆံပင်အနက်ရောင်နှင့် နိုင်ငံခြားသားသူဌေးအသွင် ဖြစ်သည်။ ရုပ်ဖျက်ထားသော မိုင်တုဝင်လာသည်ကို မြင်လိုက်သည်ဆိုလျှင်ပင် အသားနီစပ်စပ်နှင့်လူသည် သူ့ကို စူးစမ်းသည့်အကြည့်ဖြင့် တစ်စေ့တစ်စောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဘားကောင်တာတွင်ရှိသော မျက်နှာဖြူဖျော့ဖျော့ လူငယ်ကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုလူငယ်က အဓိပ္ပါယ်မဲ့ပုန်းကန်ချက် တွန့်ဖြလိုက်သည်။ ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့် စကင်ဒီနေဗီယန် ဝင်လာပြန်သည်။ အသားနီစပ်စပ်လူက သူ့ကို အရိပ်ပြလိုက်ပြီး တခြားစားပွဲတွင် သွားထိုင်နေလိုက်သည်။

ည (၁၁)နာရီထိုးလုပြီ။ အခြားလာရောက်စားသောက်သူများ ပြန်ကုန်ကြပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့လေးယောက်နှင့် အချို့သာ ကျန်တော့၏။ မိုင်တုသည် ရုတ်တရက်ထ၍ တခြားစားပွဲဆီသို့ ဖြတ်သွားပြန်သည်။

“မိတ်ဆွေတို့ စကားလေးတစ်ခွန်းပြောဖို့တော့ ခွင့်ပြုနိုင်ပါလိမ့်မယ်နော်...” နိုင်ငံခြားသားလေးဖြင့် ရုတ်တရက် ပြောလိုက် သည်။ သို့သော် သူ ဒီအတိုင်းသာ ဆက်သွားနေလျှင် ခေါင်းမာတဲ့ ဘော့ကိုက် တို့အားလုံးကိုသတ်ပစ်လိုက်မှာပဲ။

အသုံးတူအခြေအနေမှာ တစ်မဟုတ်ချင်းပြောင်းလဲသွားလေ
ဘာကောင်တာ၌ရှိနေသူ လူငယ်က ဖန်ခွက်များ သုတ်နေသည်ကို
ရုတ်တရက်လိုက်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ စားပွဲစောင်းမှ မိန်းမဝဝက မောင်တိန်ကို
ချထားလိုက်ပြီး ကျောက်ရုပ် ကဲ့သို့ မတုန်မလှုပ် ထိုင်နေလိုက်သည်။

ဆံပင်စုတ်ဖွား စကင်ဒီနေဗီယန်က သူ့ညာလက်ကို ကုတ်အတို
အိတ်ထဲသို့နှိပ်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ အလိုလို ထရပ်မိလျက်သား ဖြစ်သွား
သည်။ သို့သော် စကင်ဒီမိုင်တုမှာ အေးအေးဆေးဆေးပင်။ သိပ် တက်ကြွနေ
သူများ ငြိမ်သွားစေရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် မိုင်တုက သူ့လက် တုတ်တုတ်တိုတိုဖြင့်
လက်ကာပြလိုက်ပြီး စကင်ဒီနေဗီယန်လူငယ်အနား သွားထိုင်နေလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကို ပစ်ခတ်ဖို့ကြိုးစားရင် သိပ်မှားသွားမှာပေါ့၊ ကလေးရယ်”
မိုင်တုက ဖော်ရွေပျူငှာစွာ ပြောလိုက်သည်။ ထိုစဉ်တွင်ပင် ပစ်ခတ်သံများ ဆူညံ
စွာ ထွက်ပေါ် လာလေသည်။

“ဟ... ဘာလဲဟ...”
“ရဲလေ... ရဲ။ မင်းသိ... အာ”
“ငါဟာ မင်းရဲ့မိတ်ဆွေမဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဘော့ကို အကြောင်း ငါ
သိချင်တယ်”

အခြားနှစ်ယောက်က ဘာမျှမပြော။ သုန်သုန်မှုန်မှုန် ထိုင်နေသည်။
သို့သော် အလစ်တော့မပေး။ စကင်ဒီနေဗီယန် ကမူ သူ့ညာလက်ကို သူ
ကုတ်အကျိုးအိတ်ထဲ၌ နှိပ်ထားဆဲ။

“ညစာစားပွဲ ကျင်းပတဲ့ညက ကလေးပုလဲတွေကို ဘော့ကို နှိပ်ယူခဲ့
တယ်နော်... ဟုတ်တယ်မို့လား။ ပြီးတော့ နှိပ်လိုရတဲ့ပုလဲတွေကို သွားလေ
သူမရဲ့ အပူသည်ညီမလေးရဲ့ ဘယ်ဘက်ဘေးမှာ ထိုင်နေတဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ
လူငယ်လေးရဲ့ အိတ်ထဲကို ထည့်လိုက်ဖို့ ညွှန်ကြားချက် သူရထားတယ်”

“သွားလေသူမရဲ့ အပူသည်ညီမလေးတစ်ယောက် ရှိတယ် လေ။
သူ့နာမည်က မဒမ်... ဘာတဲ့... ဟစ်မံနော့စ် ဟုတ်လား။ ဘော့ကို

ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ အရူးတစ်ယောက်လို့ပဲ။ လှပတဲ့ပုလဲတွေကို မော်ရီဆထရိတ်
တာရဲ့ ညာဘက်က ဂုဏ်သရေရှိလူငယ်ရဲ့ အိတ်ထဲကို မှားထည့်လိုက်တယ်။
ကြည့်စမ်း တို့တစ်တွေ ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက် ထားလဲ။ ဟာ... မဟုတ်
ပါဘူး... မဒမ်... အမ်... ဟစ်မံနော့စ်... နော်... ဟုတ်လား။
သူ့ညီမလေးဟာ ဒီလှပတဲ့ပုလဲတွေကို မရနိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ လူငယ်
မိတ်ဆွေ ဩစတြေးလျသားဟာ စိတ်မပါတပါနဲ့ မဖြစ်စလောက်ပုလဲလေးကို
သူမရဲ့ လက်ဖြူဖြူဖွေးဖွေးလေးထဲ ထည့်ပစ်ခဲ့တယ်လေ။ သနားစရာပဲနော်
... အို မဟုတ်သေးပါဘူး။ အခုတစ်ခါလဲ မှားနေပြန်ပါပြီ။ ကျွတ် ကျွတ်
ကျွတ်။”

“မင်းဘာကို ဆိုလိုတာလဲ။ မင်းဟာ လူဆိုး... လူ ယုတ်မာ၊
မင်း ဘယ်သူလဲ” အသားနီစပ်စပ်နှင့်လူက ဒေါသဖြင့် ရုတ်တရက်ပြောလိုက်
သည်။ ထိုစဉ် စကင်ဒီနေဗီယန်က သူ့ လက်ကို ကုတ်အကျိုးအောက်မှ တစ်
ဘက်ထုတ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် စကင်ဒီနေဗီယန်၏ ကုတ်အကျိုးအောက်တွင်
ဆုပ်ကိုင်ထားသော ခြောက်လုံးဖြူးအငယ်စားကလေးကို ကျွန်ုပ်တို့ထိုင်နေရာမှ
မြင်လိုက်ရသည်။

“ကံကောင်းတယ်ကွာ” စကင်ဒီမိုင်တုက ပြုံးလျှော် ပြောလိုက်
သည်။

“ဘော့ကို အရူးက ဒီည သူ့နှိပ်လာခဲ့တဲ့ပုလဲတွေကို မှားပြီး ငါ
အိတ်ထဲထည့်လိုက်တာ။ တို့တော့ ဒုက္ခပို ရောက်ဦးမယ်။ မဟုတ်ဘူးလား”

မိုင်တုက ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပြုံးနေဆဲပင် မော်ရီဆထရိတ်ကာ ညစာ
စားပွဲမှာ ဝတ်ဆင်ခဲ့သော ပုလဲသွယ်ကို မိုင်တုက သူ့ အိတ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်
သည်။ ပုလဲသွယ်ကို တိုတိုတုတ်တုတ် သူ့လက်များဖြင့် တစ်ခါနှစ်ခါ ပုတ်သပ်
ကြည့်ပြီး သူ့အိတ်ထဲသို့ အသာပြန်ထည့်လိုက်သည်။ သူက အေးဆေးတည်ငြိမ်
သလောက် အခြားသူများကမူ သူ့ကို ခြိမ်းခြောက်လာသည်။ မျက်နှာဖြူ
ဖျော့ဖျော့လူငယ်က သူ့ဆီသို့ တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်းတိုး၍ ချဉ်းကပ်လာသည်။

www.burmeseclassic.com

“အေးအေးဆေးဆေးပေါ့ သူငယ်ချင်းတို့ရာ . . .” မိုင်တုက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ “ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ တို့ ခိုက်ရန်ဒေါသမဖြစ်လို့ ပါဘူး။ မင်းတို့မပါဘဲလည်း တို့အလုပ်လုပ် လို့မရဘူး။ မင်းတို့လည်း တို့မပါဘဲ အလုပ်လုပ်လို့မရဘူးလေ။ စကားမစပ်ကွာ . . . အစ်စတာဒန်မှာရှိတဲ့ ငါ့ဆိုင် သားသားနားနားလေးမှာ လက်ဝတ်လက်စားအသေးစားကလေးတွေ ရောင်းတယ်။ အဲဒါလေးတွေကို အင်္ဂလန်မှာ မင်းတို့တွေ ခွဲကြတယ် ဟုတ်လား။ မဟုတ်ဘူးလား။ ဒီလိုအလုပ် ငါ့မှာရှိနေတော့ ရတာဆိုတာ ငါ့အတွက် လိုအပ်နေတာပဲလေ။ အခုလည်း ပုလဲတွေ ငါ့ရသင့်တာရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရသင့်တဲ့ ကနေပုလဲတွေကို ငါမရသေးတာတောင် မင်းတို့နဲ့ ခိုက်ရန်ဒေါသ တော့ ငါမဖြစ်ချင်ပါဘူး။ အခုကော ဘာဖြစ်လို့ ခိုက်ရန် ဒေါသဖြစ်နေရမှာလဲ ဟုတ်တယ်မို့လား။

သူသည် ကျွန်ုပ်အပါအဝင် အားလုံးကို ပြုံးပြလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ လက်ညှိုးညှိုးပြီး “အဲဒါ ငါ့အင်္ဂလိပ်မိတ်ဆွေလေ” ဟု ပြောပြ လိုက်ပြန်သည်။ “သူဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်အနည်းငယ်က ကလိုနယ်သက်မှာ လက်မှတ်တုတ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူနဲ့ကျွန်တော် သစ္စာရှိ အသိမိတ်ဆွေ တွေ ဖြစ်လာခဲ့ကြတာ။ အခု ဒီမှာရှိကြတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ တံခါးပိတ်ပြီး ရှန်ပီနီတစ်လုံးလောက် သောက်ရရင် မကောင်းဘူးလား။ ဘာယ့်နယ်လဲ”

သူက တစ်ဖန် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးကို ပြုံး၍ပြပြန်သည်။ စကင်ဆို မိုင်တုသည် သူတို့တုတ်တုတ်လက်များ အချင်းချင်းကျေနပ်စွာ ပုတ်နေ၏။ မျက်နှာ ဖြူဖျော့ဖျော့ လူငယ်က ပျော်ပွဲစားရုံ၏ တရုတ်ကတ်တံခါး များကို ပိတ်လိုက်ပြီး ဘားမှ ရှန်ပီနီနှစ်လုံး ဆွဲယူလာခဲ့၍ ရေခဲပဲထဲထည့်ကာ စားပွဲပေါ် တင်ထားလိုက်သည်။ ဖန်ခွက်လေးလုံးကိုလည်း ယူလာခဲ့သည်။

“ဟာ . . . ကျွန်တော်တို့မိတ်ဆွေတွေ မခံသေးဘူးဗျ” မိုင်တုက ရွှင်ရွှင်ပျပျပင် ပြောလိုက်သည်။ “ကျွန်တော်တို့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် စားကြ သောက်ကြရမှာ (၆)ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“အလူးဘော့ကိုရဲ့ အမှားအယွင်းကတော့ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကို ခုက္ခထပ်မပေးနိုင်တော့ပါဘူး။ အစ်မကြီးကိုရောပေါ့လေ။” ယဉ်ကျေးပျူငှာ ဟန် အမူအရာဖြင့် စားပွဲစောင်းရှိ အမျိုးသမီးကြီးဆီသို့ ဦးတည်လျက် ဖိတ်ခေါ်လိုက်လေသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးသည် ရွှင်လန်း ကျေနပ်စွာ ရှေ့သို့တိုးလာနေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ကျောက်စားပွဲဝိုင်းတွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်က စကင်အိုမိုင်တုဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မိုင်တု က စကင်ဒီနေဗီယန်၏ လက်ဝဲဘက်တွင် နေရာယူသည်။ အသားနီစပ်စပ်လူနှင့် စကင်ဒီနေဗီယန် တို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လျှပ်တစ်ပြက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သူတို့စိတ်ထဲမှာ သံသယစိတ်များ ကိန်းအောင်းနေဆဲဆိုသည်ကို ကျွန်ုပ် ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်သည်။ စကင်ဒီနေဗီယန်က ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ဦးလုံး အိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်လိုက်ပြီး လက်အိတ်တစ်စုံကို ဆွဲထုတ်၍ ဝတ်လိုက် ကြသည်။ ထိုစဉ် စကင်အို မိုင်တုမှာ ခပ်ရွှင်ရွှင်ဖြင့် စကားပြော ကောင်းတုန်းဖြစ်သည်။

“ဟာ . . . သိပ်အမြော်အမြင်ရှိပါပေတယ်ဗျာ။ တကယ်ကို အမြော်အမြင်ကြီးတာ။ တစ်ယောက်တော့ဖြင့် ဘယ်တော့မှ သိနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ လက်ဝှေ့ရာဆိုတာက အတော်ငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းပေတာပဲ။ မဟုတ်ဘူးလား”

မိုင်တုက စကင် ဒီနေဗီယန်ဘက်သို့ လှည့်၍ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ခဏအကြာမှာ စကင်အိုမိုင်တုသည် စကင်ဒီနေဗီယန်၏ ညာလက်ကို ရုတ်တရက် ဖမ်းချုပ်လိုက်လေသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကျွန်ုပ်ကို အော်ပြောလိုက်သည်။

“ပစ် . . . မတ်ဂင် . . .”
“လက်မြှောက်” စကင်အိုမိုင်တုက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ယင်း

www.burmeseclassic.com

အခိုက်အတန့်၌ လက်ကောက်ဝတ်မှ ဖမ်းချုပ်ထားသော စကင်ဒီနေးဗီယန်၏ လက်ကိုလည်း အာရုံစိုက်ကြည့်နေရသည်။

စကင်အိုမိုင်တုက “ပစ်” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရစ်ချ်ဒ်သည် သူ့လူများနှင့်အတူ ပျော်ပွဲစားရုံအတွင်းသို့ နောက်ဘက်မှ တစ်ဟုန်ထိုးဝင်ရောက်လာခဲ့ကြတော့သည်။ စကင်အိုမိုင်တုက အသားနီစပ်စပ်လူကို မလုပ်နိုင်အောင် ထိန်းထားလိုက်သည်။ တခြားလူနှစ်ယောက်မှာ ကြောက် ဒူးတုန်နေကြ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုတော့ သူတို့ဒုက္ခပေးနိုင်ကြတော့မည် မဟုတ်ပေ။ “ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေရဲ့ခေါင်းက ဟန်ကျပန်ကျ ဆံပင်တုန့် မှတ်ဆိတ်မေးအတုတွေကို ဆွဲချွတ်လိုက်ပါ။” စကင်အိုမိုင်တုက ရစ်ချ်ဒ်ကို ပြောလိုက်ပါသည်။ ရစ်ချ်ဒ်က ထိုလူ၏ ဆံပင်တုနှင့် မှတ်ဆိတ်မေးအတုတွေကို ဆွဲချွတ်လိုက်တဲ့အခါ- “အလို . . . ချစ်မိတ်ဆွေကြီးပါလား။ အကျအနအပိုင်အနိုင်ကို ရုပ်ဖျက်ထားနိုင်ပါပေဗျာ။ ဒီနေရာမှာ ခင်ဗျားကိုတွေ့တော့ အစမှာ ကျွန်တော်တောင် မျက်စိလယ်သွားတယ်ဗျာ။ ဇဝေဇဝါတောင် ဖြစ်သွားရတယ်။ တော်ပါပေတယ် မစ္စတာမော်လီ အီဗာရီ”

“ကဲ . . . လက်အိတ်ပဲ ကျွန်တော့တယ်ရစ်ချ်ဒ်” စကင်အိုမိုင်တုက တည်ငြိမ်စွာပင် ဆက်၍ပြောလိုက်သည်။ မော်လီအီဗာရီသည် မိုက်မဲ၍ အချည်းနှီးသော လှုပ်ရှားမှုပြုရန် ပင် လှုံ့လှိုက်လိုက်သေး၏။ လွတ်မြောက်ရန်ထက်မခံမတပ် နေ့နက်သက်သည့် လူသတ်မှုအတွက် သက်သေအထောက်အထားများကို ပျောက်ဖျက်ပစ်ရန်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူ့မမှာ ရစ်ချ်ဒ်နှင့် သူ့လူများလက်တွင်းသို့ သက်ဆင်းမိပြီးဖြစ်နေလေပြီ။ သူ့လက်အိတ်များကို စကင်အိုမိုင်တုက ဆွဲချွတ်နေစဉ် ရစ်ချ်ဒ်နှင့် သူ့လူများက အမိအရချုပ်ထားကြလေသည်။ သဲလွန်စ ဆိတ်ရေစကလေး တွယ်ကပ်နေသော ကြယ်သီးနှင့် ယခုကြယ်သီးတပ်သည့်နေရာသည် တစ်ထပ်တည်းပင်။

ရာဇဝတ်မှုများကျူးလွန်သော ဤဂိုဏ်း၏ အဓိကအဖွဲ့ဝင်များကို ရဲက တစ်ခါက ဖမ်းဆီးခဲ့ကြပြီး ဖြစ်၏။ ထိုသူများကို ဥပဒေနှင့်အညီ အရေးယူအပြစ်ပေးပြီးလည်းဖြစ်သည်။ စကင်အိုမိုင်တု၏ ထုတ်ယူဆင်ခြင်နည်းသည် မှန်ကန်ကြောင်း သက်သေထူခဲ့ပြီ။ အသားနီစပ်စပ်နှင့်လူမှာ ကွန်တီနင်ထယ်ပျော်ပွဲစားရုံပိုင်ရှင် ပင်ဆက်တီဖြစ်သည်။ ရာဇဝတ်မှုကျူး လွန်သော ဒုစရိုက်ဂိုဏ်း၏ ခေါင်းဆောင်မှာလည်း သူပင်ဖြစ်သည်။ စားပွဲထိုးဘော့ကိုနှင့် မော်လီအီဗာရီတို့မှာ သူ၏ အရေးပါသောလက်ရုံးများ ဖြစ်ကြသည်။ ဤဒုစရိုက်ဂိုဏ်းအဖွဲ့ဝင် တစ်ပါးလေးရှိ သေး၏။ သူတို့ အားလုံးမှာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးကြသော်လည်း ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိကြသည်။ သူတို့သည် ဒုစရိုက်အလုပ်ကို အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်အဖြစ် ချွေးချွယ် လုပ်ကိုင်နေကြသည်။

ဘော့ကိုသည် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော မျက်လှည့်ဆရာဖြစ် သည်။ အမျိုးသမီးများ ဝတ်ဆင်ထားသော ဝတ်စားတန်ဆာရတနာများကို သူက မျက်လှည့်အတတ်ပညာဖြင့် ဖြုတ်ယူသည်။ တစ်နည်းဆိုသော် ခါးပိုက်နှိုက်သည်။ သူသည် မိမိနှိုက်ရပစ္စည်းကို မိမိနှင့်အတူပါလာသော အဖွဲ့သား တစ်ဦးဦး၏ အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ကဇန်ပုလဲများကို ဖြုတ်ယူစဉ်က ဘော့ကိုသည် မော်လီအီဗာရီကို ရုပ်ဖျက်ထားလျက် မတွေ့ဖူး ခဲ့ချေ။ စကင်အိုမိုင်တု၏ မှန်းဆတွက်ချက်မှုသည် အလွန်ကျွမ်းကျင်လိမ္မာပါပေသည်။ ပုလဲများကို မခံမတပ်နေရုံနှင့် လက်ဝဲဘက်တွင် ရှိသော လူငယ်၏ အိတ်ထဲသို့ တိတ်တဆိတ် ထည့်လိုက်ရန် ဘော့ကိုကို အထက်ကအမိန့်ပေးထားရာ သူကမှားပြီး မခံမတပ်နေရုံနှင့် လက်ယာဘက်တွင် ထိုင်နေသူ ဂီလ်ရှိုင်းဆထိခိုက်ကာ၏ အိတ်ထဲသို့ မှားထည့် လိုက်မိလေသည်။

ဩစတြေးလျသားအပေါ် စွဲဆိုထားသောအမှုမှာ ချက်ချင်းပြီး ပျောက်သွားလေသည်။ သို့သော်လည်း မော်လီအီဗာရီ အမှုကို တရားရုံးက စစ်ဆေးရာ၌ လက်အိတ်ကြယ်သီးသည် မော်လီအီဗာရီလူသတ်မှု ကျူးလွန်ပါသည်ဟု စွဲဆိုနိုင်လောက်အောင် ခိုင်လုံသော အထောက်အထားအဖြစ်

၁၁၈ ① ထွန်းတင်အောင်

စဉ်းစား၍ရမည် မဟုတ်ဟု ကျွန်ုပ်ယူဆသည်။ ၎င်းသည် မော်လီအီဗာရီမဒမ်
ဟစ်ပ် နေ့စွဲအခန်းသို့ သွားရောက်ခဲ့သည်ဆိုသည့် သက်သေခံ အထောက်
အထားတွေဖြစ်မည်။ သို့ရာတွင် မော်လီအီဗာရီသည် မဒမ်ဟစ်ပ်နေ့စွဲကို
မသတ်ခဲ့ပါ။ ဤဒုစရိုက်ဂိုဏ်းသည် နှစ်ပေါင်း များစွာကပင် လှုပ်ရှားနေခဲ့ရာ
ယခုလည်း လှုပ်ရှားနေဆဲပင်။

ထွန်းတင်အောင်
The Great Pearl Mystery
by BARONESS QREFY

ဆေးလိပ်သေတ္တာ
ပျောက်ဆုံးမှု

ကျွန်ုပ် သည်“ဟမ်းလောကျူန်း”ကို“ဘရူဂ်”လမ်းတည်းခိုခန်းတွင်
တွေ့ရသည်။ ကျွန်ုပ်ရောက် သွားချိန်တွင် သူသည် မီးဖို
အရှေ့တွင် ငြိမ်သက်စွာထိုင်လျက် အကြောင်းအရာတစ်ခု
အပေါ်တွင် လေးနက်စွာ စဉ်းစားနေပုံရလေသည်။ သူနှင့်
ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးကြသော
သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြသည့်အလျောက် ကျွန်ုပ်သည် သူ့ရှေ့တွင် ဟန်
ဆောင်ခြင်း မပြုတော့ပဲ ရင်းနှီးသည့်အနေဖြင့် သူ့ခြေထောက်နားတွင်
ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ၏ဘွတ်ဖိနပ်ကို အသာအယာ ပုတ်သပ်
ပေးလိုက်လေသည်။ ထိုသို့လုပ်လိုက်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်တွင်
အကြောင်းအချက်နှစ်ချက်ရှိသည်။

ပထမအချက်အနေဖြင့် အောက်ငုံနေသောသူ၏ အာရုံစိုက်နေ
သည့် မျက်နှာကို ကောင်းစွာမြင်နိုင်ရန်ဖြစ်ပြီး ဒုတိယ အချက်အနေဖြင့် သူ၏
သူမတူအောင် (SuperHuman) ထိုးထွင်းသိမြင်နိုင်သည့်ဉာဏ်ကို သဘောကျ
ကြောင်းဖော်ပြရန် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ကျွန်ုပ် ရောက်ရှိလာခြင်းကို

လည်း ပြုံးရုံသာပြုံးလိုက်မိပါသည်။ သူငယ်ချင်း ဟမ်းလော့ကတော့ မပြုံးပဲ မျက်မှောင်ကိုသာ ကုတ်နေသည်။ သူမျက်မှောင်ကုတ်နေသည့် အမိပွယ်ကိုမူ ကျွန်ုပ် အဖြေဖော် ထုတ်နိုင်ခြင်းမရှိပါ။

“မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်းသူငယ်ချင်း “ပေါလ်ဖာရီးလ်” ဟာ သူ့ရဲ့ ဇနီးကို ဘာပြုလို့ သတ်ခဲ့တာလဲဆိုတာကို ငါ ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဒီအမှုဟာ မပြောပလောက်တဲ့ အသေးအဖွဲ့ အမှုတစ်ခုပဲဖြစ်တယ်လို့ ထင်မြင်ယူဆ ဖွယ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်လို့ နောက်ဆက်တွဲအနေနဲ့ ငါ့လို ဟမ်း လော့ဂျန်းလို ကောင်အတွက် ဘာတွေဖြစ်လာခဲ့ရသလဲ၊ မင်း စဉ်းစား ကြည့်စမ်း သူငယ်ချင်း . . . ” ဟု သူသည် မထင်မှတ်သည့် ပြဿနာတစ်ခုကို ကျွန်ုပ်အား စဉ်းစားခိုင်းလိုက်လေသည်။

သည်တိုင် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ နားကိုပင် မယုံကြည်နိုင်လောက် အောင် ဖြစ်သွားရလေသည်။ သူသည် ခဏလောက် နားနေလိုက်ပြီး သူ မျက်နှာကို သူ၏ ပုံမှန်အကြင်နာကင်းမဲ့၍၊ လေးနက်သော အသွင်သို့ပြောင်းပြီး ဆက်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဒီပြဿနာတွေဟာ အသေးအဖွဲ့ပြဿနာတွေပါလို့ ငါကပြောနေ ပေမယ့်လို့ အမှန်ကတော့ ဒီပြဿနာတွေဟာ ငါ ကိုယ်တိုင် လတ်တလော ကြုံ တွေ့နေရတဲ့ ပြဿနာနဲ့လာတူနေတယ်လို့ ပြောရမလို့ ဖြစ်နေတယ်ကွာ၊ ပြစ်မှုက တော့ တစ်ခုမှ တစ်ခုတည်းရယ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီပြစ်မှုဟာ ငါ့ဆိုင်တဲ့ ပြစ်မှုဖြစ်နေ တယ်။ အမှုက ငါ့ပစ္စည်းတစ်ခု အခိုးခံရတဲ့အမှု ဖြစ်နေတယ်။ ငင်းကတော့ ထင်ကောင်းထင်လိမ့်မယ်၊ ငါလိုကောင်ရဲ့ ပစ္စည်းကို ဘယ်သူက ခိုးခဲ့မှာလဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရဲ့ပစ္စည်း အခိုးခံရတာကတော့ အသေအချာပါပဲကွာ”

“မင်းပစ္စည်း အခိုးခံရတယ် ဟုတ်စ . . . ထူးဆန်းစွာ ကြောက် စရာကောင်းလှတဲ့ ဟမ်းလော့ဂျန်းလိုကောင်ရဲ့ ပစ္စည်းကိုမှ အခိုးခံရတယ် - ဟုတ်စ . . . ” သူ့စကားကိုကြားလိုက်ရသည်တိုင် ကျွန်ုပ်အဖို့ မယုံကြည်နိုင် လောက်အောင် အံ့သြသွားမိသဖြင့် တုန်လှုပ်စွာ ပြန်မေးလိုက်မိသည်။

နောက်ပြီး စားပွဲကို ကိုင်ပြီး မတ်တတ်လည်း ရပ်လိုက်မိပါတော့သည်။

“အေး . . . သိပ်ကိုဟုတ်တယ်၊ ဒီကိစ္စပြောရမှာ - ရှက်စရာ တောင် ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စကို ငါ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောသေးပဲ မင်းကိုပဲ ပြောသေးတာ။ အေးအေး ဆေးဆေး နားထောင်စမ်း ပါ . . . ”

သူ့စကားသည် ကျွန်ုပ်ကို ကျေနပ်သွားစေပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ သူ ဆက်လက်၍ ပြောပြမည့် စကားများကို အေးအေးဆေးဆေး နားထောင်ရန် ထိုင်ချလိုက်ရပါတော့သည်။

“ငါ - ဒီကိစ္စကို မင်းတစ်ယောက်တည်းသာ ပြောပြမယ့် အကြောင်း ကတော့ မင်းလည်း သဘောပေါက်ပြီးသား နေမှာပါ။ အဓိကအချက်ကတော့ မင်းနဲ့ငါဟာ တစ်ယောက် အကြောင်းကို တစ်ယောက်သိကြပြီးသား သူငယ် ချင်းတွေ ဖြစ်ကြတဲ့အပြင်၊ မင်းက ငါ့ရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေအပေါ် သဘော ကျနှစ်သက်ပြီး ငါ့ရဲ့နောက်က အမြဲတန်းလိုလို လိုက်ပါနေတဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်လည်းဖြစ်တယ်ကွာ၊ ဒါကြောင့် ငါကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြခဲ့တဲ့ ငါ့ရဲ့လုပ်ဆောင်ချက်အချို့ကို မင်းကိုသာဖွင့်ပြောပြပြီး မင်းဆီက အကြံဉာဏ်တောင်း သင့်တာတွေကို တောင်းခံဖူးတယ်ကွာ၊ ဒီတော့ မင်းက လည်း ငါ့ရဲ့ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်နဲ့ ပတ်သက်လို့ အတော်အတန် သဘောပေါက် နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေတော့တာပေါ့။ ဒါတွေအပြင် ဆေးကုစားနေတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ မင်းဟာ အရေးကြီးတဲ့လူနာတွေသာ မရှိဘူးဆိုရင် မင်းရဲ့အလုပ်ကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး ငါခေါ် ရာနောက်ကို ကပ်လိုက်လာလေ့ရှိပြီး ငါခိုင်းတာတွေကို လုပ်ပေးနေတဲ့ သူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်တယ်။ ဒီအချက်ဟာ မင်းအပေါ် ကို အလေးစားဆုံး၊ အယုံကြည်ဆုံးအချက်ဖြစ် တယ်။ ဒါကြောင့် အခု ငါကိုယ်တိုင် အခိုးခံရတဲ့ကိစ္စမှာ မင်းကို ဖွင့်ပြီး ပြောပြတိုင်ပင်ဖို့ ငါ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတာပဲကွာ . . . ” ဟု ဟမ်းလော့သည် အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြလေသည်။

သူ့စကားသည် ကျွန်ုပ်ကို များစွာ ကျေနပ်သဘောကျသွားစေ

၁၂၄ ၀ စိုးသင်း

လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် သူ့ကို နွေးထွေးစွာ ထပြေး မက်လိုက်မိပါ တော့သည်။

သူသည် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားနေပုံရသော်လည်း အကျင့်ပါ နေသည့်အလျောက် သူ့အကျိုးအိတ်ထဲမှ နာရီကို ထုတ်ယူပြီး ကြည့်လိုက် သည်။

“ထိုင်ကွာ . . . ဆေးလိပ်သောက် . . .” ဟုဆိုကာ သူသည် ကျွန်ုပ်ကို ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ပေးပါသည်။

(မှတ်ချက် - သည်နေရာတွင် အနည်းငယ်ရှင်းလင်း တင်ပြရန် လိုလာပါသည်။ သည်ဇာတ်လမ်းတွင်ဖော်ပြပါရှိသည့် ဆေးလိပ်ဆိုသည်မှာ စီးကရက်ကိုဆိုလိုခြင်းမဟုတ်ပါ။ မြန်မာလိုအခေါ်အားဖြင့် ဆေးပြင်းလိပ် သို့မဟုတ် ဘက်လားဆေးလိပ် ကိုဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အနောက်နိုင်ငံ သားများထဲတွင် စီးကရက်သောက်သူတွေ့ရှိကြသလို ဆေးပြင်းလိပ်သောက်သူ ဆေးတံသောက်သူတွေလည်း ရှိကြသည်။ အနောက်နိုင်ငံများတွင် ဆေးပြင်း လိပ်(Cigar)သည် တော်တော်မျိုးကြီးသည် ဟုသိရသည်။ သို့ဖြစ်၍ လူတိုင်း ဆေးပြင်းလိပ်ကို သောက်နိုင်ခြင်းမရှိကြ။ ဝင်ငွေတော်တော် ကောင်းသူ များနှင့် ကြေးဂဏက်များသာလျှင် ဆေးပြင်းလိပ် (Cigar) ကို သောက်နိုင်ကြသည် ဟုသိရသည်။ သို့ဖြစ်၍ အင်္ဂလိပ်လို (Cigar) ကို မြန်မာလို ဆေးပြင်းလိပ်ဟု ခေါ်၍၊ (Cigar-Case) ကို မြန်မာလို ဆေးပြင်းလိပ်ထည့်သော သေတ္တာ ကလေးဟု ခေါ်ပါသည်။ ဤဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတွင် “ဆေးပြင်းလိပ်သေတ္တာ ကလေး”သည် အဓိကျသည့် ဇာတ်ဝင်ပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ဤသို့ ရှင်းလင်းရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤကား စကားချပ်မျှသာ ဖြစ်သည်။)

ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပါမည် . . .

“မင်းက ဆေးလိပ်တည်တာကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ရမှာပါကွာ၊ ဝါပေမဲ့ ငါဆေးလိပ်ဖြတ်ထားတယ်ကွာ၊ တော်ပြီ . . .”

“ဟင် - မင်းဆေးလိပ်ဖြတ်ထားတယ် ဟုတ်လား၊ ဘာပြုလို့လဲ” သူက တအံ့တဩ ပြန်မေးလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် သူ့မေးခွန်းကို ရုတ်တရက်ပြန်မဖြေနိုင်သေးဘဲ ရှက် အမ်းအမ်းဖြစ်သွားမိပါသည်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံရမည်ဆိုပါလျှင် ကျွန်ုပ် အနေဖြင့် ဆေးငါးကုသမှု အတော်ပင် နည်းနေပါသေးသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ် ရရှိသော ဝင်ငွေဖြင့် တန်ဖိုးကြီးလှသည့် ဆေးလိပ်များကို သောက်နိုင်ခြင်း မရှိပါ။ ဆေးလိပ်ကို ဖြတ်ထားပြီး ချွေတာရေးကျသည့် ဆေးတံကို ခဲနေရ သည်မှာ အတော်ပင်ကြာသွားပြီဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ အမေးကိုတော့ အဆင်ပြေအောင်ပင် ဖြေလိုက်ရပါသည်။

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . ငါက ဆေးတံသောက်ရတာကို ပိုပြီး သဘောကျ နေလို့ပါ၊ သူငယ်ချင်းရာ၊ ဒါကိုထားလိုက်ပါတော့ - မင်းပစ္စည်း ပျောက်တယ် ဆိုတဲ့စကားကို ဆက်စမ်းပါဦး၊ ဘာပစ္စည်းပျောက်လို့လဲ . . .”

သည်တွင် သူသည် ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး သူ့လက်များကို နောက်သို့ဖစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး စဉ်းစားသလို လုပ်နေသည်။

နောက်ပြီးမှ . . .

“မင်း - မှတ်မိမှာပါ . . . ‘တားကပ်ရှ်သံ အမတ်ကြီး’ ရဲ့ အမှုကို ငါ ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်လို့ သူကငါ့ကို ဆေးလိပ် သေတ္တာကလေး (Cigar-Case) လက်ဆောင်ပေးခဲ့တာလေ - အဲဒီဆေးလိပ်သေတ္တာကလေးမှာ စိန်တွေစီခြယ် လို့ရယ်လေ၊ ငါပြောချင်တာ အဲဒီဆေးလိပ်သေတ္တာကလေးအကြောင်းပဲ”

“ဟာ . . . မှတ်မိတာပေါ့ကွာ - အဲဒီဆေးလိပ်သေတ္တာကလေး မှာ တော်တော်ကြီးတဲ့ စိန်တစ်လုံးတောင်ပါသေးတယ်လေ” ဟု ကျွန်ုပ်သည် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အာ . . . မင်းဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ဒါကိုတောင် ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေသေးတာပဲ . . .” သူသည် ဝင်းလက်သော အပြုံးဖြင့် ပြုံး၍ ပြန်ပြော လိုက်လေသည်။

“မင်းအကြောင်းနဲ့မင်း ခွဲခွဲပြောတာနဲ့သာ တစ်ခုတည်းလဲ”

ကွာ၊ ဘာလဲဆိုတော့ မင်းမှာ ထူးခြားတဲ့ အာရုံသိမှုရှိတယ်လို့၊ ဒီတော့ အခု မင်းပစ္စည်းပျောက်တဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ငါ့ရဲ့ထင်မြင်ယူဆချက်ကို ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ဒါဟာ မင်းရဲ့ထူးခြားတဲ့အာရုံသိမှုကို အကဲခတ်လိုက်တာဖြစ်လိမ့် မယ်လို့ ယူဆမိတာပဲ။ ဒီတော့ 'ကျွန်းနတ်မင်းကြီး' စောင်မကြည့်ရတဲ့ အနေနဲ့ မင်းရဲ့ပစ္စည်းတကယ်ပျောက်ဆုံး တယ်လို့ မယူဆဘူးမဟုတ်လား . . . "ဟု အားပေးစကား ပြောလိုက်သည်။

ဟမ်းလော့သည် အချိန်အတော်ကြာသည့်တိုင်အောင် စဉ်းစား သလိုလုပ်ပြီး ငြိမ်နေသည်။ နောက်ပြီးတော့မှ-

"မဟုတ်သေးဘူးကွာ၊ ဒီပစ္စည်းကတော့ အခိုးခံရတာ အမှန်ပဲ၊ ဒါ့ကြောင့် ဒီပစ္စည်းပျောက်ဆုံးမှုကို ငါ့ဖာသာငါ တစ်ယောက်တည်းပဲ ကြိတ် လိုက်နေတယ်။ မင်းတို့ဆရာဝန်လုပ်ငန်းမှာတော့ ရှိကြတယ် မဟုတ်လား၊ တ ကယ်လို့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို ကိုယ်တိုင်နေမကောင်း ဖြစ်ရင် အဲဒီဆရာဝန် ဟာ သူ့ဖာသာသူမကုတတ်တော့ပဲ အခြားခင်မင် ရင်းနှီးတဲ့အကြောင်းသိ ဆရာ ဝန်တစ်ယောက်ကို သူ့ရောဂါကုပေးဖို့ လွှဲအပ်တာမျိုး ရှိကြတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီနေရာမှာ ဒီအလုပ်နဲ့ မင်းတို့ အလုပ်က မတူဘူးကွာ၊ ဒါ့ကြောင့် ငါကတော့ ဒီအမှုကို ငါ့ဖာသာငါပဲ လိုက် နေတယ်။ ရမရဆိုတာကိုတော့ ကြည့်ရဦးမှာ ပေါ့ကွာ . . . " ဟု စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောလေသည်။

"ဒါဆိုရင် ဘယ်နည်းက ပိုကောင်းလိမ့်မယ်လို့ မင်း ထင်သလဲ၊ ငါ့သဘောပြောရရင်တော့ ပစ္စည်းပြန်ရရေးက အဓိက ပဲလို့ ထင်တာပဲ . . . " ကျွန်ုပ်သည် စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောလိုက်သည်။

"ငါ့သဘောကိုပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ငါ့ရဲ့ယုံကြည်မှုကို ပြသနိုင် ရေးအတွက် မင်းဆီက အကြံဉာဏ်လောက်ပဲ လိုချင်တယ်၊ ဒီတော့ ဒီအမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘယ်လိုတွေ့လုပ်သင့်တယ်ဆိုတာကို မင်းဆီက အကြံဉာဏ်လိုချင် တယ်၊ အကြံဉာဏ်ပေးစမ်းပါ . . . "ဟုဆိုကာ၊ ဟမ်းလော့သည် သူ့အင်္ကျီ အိတ်ထဲမှ မှတ်စုစာအုပ်နှင့် ခဲတံတို့ကို ဆွဲယူလေသည်။

သည်တွင် ကျွန်ုပ်အဖို့ အကျပ်အတည်းနှင့် ကောင်းစွာ ကြုံရ လေ တော့သည်။ ဟမ်းလော့ကျွန်းလို စုံထောက်ကြီးတစ်ယောက်က အမှုတစ်ခုကို လိုက်ရေးအတွက် ကျွန်ုပ်လို သာမန်လူတစ်ယောက်ထံမှ အကြံဉာဏ်တောင်း သည်ဆိုတော့ ရယ်စရာလိုဖြစ်နေလေတော့သည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်မတတ်နိုင် တော့၊ တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ပေးရပေတော့မည်ဖြစ်သည်။ အကြံဉာဏ် မပေးမီ သူ့လက်ကိုင်နန်းလိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်သည် ရယ်ကျဲကျဲ အိုက်တင်ဖြင့် ဖျစ်ညစ်ထုတ် လိုက်ရပါတော့သည်။

"ကဲ မှတ်စမ်းကွာ၊ ပထမအချက်အနေနဲ့ကတော့ ပစ္စည်း ပျောက် ကြောင်း ကြေညာရန်ပေါ့ကွာ၊ တွေ့လျှင် ကျေးဇူးတင်ပါမည် ဘာညာပေါ့ကွာ၊ ဒုတိယအချက်အနေနဲ့လည်း ပစ္စည်းပျောက်ကြောင်း လက်ကမ်းကြော်ငြာတွေ ရိုက်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ အရက်ဆိုင် တွေနဲ့ စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ ဝေလည်းဝေပေးရမယ်၊ မြင်သာတဲ့နေရာ တွေမှာ ကပ်လည်းထားရမယ်ပေါ့ ကွာ၊ တတိယအချက်အနေနဲ့ကတော့ အပေါင်ခံသူတွေနဲ့ အပေါင်ဆိုင်တွေဆိုကို လိုက်ပြီး စုံစမ်းရမယ်၊ စတုတ္ထအချက်အနေနဲ့ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ရဲစခန်း တွေကိုသွားပြီး ပစ္စည်းပျောက် တိုင်ချက်ဖွင့်ရမယ်ပေါ့ကွာ၊ ပဉ္စမနဲ့ နောက်ဆုံး အချက်အနေနဲ့ကတော့ အစေခံတွေကိုလည်း စစ်ဆေးမေးမြန်းရမယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ အိမ်ထဲနဲ့ ကိုယ့်အင်္ကျီအိတ်ထောင်တွေထဲကိုလည်း သေသေချာချာ စေ့စေ့ စစ်စစ်ပြန်ရှာရမယ်ပေါ့ကွာ . . . ငါ အကြံဉာဏ်ပေးနိုင်တာကတော့ ဒါ 'လောက်ပါပဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ' ဟူ၍ ကျွန်ုပ်အဆုံးသတ်လိုက်ရပါတော့သည်။

သူသည် ကျွန်ုပ်အကြံဉာဏ်ပေးသမျှတွေကို သူ၏ မှတ်စုစာအုပ် ကလေးထဲတွင် အားလုံးရေးမှတ်လိုက်လေသည်။

"ငါထင်ပါတယ်ကွာ၊ ငါပြောသမျှတွေကိုမင်းအားလုံး လုပ်ပြီးပြီ၊ ဟုတ်လား . . . "

ကျွန်ုပ်က ထပ်လောင်းမေးလိုက်သည်။

"အင်း . . . လုပ်ပြီးတာတွေလည်း ပြီးတုန်းပါပြီကွာ" ဟုဆိုကာ

သူသည် မှတ်စုစာအုပ်ကလေးကို သူ့အင်္ကျီအိတ်ထောင်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်လေသည်။

“ဒီမယ်သူငယ်ချင်း - ငါ့အပြင်ကို ခဏလောက် သွားချင် တယ်ကွာ၊ မင်းငါ့ကို ခွင့်ပြုပါ။ ငါ့အပြင်ကို သွားနေခိုက်၊ မင်း ငါ့အခန်းထဲမှာ လွတ်လွတ် လပ်လပ် ကိုယ့်အိမ်လို သဘောထားပြီး နေခဲ့ပါ။ မကြာခင် ငါပြန်လာခဲ့မှာပါ။ ဟိုခေါင်မှာ ဆေးတံတွေနဲ့ ဆေးဘူးတွေရှိပါတယ်။ ဟိုစားပွဲပေါ်မှာ ဝိစကီ ရှိတယ်။ မင်းသဘောရှိပေါ့ . . . ” ဟုပြောကာ သူသည် အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

ဟမ်းလော့ဂျန်းအနေဖြင့် ထိုသို့ပြုမူလေ့ရှိသည်မှာ ကျွန်ုပ်အဖို့ အဆန်းမဟုတ်တော့ပေ။ သူသည် အေးအေးဆေးဆေးနေနေရာမှ အရေးကြီးသည့် ကိစ္စတစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားရလျှင် ထိုသို့ပင် အခြားတစ်ခုခုသို့ အရေးတကြီး ထွက်သွားလေ့ရှိသည်။ သို့ဖြစ်၍ သူ၏ အမူအကျင့်တို့သည် ကျွန်ုပ်အဖို့ တော့ ရှိနေပြီဖြစ်လေသည်။

သို့ဖြင့် သူ့အခန်းထဲတွင် ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ရစ်သည်။ အခန်းတွင်းရှိ စားပွဲများ၊ စာအုပ်စင်များပေါ် သို့ ကျွန်ုပ်မျက်စိဖြင့်ကြည့်လိုက်သည်။ များပြားလှသည့် ဖန်ခွက်များနှင့် ကရားများကို တွေ့ရသည်။ အခြားအသုံး အဆောင်ပစ္စည်းမျိုးစုံတို့ကို တွေ့ရသည့် အပြင် လန်ဒန်မြို့နှင့် ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်များ၏ လမ်းများကို ညွှန်ပြသည့်မြေပုံကိုလည်း တွေ့ရသည်။ စီးကရက်တိုများ၊ မီးခြစ်ဆံတိုများနှင့် အမူအတက်သဲလွန်စပစ္စည်းများဟု ယူဆရသည့် အခြားသော ပစ္စည်းအသေးအမွှားများကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ထိုသို့ ကျွန်ုပ်ကြည့်ရှုလေ့လာနေစဉ်တွင် အခန်းဝင်ပေါက် တံခါးဖွင့်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကြောင်တောင် တောင် လူမိန်းတစ်ယောက် ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုလူသည် ခပ်ကြမ်းကြမ်းအသွင်ရှိ၍ ဟောင်းနွမ်းသော အပေါ် အင်္ကျီရှည်ကြီးကို ဝတ်ထားသည်။

လည်ပင်းတွင်လည်း အလွန်ခေတ်နောက်ကျသော မာဖလာ(Muffler) တစ်ထည်ကို ပတ်ထားလေသည်။ ထို့ပြင် ခေါင်းပေါ်တွင် ကက်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသည်။ သူဝင်လာသည်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးသည်ဟု ယူဆကာ ကျွန်ုပ်သည် သူ့ကို သဘောမကျသည့် အသွင်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ သည်တွင် ထိုလူသည် မကျေနပ်သဖြင့် သူသည် အခန်းမှား၍ ဝင်လာမိပါကြောင်းနှင့် တောင်းပန်ပါကြောင်းတို့ကို ဗလုံးဗထွေးပြောကာ အခန်းအပြင်သို့ ချွတ်ချင်းထွက်သွားလေသည်။ တံခါးကိုလည်း ပြန်ပိတ်ပစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဆွဲနောက်မှလိုက်ကြည့်ရာ လှေကားမှဆင်းပြီး ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် ဟမ်းလော့ပစ္စည်းပျောက်ဆုံးမှု အကြောင်းကို သာ တွေးတောနေမိသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သူငယ်ချင်း၏ အလေ့အကျင့်များကို သိနေသည်။ သူသည် စိတ်ကူးရလျှင်ရသလို သူ့အခန်းအတွင်းမှ လှစ်ခနဲ အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ့ရှိသည်။ ထိုသို့ဖြစ်တတ်ခြင်းသည် သူ့အနေဖြင့် စွန့်စားရန် အခက်အခဲပေါ်တွင် အာရုံစိုက်မိလျှင် တခြားအကြောင်းအရာများအပေါ်တွင် လျစ်လျူရှုတတ်သည့်သဘောကို ဖော်ပြနေသည်ဟု ကျွန်ုပ်ယူဆမိသည်။ ထိုအလေ့အကျင့်ကြောင့်ပင် သူသည် သူပိုင်ပစ္စည်းများအပေါ်တွင် ဂရုတစိုက် ထိန်းသိမ်းမှုလျော့ပါးခဲ့ခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယူဆမိသည်။ သူသည် သာမန် ဂရုစိုက်မှုမျိုးဖြစ်သည့် အံဆွဲများကို သော့ခတ်ရန်ကိုပင် မေ့လျော့နေလိမ့်မည်ဟု ယူဆမိသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် အံဆွဲနှစ်ခုကို ဆွဲကြည့်ရာ အနည်းငယ်ပွင့်လာသည်ကို တွေ့ရသော်လည်း အားလုံးပွင့်ပါလာခြင်းမရှိပဲ တစ်ခဲနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုအံဆွဲ၏ လက်ကိုင်ကွင်းသည် စေးကပ်ကပ်ဖြစ်နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် ထိုအံဆွဲကို ညစ်ပေနေသောလက်ဖြင့် ဖွင့်ထားသည်ဟု ယူဆရသည်။ ဟမ်းလော့ဂျန်းသည် သန့်ရှင်းမှုနှင့်ပတ်သက်လျှင် အလွန်ပင် ဗီဇကြောင်းတတ်သူ ဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ်သိထားသည်။ သို့ဖြစ်၍ သူပြန်ရောက်လာခဲ့လျှင် ထို

အခြေအနေကို ပြောပြမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ကံမကောင်းအကြောင်း မလှချင်တော့ ထိုဖြစ်ရပ်ကို ပြောပြရန် ကျွန်ုပ် မေ့နေခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ ဇာတ်လမ်းနှင့် ပတ်သက်၍ စကားဦးသန်းလိုက်မိလေပြီ ဂိုဏ်းစေတော့ . . . လွန်ပြီးကာမှတော့ဖြင့် မတတ်နိုင်တော့ပြီ။

သူထွက်သွားခဲ့သည်မှာ ထူးထူးခြားခြား အချိန်ကြာလျက်ရှိ သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်သည် မီးဖိုခံဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်မိပါ တော့သည်။ ပြတင်းပေါက်ပေါ်တွင် ကျနေသည့် မီးပေါက်သံများနှင့် မီးဖို၏ အနွေးခဲတ်တို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် မကြာမီမှာပင် အိပ်ပျော်သွားပါလေတော့သည်။

အိပ်ပျော်နေစဉ်တွင် အိပ်မက်မက်နေသလိုလို ကျွန်ုပ် ခံစားမိသည်။ အိပ်မက်ထဲမှာလိုလို - တကယ်လိုလို ကျွန်ုပ်၏ အင်္ကျီအိတ်ထောင်များကို တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက လက်ဖြင့် စမ်းသပ်နေသလိုလိုလည်း ခံစားမိသည်။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ဝက်တစ်ပျက် သတိရှိနေသည်ဟုလည်း ထင်မိသည်။ ထိုဖြစ်ရပ်များဖြစ်ရခြင်းသည် ဆေးလိပ်သေတ္တာပျောက်ဆုံး မှုအပေါ်တွင် စိတ်စွဲလန်းနေခြင်းကြောင့်သာလျှင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟူ၍လည်း ထင်မြင်ယူဆမိသည်။

ကျွန်ုပ်နီးလာသည်တွင် ဟမ်းလော့ဂျန်း ပြန်ရောက်နေသည် ကိုတွေ့ရသည်။ သူသည် မီးဖိုခံ နံဘေး အခြားတစ်ဖက်တွင် ထိုင်လျက် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားနေသည့်သဘောဖြင့် မီးဖိုကို စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“ငါပြန်ရောက်တော့ မင်းအိပ်ပျော်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ မနို့ရက်တာနဲ့ ကြည့်လို့ကောင်းကောင်းနဲ့ အသာပဲ ကြည့်နေလိုက်တယ် . . .”

ဟမ်းလော့က ပြုံးရွှင်စွာပြောသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မျက်စိများကို ပွတ်လိုက်ပြီး . . .

“ဘယ် လိုလဲ . . . အဆင်ပြေရဲ့လား . . . ဘာသတင်းတွေ ရခဲ့သေးလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။

“ငါ မျှော်မှန်းထားတာထက် အခြေအနေပိုကောင်းတာကို တွေ့ခဲ့ရ

တယ်ကွ၊ ငါ့အထင်ပြောရရင်တော့ ငါ မင်းကို ကျေးဇူးတင်ရ လိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲ . . . ” ဟု သူသည် မှတ်စုစာအုပ်ကလေးကို ပုတ်ပြုရင်း ပြန်ပြောလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သူထံမှ နှစ်သိမ့်စကားကို ဆက်လက်၍ မျှော်လင့်နေမိပါသေးသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် အလွန် နှုတ်လုံသူဖြစ်သည့် အလျောက် နောက်ထပ်၍ ဘာစကားမျှ ထွက်မလာတော့ပါ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ပျက်စီးပျက်ချော် စကားတွေကိုသာလျှင် ပြောလိုက်ရပါတော့သည်။ သည်တော့လည်း သူက ရယ်ရုံသာရယ်လေသည်။ သူနှင့်ပေါင်းရသင်းရသည်မှာ ကပ်သီးကပ်သပ်နိုင်လှတော့သည်။

အိမ်ပြန်တော့မည်ဟု စိတ်ကူး၍ ထိုင်နေရာမှ ကျွန်ုပ် ထလိုက်သည်တွင် သူသည် ကျွန်ုပ်ကို ပြုံးစိစိဖြင့်ကြည့်လိုက် ပြီး . . .

“ဘုငယ်ချင်း - မင်းဟာ အိမ်ထောင်ရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်မယ် ဆိုရင် တစ်ခုတော့ ငါသတိပေးလိုက်ပါရစေကွာ၊ ဘာလဲဆိုတော့ အိမ်သွားခင် မင်းရဲ့ အင်္ကျီလက်ကို ဘီးနဲ့ပြီးသွားပါဦးလို့၊ ဘာပြုလို့လည်းဆိုတော့ မင်းအင်္ကျီလက်ရဲ့ အတွင်းထဲ လက်ဖျံနေရာ ပတ်ဝန်းကျင်တွေမှာ ပင်လယ်ဖျံအရေခွံက အမွှေးအတိုက်လေးတွေ ကပ်နေတယ်ကွာ၊ တော်ကြာ မင်းလက်လှုပ် လိုက်တိုင်း ယားနေမှာစိုးလို့ သတိပေးရတာပါ” ဟုဆို သည်။

“ဟာ . . . ဒီတစ်ခါလည်း မင်းလဲ့သွားပြန်ပြီ၊ မင်း သိထားဖို့က ဒီအမွှေးတွေဟာ ငါ့လက်မောင်းက အမွှေးတွေပဲ ဖြစ်တယ်ကွာ၊ ငါ့လက်မောင်းက အမွှေးတွေကို မကြာသေးခင်ကပဲ ဆံပင်ညပ်သမားဆီက ညှပ်ခိုင်းလာခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။ ခါးစီး ရှေ့ဖုံး အဝတ်ကလွှတ်အောင်လို့ တမင်စိစဉ်ရတာဆိုပါတော့ ကွာ . . . ” ဟု ကျွန်ုပ်သည် အောင်နိုင်သော အပြုံးဖြင့်ပြုံးပြီး သူ့ကို ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သူသည် မျက်မှောင်အနည်းငယ် ကုတ်လိုက်လေသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ ကျွန်ုပ်ပြန်မည်ပြုသည်တွင် သူသည် ကျွန်ုပ်ကို နွေးထွေးစွာဖက်ပြီး

နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ထိုအပြုအမူမျိုးသည် သူလုပ်ခဲ့သော အပြုအမူမျိုး ဖြစ်သည်။ ဒါအပြင် သူသည် ကျွန်ုပ်၏ အပေါ်အကျီကြီး (Overcoat) ဝတ်ရာတွင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိအောင် ကူညီပေးသည်။ အိတ်ထောင်များကို ဆွဲချပေးခြင်း၊ အကျီလက်များ ညီညီညာညာရှိအောင် ဆွဲဆန့်ပေးခြင်း၊ အကျီလက်ကို အောက်သို့ချခွဲပေးခြင်း စသည့်အမှုတို့ကိုလည်း ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ နောက်ဆုံး ကျွန်ုပ်ထွက်ခါနီးတွင် နောက်ကျောကိုပုတ်လိုက်ပြီး “မကြာခင် ပြန်လာခဲ့ဦးမော့” ဟူ၍ပင် နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

“ငါ့ကိုများ - မှာနေရသေးလားကွာ၊ ငါ နေ့စဉ် ငါ့ရုံးမှာ အစားနှစ်ကြိမ်စားတယ်၊ လေးနာရီလောက် အလုပ်လုပ်တယ်၊ ညအိပ်တယ်၊ ဒီအချိန်တွေတလဲရင် ကျန်တဲ့အချိန်တွေဟာ မင်းအတွက် သီးသန့်ဖယ်ထားတယ်ဆိုတာ မင်းသိသားနဲ့” ဟု ကျွန်ုပ်သည် စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောလိုက်လေသည်။

“အေးပါကွာ- ငါနားလည်ပါတယ်” ဆိုကာ သူ၏ လျော့ရဲရဲအပြုံးဖြင့်ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

ပြောလိုသောပြောသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် သူ့အခန်းသို့ သွားသည်တွင် သူ့ကို မတွေ့၊ တစ်ခုသောညနေပိုင်းတွင် သူ့ကို ကျွန်ုပ်အိမ်အနီးတွင် တွေ့ရသည်။ ပုံမှန်အတိုင်းမဟုတ်၊ သူ၏ အကြိုက်ဆုံး ရုပ်ဈာန်ပုံစံဖြင့် ဖြစ်သည်။ အမြီးရှည်ကွက် အကျီအပြာကြီးကို ဝတ်လျက် ဘောင်းဘီအစင်းကျားကြီးနှင့် ဖြစ်သည်။ မျက်နှာသည် နီဂရိုးလို မည်းကြွတ်နေပြီး ဦးထုပ်အဖြူရောင်ကို ဆောင်းထားသည်။ လက်ထဲတွင် လင်းကွင်းများ တပ်ဆင်ထားသည့် “စည်တီ” တစ်ခုကိုဆွဲလျက်ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမသိသူများအဖို့ကတော့ သူ့ကို နီဂရိုးအဆိုကျော်တစ်ယောက်အဖြစ် ထင်မှတ်ကြမည်မှာ သေချာသည်။ ကျွန်ုပ်အဖို့ကတော့ သူ့ကိုသိပြီးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက် နားလည်မှုယူထားကြသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် သူ့ကို မသိချင်ဟန် ဆောင်ပြီး ကျွန်ုပ်လမ်း ကျွန်ုပ် ဆက်လက်သွားခဲ့သည်။

နောက်တစ်ကြိမ်တွင် လန်ဒန်မြို့ အရှေ့ဖျား၌ သူ့ကို တွေ့ရပြန်သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်သည် အရက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်၏ ဇနီးဖြစ်သူ လူနာထံသို့ သွားရောက်၍ ဆေးဝါးကုသပေးနေစဉ် ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ လူနာအိမ်နှင့် ကပ်လျက်နေရာတွင် အပေါင်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိသည်။ ထိုအပေါင်ဆိုင်၏ ပြတင်းပေါက်အရှေ့တွင် လက်မူပညာသည်အသွင်ကို ဆောင်ထားသော သူ့ကို တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် အပေါင်ဆိုင် ပြတင်းပေါက်မှ အတွင်းသို့ ကြည့်လျက်ရှိလှသည်။ ထိုသို့ သူ့ကိုမြင်လိုက်ရသည့်အတွက် ကျေနပ်သဘောကျသွားမိသည်။ သူသည် ကျွန်ုပ်အကြံပေးထားသည့်အတိုင်း လိုက်လံဆောင်ရွက်နေခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယူဆမိခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူ၏ ဆောင်ရွက်ချက်ကို သိသည့်အနေဖြင့် မသိမသာ မျက်ရိပ်မျက်ကဲပြလိုက်သည်။ သူကလည်း အသိအမှတ် ပြုသည့်သဘောမျိုး တုန့်ပြန်လေသည်။

နောက်နှစ်ရက်ကြာသည်တွင် သူ့ထံမှ စာကလေးတစ်စောင်ရသည်။ ထိုနေ့ည သူ့တည်းခိုခန်းသို့လာရန် ချိန်းဆိုခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထိုတွေ့ဆုံခြင်းသည် ကျွန်ုပ်အဖို့ ကဆိုးဝိုးမှောင်ကျသည့် တွေ့ဆုံခြင်းပင်ဖြစ်ပေတော့သည်။ တစ်သက်တာတွင် မေ့ပျောက်၍ မရနိုင်တော့မည့် တွေ့ဆုံခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုလျှင်လည်း မှားမည် မထင်ပေ။ ထို့ပြင် ထိုတွေ့ဆုံခြင်းသည် ကျွန်ုပ်နှင့် ဟမ်းလော့ကျန်းတို့၏ နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံကြခြင်းလည်း ဖြစ်ပေသည်။ ထိုတွေ့ဆုံမှုကို စဉ်းစားမိတိုင်း ယနေ့တိုင် ကျွန်ုပ် ရင်ခန့်နေရဆဲပင်ဖြစ်သည်။

သူ့အခန်းသို့ရောက်သွားသည်တွင် မီးဖိုရှေ့တွင် တည်ငြိမ်စွာ ရပ်လျက်ရှိသော သူ့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့မျက်နှာသည် မကြုံဖူးလောက်အောင်ပင် အေးစက်မာကျောလျက် ရှိသည်။ သူ့အဝတ်အစားများသည် လျော့ရိလျော့ရဲရှိနေပြီး သူ့ဦးထုပ်သည် နောက်သို့လှန်နေလေသည်။ သူ့အသွင်ကို မြင်လိုက်ရုံမျှဖြင့်ပင် အခြေအနေတွေ့ မဟန်တော့ကြောင်း အကဲခတ်လိုက်မိသည်။

အခန်းထဲသို့ ကျွန်ုပ်ရောက်သွားသည်နှင့် သူသည် ဘေးခါးပေါက်ကို

သော့ခတ်ပိတ်လိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်များကိုလည်း သေချာစွာ လိုက်ပိတ်
လိုက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သူ လုပ်နေသမျှတို့ကို ဘာမသိညာမသိဖြင့်
ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။ စိတ်တိုင်းကျ တံခါးများကို ပိတ်ပြီး သွားသည်တွင်
သူသည် ခြောက်လုံးပူးသေနတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ကာ ကျွန်ုပ်၏ နားထင်ကို
တွေလိုက်ပြီး အေးစက်စက်အသံဖြင့်

“ငါ့ဆေးလိပ်သေတ္တာကို ပြန်ပေးပါကွဲ့ . . .” ဟု တုံးတံတီ
ပြောလေသည်။

“ဘာရယ်ကွဲ့ . . . ဆေးလိပ်သေတ္တာ၊ ဟုတ်လား- မင်း ဆေးလိပ်
သေတ္တာ ငါ့ဆီ ဘယ်ရှိမှာလဲကွဲ့ . . .” ကျွန်ုပ်သည် တုန်လှုပ်နေသည့်ကြားမှပင်
အဖြစ်မှန်အတိုင်း ပြန်ပြောလိုက်နိုင်လေသည်။

သူသည် သေနတ်ကို လွှတ်ချလိုက်ပြီး ခါးသီးစွာ ပြေးလိုက်လေသည်။

“ဒီအခြေပဲရလိမ့်မယ်လို့ ငါမျှော်လင့်ပြီးသားပါ။ မင်း မငြင်း
သဘောအောင် သိသာတဲ့သက်သေ ငါပြပါမယ်” ဟုဆိုကာ သူသည် သူတုတ်အင်္ကျီ
အိတ်ထောင်ထဲမှ စာရွက်လိပ်ကလေးတစ်လိပ်နှင့် မှတ်စုစာအုပ်ကလေးတို့ကို
ထုတ်ယူလိုက် လေသည်။

“ငါသိပါတယ်ကွဲ့ . . . မင်း ငါ့ကို နောက်နေတာ မဟုတ် လား”

“ဟေ့ကောင် အသံမထွက်နဲ့၊ ထိုင်စမ်း . . .” သူသည် တကယ်ပင်
ကျွန်ုပ်ကို ဟောက်လိုက်သည်။

မတတ်နိုင်သည့်အဆုံးတွင် သူ့အမိန့်ကို နာခံလိုက်ရပါတော့သည်။

“မင်းဟာ . . . မင်းကိုယ်မင်း စီရင်ချက်ချခဲ့တာပဲကွဲ့၊ ငါပြောပြ
မယ်၊ အခု ဆေးလိပ်သေတ္တာကို မင်းစပြီး မြင်တွေ့ခဲ့ရတဲ့အချိန်ကို ပြန်ပြီး
ကြည့်ကြရအောင်၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက မင်း ဘာပြောခဲ့လဲဆိုတော့ . . .”
ဟုပြောကာ သူ့လက်ထဲက စက္ကူလိပ်ကလေးကိုဖြန့်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။
ထို့နောက် သူကပင် ဆက်ပြောသည်။

“ဟာ . . . သိပ်ကိုလှတာပဲကွဲ့၊ ငါလိုချင်လာပြီလို့ ပြောခဲ့တာကို

မင်းမှတ်မိသေးတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီစကားက ဘာကို ညွှန်းနေလဲဆိုတော့
မင်းအနေနဲ့ ပြစ်မှုကျူးလွန်တော့မယ်ဆိုတာကို ဖော်ညွှန်းနေတာပဲကွဲ့၊ ဒါလေး
ကို ငါလိုချင်လာပြီဆိုတဲ့ စကားဟာ - ဒါကို ငါရအောင် ယူမယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်
ကို ဖော်ညွှန်းနေတာပဲ၊ ဒါထက်ပိုပြီး တိကျအောင် ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့
ဒီပစ္စည်းကိုငါရအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ် ရတယ်လေကွဲ့၊ ငါ့ရဲ့
အမှုလိုက်နည်းမှာ လူတစ်စုံတစ်ယောက်ဟာ ပြစ်မှုတစ်ခုခုကို ကျူးလွန်ဖို့ရာ
အတွက် ထိုပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ဖြစ်အောင် မြှူဆွယ်တဲ့ အခြေအနေ တစ်စုံ
တစ်ရာလို အပ်တယ်လို့ သတ်မှတ်ထားတေးတယ်ကယ်လို့ လိုချင်ပါတယ်
ပြောရုံနဲ့တင် မလုံလောက်သေးဘူး ဆိုရင် နောက်ထပ် စဉ်းစားစရာတစ်ခုက
ဘာလဲဆိုတော့ မင်းဟာ ဆေးလိပ်သောက်တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်လည်း
ဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီဆေးလိပ်သေတ္တာကလေးဟာ မင်းအတွက် အသုံးဝင်တဲ့
ပစ္စည်းတစ်ခုလည်း ဖြစ်နေတယ်လေ။ ဒီတော့ မင်းအတွက် ဒီပြစ်မှုကို
ကျူးလွန်ဖို့ သေချာနေတော့တာပေါ့ . . . ငါပြောတာ ငှင်းတယ်။ ဟုတ်လား”

သည်တွင် ကျွန်ုပ်သည် သည်းခံနိုင်စွမ်းမရှိတော့။ သို့ဖြစ်၍ -

“ဟေ့ကောင်၊ ငါမင်းကို ပြောဖူးတယ်။ ဟုတ်လား ငါ ဆေးလိပ်
မသောက်တော့ဘူးလို့ . . .”

ဟု ဒေါသဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

“သောက်လို့ . . . မင်း ဒီလိုပြောလိုက်တာကိုက - အပြစ် ကျူးလွန်
ပါတယ်လို့ ဒုတိအကြိမ် ဝန်ခံလိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲကွဲ့၊ ဟုတ်ပါတယ် -
ဆေးလိပ်မသောက်တော့ဘူးလို့ မင်းပြောဖူးပါတယ်၊ ဒီလိုပြောလိုက်တာကိုက
ဆေးလိပ်သေတ္တာမင်းခိုးတာကို ကြိုတင်ပြီး အကာအကွယ်ယူလိုက်တာပဲ
ဖြစ်တယ်။”

“နေပါဦး ငါပြောတာတိုလည်း နားထောင်ဦးမှာပေါ့ကွဲ့၊

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် သူ့ကို ပြန်အော်လိုက်သည်။

“မလိုပါဘူးကွဲ့ - မင်းဘာတွေကို ဆင်ခြေပေးမလို့ ဆိုတာကို

ငါအားလုံးကြိုတင်ခန့်မှန်းပြီးသားပါ။ ဒီတော့ မင်း ဘာမှပြောမနေနဲ့တော့၊ ငါပြောတာတွေကိုသာ နားထောင်ပြီးတော့ မင်းခိုးယူကြောင်း ဝန်ခံချက် ပေးပြီး ငါ့ပစ္စည်းကိုသာ ပြန် ပေးပေတော့ . . . ”ဟုဆိုကာ ဟမ်းလော့ဂျန်း သည် သူ၏ ဆေးလိပ်သေတ္တာကို ကျွန်ုပ်ခိုးယူကြောင်း နောက်ထပ်စွဲချက်တွေ ကို ဆက်လက်ပြီးတင်ပြန်ပါလေတော့သည်။

သူ့ဘက်ကကြည့်မည်ဆိုလျှင် သူ့စွဲချက်များသည် ကျိုးကြောင်း ဆီလျော်သော ငြင်းချက်ထုတ်၍ မရနိုင်သော စွဲချက်များပင်ဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်ဘက်က ပြောရမည်ဆိုပါက ကျွန်ုပ်သည် သူ့ပစ္စည်းကို ခိုးယူ ခဲ့ခြင်းမရှိသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအားဖြင့် မှန်စွာကြားတွင် သူ့ပစ္စည်း ပျောက်ဆုံးမှုသည် ပဟေဠိ သဖွယ်ဖြစ်နေလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ် အနေဖြင့် မတတ်သားတော့သည့်အဆုံး တွင် သူ့စွပ်စွဲချက်တွေ မည်သို့မည်ပုံ အဆုံးသတ်မည်ဆိုသည်ကို ကြိတ်မှိတ်ပြီး တော့သာ နားထောင်နေရပါတော့သည်။

နောက်ထပ် သူ့စွပ်စွဲချက်တွေက ဘယ်လိုဆက်လာ ပြန်လဲဆိုတော့ “မင်း ဒီခိုးမှုကို ကျူးလွန်ခဲ့တာဟာ အဲဒီ ဆေးလိပ်သေတ္တာကလေး ကို မင်းကိုငါပြခဲ့တဲ့ညထပ်ဖြစ်တယ်။ အဲလို ပြပြီးတော့ အဲဒီ ဆေးလိပ်သေတ္တာ ကလေးကို အမှတ်မထင် ဟိုအဆွဲထဲကို ငါပစ်ထည့်ခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းကမင်းက ဟိုကုလားထိုင်ပေါ်မှာထိုင်လို့။ နောက် ငါက ပစ္စည်းတစ်ခုကို ယူစရာရှိလို့ ဟိုစင်နားကို ထသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မင်းဟာ ထိုင်ရာမထပ်နဲ့ အဲဒီ သေတ္တာကလေးကို ခိုးယူခဲ့တာပဲဖြစ်တယ်။ နားထောင်စမ်း - မင်းဘာမှ ပြန် မပြောနဲ့၊ မင်းမှတ်မိမှာပါ။ ဟိုတစ်နေ့ညက မင်းအပေါ် အင်္ကျီဝတ်ရာမှာ ငါအကူ အညီပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက “ဝပ်ရိပ်-တိပ်”တဲ့ မင်းအင်္ကျီကို လက်ဖျားက နေပန်းအထိတိုင်းယူထားလိုက်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ သေချာအောင်လို့ မင်း အင်္ကျီချုပ်တဲ့ စက်ဆရာဆီကိုလည်း သွားပြီး မေးခဲ့သေးတယ်။ အဲဒီမှာ သေချာ သွားတာက မင်းထိုင်နေတဲ့ ကုလားထိုင်နဲ့ အဲဟိုအဆွဲတို့ရဲ့ အကွာအဝေးဟာ

BURMESE CLASSIC

မင်းလက်တံ အလျားနဲ့ လှမ်းပြီးမီနိုင်တယ်ဆိုတာ အသေအချာသိရတယ်။ သည်တွင် ကျွန်ုပ်သည် အံ့အားသင့်သွားကာ ကြက် သေသေ သွားမိ ပါတော့သည်။

“နေဦး၊ အံ့အားသင့်မသွားနဲ့ဦး၊ ကျွန်တာတော့က - ဒီထက် တောင် ပိုပြီးသေချာသေးတယ်။ ဟိုတစ်နေ့က မင်းကို အခန်းထဲမှာ ထားခဲ့ပြီး ငါအပြင် ကို ထွက်သွားခဲ့တဲ့အချိန်မှာ ဒီအဆွဲကို နောက်ထပ် တစ်မျိုးတစ်ပုံ စက်ဖက်ခဲ့တဲ့ မင်းရဲ့ လက်ရာကိုတွေ့ရပြန်တယ်။ မင်းမပြောနဲ့ဦး၊ ငါပြောဦးမယ်။ အဲဒီနေ့က မာဖလာကို လည်ပင်းမှာပတ်ပြီး အခန်းထဲဝင်လာတဲ့ လူဟာ တခြားလူ မဟုတ်ဘူး၊ ငါပဲကွ။ အဲဒီလို ငါဝင်လာပြီးတော့ မင်းရဲ့ အခြေအနေကို ငါ လေ့လာ ခဲ့တယ်။ နောက်တစ်ချက်က ငါ အပြင်မထွက်ခင်မှာ အဲဒီအဆွဲလက်ကိုင်ပေါ် မှာ ဆပ်ပြာခဲ အပိုင်းအစ သေးသေးကလေးတစ်ခုလည်း ထားခဲ့သေးတယ်။ ငါ ပြန်လာပြီး မင်းသွားတော့မယ်အလုပ် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်တော့ မင်း လက်မှာ ဆပ်ပြာရည်တွေပေနေတာကို တွေ့လိုက်ရပြန်တယ်။ နောက် မင်း အိပ်ပျော်နေတုန်းမှာ မင်းရဲ့ အင်္ကျီအိတ်ထောင့်တွေကို ခိုးယူတာကလေး စမ်း ကြည့်လိုက်သေးတယ်။ တစ်စုံတစ်ခု တွေ့လိုတော့ ငြားဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ ဒါ တွေ့တင် မကသေးဘူး။ အဲဒီနေ့က မင်းပြန်တော့မယ်လုပ်တော့ ငါ မင်းကို ဖက်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သေးတယ်။ ဒါလည်း ဒီ သဘောပါပဲ။ မင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ် ပေါ်မှာ ဆေးလိပ်သေတ္တာ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် တစ်ခြားပစ္စည်း တစ်စုံတစ်ရာ ဝှက်ထားတာကို တွေ့လိုတော့ ငြား ဆိုပြီး စမ်းကြည့်လိုက်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘာကိုမှ မတွေ့ခဲ့ပါဘူး။ ဒီတော့ ငါအဖို့ သေချာသွားတာက မင်းခိုးယူသွားတဲ့ ပစ္စည်းကို စနစ်တကျ စိမ့်နေရာ ချထားပြီးသွားပြီဆိုတာကို သိရတော့တာပေါ့။

“ဒါပေမဲ့ မင်းအပေါ် ကို ငါယုံစားနေမိတာက . . . မင်းဟာ - မင်း ကျူးလွန်မိတဲ့ အပြစ်အပေါ် မှာ နောင်တရပြီးတော့ ဝန်ခံချက် ပေးလာ လိမ့်မယ်လို့ ယုံစားမိခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် မင်းနောက်က ငါလိုက်နေပါတယ် ဆိုတာကို မင်းမြင်အောင် နှစ်ကြိမ်ပြခဲ့တယ်။”

တစ်ကြိမ်က သီချင်းအဆိုတော်နီဂရိုး အယောင်ဆောင်ပြီးပြခဲ့သလို၊ နောက်တစ်ကြိမ်ကတော့ မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ လက်မှုပညာသည် အယောင်ဆောင်ပြီးပြခဲ့တယ်။ ဟုတ်လား၊ အဲဒီဒုတိယအကြိမ်မှာ မင်းမြင်သာအောင်လို့ ဆေးလိပ်သေတ္တာကလေးကို မင်းပေါင်ခွဲတဲ့ အပေါင်ဆိုင်ပြတင်းပေါက်ကနေ အထဲကို ကြည့်ခဲ့သေးတယ်လေ။ ဆိုလိုတာကတော့ မင်းဘာတွေလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို အားလုံးငါသိပြီးပါပြီကွာလို့ ဆိုလိုတာပေါ့။ ဒါနဲ့များတောင် မင်းကမင်းအပြစ်ကို စနစ်မခံချင်သေးဘူးဆိုတော့ မခက်ဘူးလား။”

သည်တောင် ကျွန်ုပ်သည် မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ခံစားလာရပါတော့သည်။

“ဟေ့ကောင် - ဒါဆိုရင် အဲဒီတုန်းက မင်းကအပေါင်ခံတဲ့လူကို အကျိုးအကြောင်း စုံစမ်းကြည့်လိုက်ပါလားကွ။ စုံစမ်းကြည့်လိုက်ရင် မင်းထင်ထားတာတွေ မမှန်ကြောင်းကို . . .”

“မင်း ရူးနေသလား၊ အပေါင်ဆိုင်စုံစမ်းဖို့ရာ ပေးတဲ့ အကြံဉာဏ်က မင်းပေးခဲ့တဲ့ အကြံဉာဏ်ကွ။ ငါ့လိုကောင်က မင်းပေးတဲ့ အကြံဉာဏ်အတိုင်း လိုက်ပြီး လုပ်လိမ့်မယ်လို့များ ထင်နေလို့လား။ သူ့ခိုးကပေးတဲ့ အကြံဉာဏ်အတိုင်းလိုက်လုပ် လို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ သူတို့ကို မေးတော့လည်း အမှန်အတိုင်း ပြောမှာတဲ့လား။”

တမ်းလော့ဂျန်း၏ စွပ်စွဲချက်များသည် ကျွန်ုပ်အဖို့ ဘေးကျပ်နဲ့ကျပ်ဖြစ်စေပါတော့သည်။ သူပစ္စည်းကို ကျွန်ုပ်ခိုးယူခြင်း မဟုတ်သည်တိုင် သူ၏စွပ်စွဲချက်များကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထွက်ပေါက်မရှိအောင် ပိတ်မိခြင်း ခံနေရပါတော့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် နောက်ဆုံးထွက်ပေါက်အနေဖြင့် အရိုးဆုံး၊ အလွယ်ဆုံးထွက်ပေါက်ဆီသို့ စုတ်တိုးလိုက်ရပါတော့သည်။

“နေပါဦး - ငါထင်ပါတယ်၊ မင်းရဲ့ပစ္စည်းကို မင်းရဲ့ အံဆွဲထဲမှာ တော့ မရှာရသေးဘူး မဟုတ်လား . . .” ဟု ခါးသီး စွာ မေးလိုက်မိပါသည်။

“ရှာဖို့မလွယ်တာကို ဘာပြုလို့ ရှာနေရဦးမှာလဲကွ”

သူသည် အထက်စီးမှ လေအေးကလေးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

သူကကားကိုကြားလိုက်ရသည်တွင် ကျွန်ုပ်သည် အမှန်ပင် ဦးနှောက်စားသွားမိပါတော့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် အနီးဆုံး အံဆွဲဆီသို့ ထသွားပြီး ထိုအံဆွဲကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။

ထိုအံဆွဲသည် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းမျှ ပွင့်ပါလာပြီး ကျန်အပိုင်း သည် ပါလာခြင်းမရှိဘဲ တစ်ခံနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သည်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ပွင့်ပါလာသည့်အပိုင်းအတွင်းသို့ လက်လျှိုပြီး အံဆွဲအတွင်းသို့ စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အံဆွဲအတွင်းရှိ ပစ္စည်းတစ်ခုသည် အံဆွဲ၏ အပေါ်ဖက်ပိုင်းနှင့် ခိုင်မြဲစွာ တစ်ခံနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်၍ တစ်ခံနေသည့် အရာကို လက်ဖြင့် ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ထိုအရာသည်ကား အခြားမဟုတ်၊ ပျောက်ဆုံးနေပါသည် ဟုဆိုသည့် စိန်တော့ ခြယ်ထားသည့် ဆေးလိပ်သေတ္တာကလေးပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် အားရဝမ်းသာ အော်လိုက်မိပြီး ထိုသေတ္တာ ကလေးကို တမ်းလော့ဂျန်း၏ လက်တွင်းသို့ ပြန်ထည့်လိုက် မိပါတော့သည်။

သို့ရာတွင် ထိုသို့ပြုလုပ်လိုက်ခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်အဖို့ မျက်နှာ ကောင်းမှု မရရှိမျှသာမက သူ၏ စက်ဆုတ်ရုံရှာသော အကြည်ဖြင့် ကြည့်ခြင်းကိုပင် ခံရပြန်ပါတော့သည်။ နောက်ပြီးတော့ သူက ဘာပြောပြန်သလဲဆိုတော့

“ငါ . . . မှားသွားပြီပေါ့ကွ၊ ငါက မင်းကို သူရဲဘော ကြောင်ခွင့်၊

မမှန်တာလုပ်ခွင့်ကို မပေးခဲ့ဘူး၊ မင်းမှာ အပြစ်ရှိနေတာ တောင်မှ မင်းအပေါ် ကိုတော်တော်အထင်ကြီးနေခဲ့မိတယ်။ အခုတော့ ဟိုနေညကဒီ အံဆွဲနဲ့ ပတ်သက်လို့ မင်းတစ်မျိုးတစ်ဖုံဖြစ်အောင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲခဲ့တယ်ဆိုတာကို ငါ့သိရပါပြီ။ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပါပဲ၊ မင်းဟာ နောက်ထပ်ခိုးမှုတစ်ခုကိုလည်း ကျူးလွန်ကောင်း ကျူးလွန်နိုင်သေးတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ အပေါင်ဆိုင်ကနေ ဆေးလိပ်သေတ္တာကို ပြန်ခိုးတဲ့အမှုပေါ့၊ သဘောအားဖြင့် ဘာနဲ့တူနေလဲဆိုတော့ ကြာပွတ်နဲ့ အိုက်ခံရတဲ့ အမဲလိုက်ခွေးနဲ့ တူနေတယ်။ ဒီပစ္စည်းကို မယပ်မရပ်တဲ့ပုံစံနဲ့ ငါ့ဆီကိုပြန်ရောက်အောင် ပို့လိုက်တဲ့သဘောပေါ့၊ မင်းကတော့

၁၄၈ ❁ စိုးသင်း

ထင်လိမ့်မယ်။ ဟမ်းလော့ကျွန်းလိုကောင်ကို တစ်ပတ်ခိုက် လိုက်ပြန်လို့ ချီထွက် ပို့ပြီး ပြောရမယ်ဆိုရင် မမှားဖူးသေးတဲ့ကောင်ကို မှားနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း သိခန်းစာပေးလိုက်နိုင်ပြီလို့ပေါ့။ ထားပါတော့ ငါခံလိုက်ရပြီပေါ့။ ငါ မင်းကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက်ပါပြီ။ ဟိုဘက်အခန်းထဲမှာ စောင့်နေကြတဲ့ ရဲသား သုံးယောက်ရှိတယ်။ သူတို့ရဲ့ လက်ထဲကိုလည်း မင်းကိုငါ မအပ်တော့ပါဘူး။ ငါရှိရာကိုလည်း နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ မလာခဲ့ပါနဲ့တော့။ ဒါပါပဲ . . . ”ဟု သူသည် တည်ငြိမ်အေးစက်စွာ ပြောလိုက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်ကို အပြတ် ဖြတ်လိုက်ပါ တော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် မည်သို့မည်ပုံ တုန်ပြန်ရမှန်းမသိတော့ မတ်တတ်ရပ် လျက် မူးမိုက်သွားကာ ကြက်သေသေနေမိပါတော့သည်။ သူသည် ကျွန်ုပ်ကို ဆွဲ၍ အခန်းအပြင်သို့ တုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ ဦးထုပ်၊ အပေါ် အင်္ကျီ၊ ထီးနှင့် မိုးကာပိနပ်တို့ကို ပစ်ပေးလိုက်ပြီး တံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်ပါတော့ သည်။

နောက်ထပ် သူ့ကို ကျွန်ုပ်မတွေ့ရတော့။ ကျွန်ုပ်အကြောင်းကို ဆက် ပြောရမည်ဆိုလျှင် သူနှင့် လမ်းခွဲခဲ့ကြပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်ုပ်၏ လုပ်ငန်း သည် တိုးတက်လာသည်။ လူနာတွေကို ပို၍လိုက်ပြီး ကုသပေးနိုင်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ် ချမ်းသာလာခဲ့သည်။ လန်ဒန်မြို့တော် အနောက်ဖျား (West End) တွင် အိမ်တစ်လုံးဝယ်နိုင်ခဲ့သည်။ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ရင်းဖြင့်ပင် ရံဖန်ရံခါတွင် သူ့အကြောင်းတို့သည် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကူးအတွင်းသို့ ထိုးပေါက် ဝင်ရောက်လာလေ့ရှိသည်။ သူသည် အလွန်တော်သည့် လူတော်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ ဆေးလိပ်သေတ္တာကိုမူ ကျွန်ုပ် ခိုးယူခြင်းမပြုခဲ့သည် မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

စိုးသင်း

The Stolen Cigar - Case
by **BRETT HARTE**

